

15 Năm chờ đợi chim di trú

Doanh Phong
Editor: trangsjk

Doanh Phong

MƯỜI LĂM NĂM CHỜ ĐỢI CHIM DI TRÚ

Thông tin về ebook

Mười Lăm Năm Chờ Đợi Chim Di Trú

Tác giả: Doanh Phong

Thể loại: Ngôn Tình

Biên tập: Nguyen Thanh Binh

Bìa: hoang viet

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 22-April-2016

Tổng số 200 trang

Click vào đây để đọc online

GIỚI THIỆU

Lòng bàn tay Lê Ly có một vết sẹo.

Cắt đứt đường sự nghiệp, đường sinh mệnh, đường tình yêu.

Đây là vết sẹo mà Bùi Thượng Hiên để lại cho cô,

Vĩnh viễn không phai mờ.

Trọn mười lăm năm, Bùi Thượng Hiên cuối cùng cũng yêu Lê Ly,

Nhưng mà, tình yêu của cô dành cho anh không còn nữa.

Bởi vì tình yêu không phải chim di trú,

Không có ngày về.

CHƯƠNG 1

Ngày 15 tháng 6 năm 1990.

Đang ngồi tại giảng đường để dự lễ, Lê Ly bị người phía sau vỗ vai, cô quay đầu lại.

Bùi Thượng Hiền mày đậm mắt to cười hì hì hỏi: “Lê Ly, cậu đoán ai sẽ thắng World Cup?”

Ngày 8 tháng 6, World Cup tổ chức tại Ý khai mạc. Lê Ly đối với bóng đá không có hứng thú, nhưng cậu của cô lại là một người mê bóng, từ lúc World Cup bắt đầu tâm trạng liền trở nên hưng phấn, đặt đồng hồ báo thức lúc nửa đêm dậy xem.

Lê Ly bị đồng hồ báo thức đánh thức, tỉnh giấc phát hiện cánh tay bị muỗi chích vài đốt, cảm thấy ngứa ngáy vô cùng. Cô mơ mơ màng màng đi đến phòng bếp tìm nước hoa, thấy cậu nhỏ đang nghịch ngợm với chiếc TV 14inch trắng đen.

Cô đi qua giúp đỡ, ngáp ngáp đem dây anten xéo xuống dưới điều chỉnh, hình ảnh quả nhiên trở nên rõ ràng. Cậu nhỏ của cô còn chưa kết hôn nên bình thường cũng chẳng phân lớn nhỏ, thấy nàng thức giấc liền rủ cùng nhau xem. Thế là Lê Ly ngồi xuống xem trận đấu được phát sóng trực tiếp đầu tiên, Argentina đối đầu Cameroon.

Đội Argentina từng là quán quân, cậu nhỏ chỉ chỉ ngón tay một người lùn trên màn hình, giọng điệu kích động nói cho Lê Ly kia chính là vua đá bóng Diego Maradona, lại tiếp tục tức giận bất bình chỉ trích người Châu Phi đã man phạm quy. Cô nhìn thoáng qua chàng trai ngã trên sân mang vẻ mặt đau khổ, tỏ ra thờ ơ.

Dù sao cũng không ngủ được, Lê Ly vào phòng lấy sách ngữ văn, mấy ngày qua đều phải chép văn tự cổ. Cô ngẫu nhiên liếc mắt qua TV, không hiểu sao trận đấu nhàm chán thế kia lại khiến cậu nhỏ tâm tình kích động.

Sau đó, giọng nói sắc bén mạnh mẽ của phát ngôn viên thể thao Tổng Thể vang lên bên tai: “Đứa con của thần gió Claudio Paul Caniggia vào sân chơi thay cho Rugeri.”

Cô ngẩng đầu lên, chàng trai nhỏ gầy anh tuần bên băng ghế dự bị thu hút ánh mắt của cô.

Ngày hôm sau Lê Ly lật xem “ báo cáo hàng tuần của đài phát thanh và truyền hình” tra được thời gian phát lại trận đấu, mở Tv màu phát lại trận kia. Cô thấy anh, đầu tóc vàng thanh lịch, mang trên người bộ đồng phục màu xanh trắng đan xen của đội, từng bước chân khi chạy nhẹ nhàng linh hoạt... Anh ta quả không hổ khi mang danh hiệu “Đứa con của thần gió”.

Từ đó về sau cô trở nên yêu bóng đá, yêu Argentina, với một tình cảm nồng nhiệt sâu sắc. Cô không dễ dàng thích cái gì, nhưng một khi thích sẽ kéo dài không thay đổi.

Lê Ly nhìn khuôn mặt đẹp trai của Bùi Thương Hiên, nói ra sáu chữ: “Đương nhiên là Argentina.”

“Tớ đoán là nước Đức.” Thiếu niên phẫn khởi bưng bưng, miệng nói thật to, nở nụ cười tươi chói mắt. Lê Ly quay người về trước, ý kiến bất đồng, không thể tán gẫu.

Bùi Thương Hiên lại vỗ vỗ bờ vai của cô, cô đành phải lại quay đầu lại. “Muốn hay không chúng ta đánh cược? Tớ đánh cược nước Đức.”

Lê Ly không hiểu Bùi Thương Hiên hôm nay thế nào, vì sao phải cứ cùng chính mình tranh luận vấn đề này. Cô cứ ba tuần ngồi cạnh anh một lần, ngoài ra thì không có gặp mặt.

Lớp Lê Ly và những lớp khác không giống nhau, lớp cô có giáo viên chủ nhiệm rất độc đáo. Vì phòng ngừa nam nữ ngồi cùng bàn qua thời dễ dẫn đến vướng mắt những tình cảm không cần thiết, cho nên thầy chủ nhiệm nghĩ ra biện pháp, cứ mỗi tuần thay phiên người ngồi cùng bàn.

Lê Ly không cho là đúng, nhưng lại có bản tính vâng lời.

“Tớ đánh cược Argentina.” Cô nói một câu từ từ, không kịp hỏi anh tiền đặt cược là cái gì, thì lớp trưởng tuyên bố đại hội toàn trường bắt đầu, tất cả yên lặng, tiếng nói nghiêm khắc kèm với âm thanh Microphone rít

rít đập vào màng nhĩ, cô xoay người qua che lại lỗ tai.

Ngày tám tháng bảy, Argentina thua nước Đức ngay trận chung kết, anh chàng “Đứa con của thần gió” Lê Ly thích bị ngừng thi đấu. Ông kính quay mỗi Claudio Paul Caniggia, ánh mắt vắng vẻ khiến người ta không quên được.

Vì vậy, Lê Ly cũng thua Bùi Thượng Hiền, trong thời gian trường học cho nghỉ hè, anh vừa chép bài tập nghỉ hè của cô, vừa đắc ý trêu cô. Cô nhường nhường lông mày, không cam chịu yếu thế nói: “Tớ không nhớ được chúng mình đã nói qua tiền đặt cược.”

Bùi Thượng Hiền sững sốt, thất vọng vì sai sót này. Anh nghiêng đầu nhìn nhìn Lê Ly, liền cười lên: “Vậy được, cậu liền nhớ thiếu tớ tiền đặt cược.”

Cô thiếu tiền cược lần này, thiếu đến mười lăm năm.

Lê Ly vào cái tuổi mười ba rưỡi, là một cô nàng tự ti. Cô không xinh, người trong nhà cũng nói cô “Bộ dạng xấu”, dần dà Lê Ly đối với bề ngoài chính mình từ buồn biến thành hoàn toàn bình thường, có chút bình nứt không sợ bể. Trước kia cô luôn không hiểu vì sao các cô mẫu giáo luôn cho những đứa trẻ khác đồ chơi mới nhất, ở tiểu học các bạn nam luôn giúp các bạn nữ khác lao động chân tay, cho đến khi vào trường trung học cơ sở, cô mới biết mọi người ai cũng thích cái đẹp.

Cô không trốn một chỗ mà buồn khóc nữa, ngược lại luôn nở nụ cười tươi, cho dù một góc nhỏ trong trái tim đã bị khoét mất.

Thành tích học tập của Lê Ly cực kì tốt, lớp chưa bao giờ để rớt hạng đầu bảng. Năm lớp một tiểu học có cuộc thi, cậu nhỏ giúp cô ôn tập toán học, sò sò đầu của cô nói: “Tiểu Ly, con gái không xinh đẹp thì phải nghĩ như thế nào trở nên thông minh hơn, không thì sau này chẳng ai thèm đâu.”

Cô nửa hiểu nửa không, đại khái là cậu nhỏ muốn cô trở nên thông minh, như vậy cô sẽ nghiêm túc làm.

Lê Ly theo họ mẹ, bởi vì cô chẳng nhớ rõ bố mẹ ly hôn khi nào. Mẹ cô Lê Mỹ Tình mang cô về nhà ngoại, cho cô sửa họ. Có một lần Lê Ly moi được từ trong miệng cậu nhỏ, ba ruột cô họ Lưu, thì ra tên cô lúc đầu là Lưu Ly.

Cô không thể tìm thấy bất kì thông tin gì về ba mình ở nhà này, Lê Mỹ Tình từng chút từng chút đem tất cả vết tích đều xóa đi, nhưng Lê Ly vẫn còn ở trước mắt bà. Sau khi vào trung học Lê Ly thường nghĩ, mình có lẽ là cái gai trong tim của mẹ, luôn luôn nhắc nhở về hôn nhân thất bại của bà, nhưng bất đắc dĩ không thể ném gánh nặng này đi.

Trẻ con tự ti mãi cảm lại trưởng thành hơn những bạn cùng lứa, Lê Ly chính là như vậy. Trong trường học, cô và các bạn nữ cùng nhau nhảy dây thun, tranh luận ban nhạc “Tiểu Hồ” ai đẹp trai, xì xào bàn tán bạn học nam nào đó thích bạn nữ kia, cười vang lên, nhìn qua không khác các bạn nữ quái đản ở tuổi này. Nhưng mà chỉ khi không có ánh mắt mọi người, Lê Ly không bao giờ cười.

Cô học ở ban nổi tiếng có nhiều nữ sinh đẹp, có người rảnh rồi lén lút bình chọn “hoa khôi của ban”, có mấy người nằm trong lớp Lê Ly. Con gái xinh đẹp thường có sự cổ vũ rất nhiều, khi bầu ban cán sự cũng không ngoại lệ, chiếm được số phiếu rất cao, dễ dàng giành lấy chức vụ trưởng lớp, uỷ viên tổ chức, uỷ viên văn nghệ, toàn những chức vụ thoải mái nhẹ nhàng, ngay cả cái chức lớp phó học tập đầu tiên cô được nhận, cũng bị nữ sinh Khâu Nguyệt Dung nũng nịu một câu “Tớ không làm uỷ viên lao động đâu” dễ dàng đoạt lấy.

Lê Ly cười hào phóng, chịu khó nhẫn nhục làm uỷ viên lao động. Đây là việc khổ sai, mỗi ngày đều phải kiểm tra mọi người quét dọn xong mới được về nhà. Nữ sinh làm trực nhật còn tốt, còn nam sinh vừa tan học liền chuồn đi, cô vây đuổi chặn đường cũng không chỉ một lần hai lần. Trường học làm tổng vệ sinh, uỷ viên lao động như cô ở trên bục giảng cố gắng động viên nam sinh nửa ngày, còn thua kém trưởng lớp xinh đẹp nói một câu nũng nịu.

Giữa tuần tháng sáu, lúc cùng Bùi Thượng Hiền đánh cược, Lê Ly viết một thư từ chức, tạm biệt chức vụ uỷ viên lao động, trường học xây được ba mươi năm không lớn cũng không nhỏ náo loạn một phen. Cô thật đúng là lập dị khác người, thầy chủ nhiệm Đào Hải Quyên thấy ba chữ “Thư từ chức” thì vạ phần kích động, lúc này tại phòng làm việc giáo viên đều truyền tay đọc một lần, kinh động đến cả hiệu trưởng.

Uỷ viên lao động này chức vụ nói lớn cũng không lớn, chính là cánh tay trái của đoàn đội; nhưng nói nhỏ nhưng cũng không nhỏ, dù sao sự kiện bầu chọn ban cán sự tại trung học cơ sở năm 1990 là một sự kiện rất

nghiêm túc, hơn nữa trường học đều có ghi chép. Cho nên chuyện này đều nháo nhào Lê Ly còn bị mời vào phòng hiệu trưởng.

Thẩm hiệu trưởng mặt mũi hiền lành cười tí mắt, bộ dáng rất giống Phật Di Lặc mà Lê Ly từng theo bà ngoại đi cúng qua, cô ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa tại phòng hiệu trưởng, đôi tay nắm tay đặt ở trên đầu gối.

Thẩm hiệu trưởng cầm phong thư từ chức của cô, đầu tiên khen ngợi nét chữ xinh đẹp. Lê Ly ngẩng đầu lên toét mồm cười cười, trả lời cũng nhờ công lao của cậu nhỏ chỉ dẫn.

Cùng Lê Ly trò chuyện trước, Thẩm hiệu trưởng tìm qua tình huống của Lê Ly. Đối với sự bất bình của cô nàng mười bốn tuổi mà nói, từ chức là một thuật ngữ thuộc về thế giới người lớn.

Nhìn cô bé xấu xấu tươi cười trước mặt này, hiệu trưởng không khỏi bị chấn động bởi ánh mắt lạnh lẽo của cô. Cuối cùng cũng đề cập đến chuyện vì sao cô muốn từ chức.

“Chức vụ này, có người còn kêu gọi tốt hơn em.” Lê Ly thờ ơ nói, “Hơn nữa, không có hứng thú.”

“Vậy, làm gì mới thấy thú vị?” Đứng trước quan điểm của trẻ con trong thời kì nổi loạn, thì nhìn cái gì đều không thuận mắt.

Mấy ngón tay xoắn xoắn lấy nhau, cô cúi đầu phẫn chấn, trong miệng không chút do dự đáp: “Hiệu trưởng, đây là vấn đề về sự tự tin. Giai đoạn trước mắt, nhân cách của em chưa được định hình, em không hy vọng vì chuyện này mà từ nay về sau em đánh mất tự tin. Tiếp tục đảm nhiệm công việc ban cán bộ, làm cho em càng lúc càng thất bại, tiến tới hình thành nhân cách tự ti.”

Thẩm hiệu trưởng giật mình trợn mắt há mồm, đây là lời nói của học sinh năm nhất sao?

Lê Ly từ phòng hiệu trưởng đi ra, phát hiện Bùi Thượng Hiền đứng tại hành lang dưới cùng, dùng mũi chân di di trên đất vẽ cái gì. Cô chần chờ trong khoảnh khắc, quyết định đi đến người cùng bàn một tuần mỗi tháng.

Với chiều cao này của Bùi Thượng Hiền, trong lớp học được xếp ngồi

bàn thứ ba, như vậy thì quá cao, hơn nữa hai mắt anh thị lực đều 1.5. Lê Ly mỗi lần đối diện đến ngồi cùng anh không miễn oán thầm anh, không có lòng học tập, vậy mà được xếp ngồi trước, đúng là sỉ nhục với giáo viên mà.

Bùi Thượng Hiên y như người khác loài, đọc sách qua loa đại khái, nhưng lại dễ dàng giành được cảm tình thầy cô giáo, Lê Ly không chịu phục cũng vô dụng, bởi vì nam sinh này có vẻ ngoài thật đẹp.

Cô không chỉ một lần nghe đến nữ sinh thảo luận lén trong lớp ai là nam sinh đẹp trai nhất, mỗi lần đều nghe đến có người nhắc đến Bùi Thượng Hiên. Cô đối với người với mình cách ba tuần ngồi một lần không mấy ấn tượng, nhưng tai nghe người khác bàn tán, tự nhiên cũng thấy nhìn thuận mắt.

“Bùi Thượng Hiên, cậu ở chỗ này làm gì?” Lê Ly đi đến trước mặt anh, hơi hơi ngưỡng mặt nói chuyện.

“Cái kia, cái kia, cậu từ chức phải hay không là bởi vì tớ?” anh chàng lấp ba lấp bắp hỏi, ánh mắt lóe lên.

Lê Ly ngẩn ra, không khỏi thấy kỳ lạ vì sao anh lại đưa tới kết luận này.. “Này, cậu đem mình nâng cao quá đi.” Vì anh từ chức? Cười đến chết người mất!

Bùi Thượng Hiên thầm nhẹ nhàng thở ra, miệng lâu bà lâu bầu: “Lần trước cậu bắt tớ làm trực nhật, bị tớ chạy thoát, tớ cho rằng cậu là vì chuyện này tức giận bực bội.”

Anh nhắc đến chuyện đó, Lê Ly suýt nữa quên luôn chuyện đó. Cô nhếch miệng cười, nắm tay thành nắm đấm đấm anh một quyền, hi hi ha ha nói: “Tớ tí nữa quên rồi, hiện tại nhớ lại đánh cậu một cái.”

“Quá hạn không cho đánh.” Bùi Thượng Hiên xoay người chạy xuống cầu thang, quay về phía cô giờ tay chữ “V”.

Bùi Thượng Hiên là nam sinh như vậy, định trước là một nhân vật nổi tiếng trong trường, đương nhiên, là trừ ra phương diện học tập.

Học sinh phần lớn sùng bái hai loại người: loại đầu tiên là người có thành tích học tập nổi bật, đầu óc thông minh xuất chúng, làm cho người người hận không so được với đối phương trong cuộc thi, loại thứ

hai còn lại là quen đục nước béo cò, thể dục, đánh nhau, ăn nhậu, chơi bời, không thứ gì không tinh thông, làm cho người khác hận không được cùng đối phương xưng anh gọi em cùng nhau ” quậy phá”. So sánh giữa hai loại người, bởi vì trong thời kì nổi loạn của các thiếu niên nam nữ, cho nên loại thứ hai càng không theo khuôn phép càng được chào đón hơn.

Bùi Thượng Hiền vừa mới đến trường, liền cùng đàn anh lớp trên đánh nhau một trận. Hắn là mỗi trường học đều có chút học sinh hư hỏng, thích bắt nạt dọa dẫm các em nam nữ lớp dưới. Bởi vì bản thân có nhiều yếu điểm, hầu hết học sinh đều sẽ ngoan ngoãn chịu ức hiếp, nhưng mà Bùi Thượng Hiền không như vậy, cùng đàn anh đánh nhau một trận, tuy bị đánh đến nổi băng bó, nhưng cũng nhờ một trận mà thành danh.

Anh là một nhân vật có tiếng, không giống như học sinh nghiêm túc khác chăm chú nghe giảng, nhưng cũng nhờ Đào Hải Quyên nghĩ ra chuyện thay phiên ngồi cùng bàn, vì vậy cứ mỗi ba tuần liền bị ép ngồi cùng bàn với con mọt sách Lê Ly, anh âm thầm than thở.

Bùi Thượng Hiền đối với Lê Ly chưa nói tới có cảm giác gì, anh cùng đại đa số nam sinh đều giống nhau, thích nhìn các bạn nữ xinh đẹp, ngoài những lúc ngẫu nhiên mượn Lê Ly bài tập văn để chép, sẽ cùng cô trò chuyện đôi ba câu, cơ bản trên một tuần đối thoại không quá ba mươi câu. Lê Ly đối với anh lại lạnh nhạt không để tâm, cứ lên lớp là chuyên chú làm học sinh ngoan, không nói thừa một chữ.

Khoảng thời gian cùng Lê Ly ngồi cùng đốiii với Bùi Thượng Hiền là buồn chán nhất, anh trước sau đều cho rằng cô là người quái dị khó thân cận, cho dù cũng có những lúc trò chuyện với các bạn nữ khác bình thường. Cho đến có một ngày anh quên cầm tờ giấy kí bài thi, sau khi tan học đi vòng vèo qua vài phòng học, thấy Lê Ly ngồi dưới nắng chiều rưng rưng nước mắt.

Anh đứng ngoài cửa phòng học, nghe tiếng cô kiềm chế tiếng nức nở ở cổ họng, do dự phân vân một lúc.

Lê Ly ôm bọc sách quyết định đi ra khóa cửa, dựa vào tường đứng thẳng, Bùi Thượng Hiền dọa cô nhảy dựng. Cô không biểu cảm xoa xoa gò má, cuối cùng chùi đi nước mắt.

“Tớ trở về cầm quyển vở.” Anh vọt vào phòng học, nấp sau bàn học lấy

ra bài thi giấu ở bụng, hướng về phía cô đang dựa trước cửa mà giờ tay lên.

Cô không thềm để ý, trợn mắt nhìn. Bùi Thượng Hiên thất bại gãi gãi đầu, vui tươi hơn hờ chạy tới cô nói: “Lê Ly, tớ thấy cậu khóc.” Giống như là bắt được nhược điểm của cô.

Tay của cô dừng lại trên then cửa, miệng lạnh như băng nói: “Cậu hi vọng tớ đem cậu khóa trong phòng học cả đêm?”

Anh nhanh chóng chạy ra phòng học, Lê Ly là loại nữ sinh nói được thì làm được hơn nữa quyết sẽ không nhân từ mà nương tay. Nam sinh ở sau lưng lăm lăm đặt cho cô cái biệt danh “Dạ Xoa”, cô đã không xinh tính tình còn khó chịu, cái biệt hiệu này tồn tại quả xứng với cô mà.

“Cậu, vì sao khóc vậy?” Bùi Thượng Hiên ở một bên chờ cô khóa cửa, khắc chế không được tò mò hỏi.

Cô ôm bọc sách cúi đầu đi, đôi tay bỏ vào túi áo khoác, không chút đếm xỉa mở miệng: “Có người trước mặt nói cậu là đàn độn, cậu liền xem là sự thật, sẽ không đàn độn vậy chứ, phải không?”

“Lê Ly!” Nghe ra cô vòng vo mắng mình nhiều chuyện, sắc mặt Bùi Thượng Hiên thay đổi. Không phải thử nghiệm không đạt tiêu chuẩn, mà cô thi cử luôn đứng nhất, có cái gì tốt mà khoe khoang!

Lê Ly quay đầu nhìn xem biểu tình anh tức giận bực bội, nhún vai. “Cậu tức cái gì a, dù sao nam sinh như các cậu chỉ cần nữ sinh xinh đẹp nũng nịu một chút là đủ?” Cô nhẹ nhàng nhảy qua bậc thang, Bùi Thượng Hiên miên man nghĩ ngợi, bất đắc dĩ bước chân vụng về trượt xuống hai bậc thang.

Lê Ly cười khanh khách, đưa tay kéo anh. “Nói cậu vụng về, cậu còn không chịu thừa nhận.” Ấn ý ở đây chỉ anh là thằng ngốc.

Năm mười ba tuổi Bùi Thượng Hiên không hiểu rõ Lê Ly, anh chỉ là cảm thấy cô không giống người khác. Hai người ngồi cùng bàn không lâu quan hệ có cải thiện đôi chút, đương nhiên người được lợi lớn nhất vẫn là Bùi Thượng Hiên, anh luôn tay chép bài tập của cô.

Bùi Thượng Hiên cùng với Lê Ly sống trong cùng một khu phố, kết cấu căn nhà đều cũ kỹ như nhau. Bọn họ cách nhau bốn con hẻm, trước khi

trở thành bạn cùng lớp, thì chưa từng một lần đụng mặt. Bùi Thượng Hiền là đứa trẻ dẫn đầu khu phố, cả ngày cùng đám trẻ con bày trò chiến đấu, nô đùa bên con hẻm nhỏ.

Có một lần trước ngõ gặp Lê Ly đang đi học, Bùi Thượng Hiền kinh ngạc hỏi cô phải hay không là vừa mới chuyển tới nơi này.

Anh có thể khẳng định chính mình chưa gặp qua cô. Tại ngày nhập học trung học năm nhất, khi cô trên sân khấu giới thiệu, ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy Lê Ly là — — người này quá xấu! Nếu như gặp mặt qua, anh không thể không nhớ được.

“Tớ từ nhỏ đến giờ đều ở đây.” Cô không nhìn anh, anh mắt hướng về phía trước mà bước.

Bùi Thượng Hiền theo sát Lê Ly, “Tớ làm thế nào mà chưa từng gặp cậu nhỉ?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh một lần “Bởi vì, tớ không muốn cho cậu nhìn thấy.”

Bùi Thượng Hiền nghe không hiểu. Bọn họ tuổi xấp xỉ, nhưng đầu óc dậy thì hiển nhiên lại không cùng cấp bậc. Thế giới thơ ấu Bùi Thượng Hiền là náo náo nhiệt nhiệt bày trò chơi, mà Lê Ly lại dùng ánh mắt non nớt mà quan sát thế giới người lớn.

Lê Ly sau vụ” Sự kiện từ chức ” khiến cho Bùi Thượng Hiền cảm thấy áy náy. Tại cô chuyển thư từ chức cho thầy chủ nhiệm, giúp chính mình trốn khỏi trực nhật.

Ngày đó tâm tình anh bức bối lạ kì, mỗi tiết học người trực nhật cũng qua loa đại khái hoàn thành lau bảng, trên bảng còn giữ lại vệt phấn, khiến cho thầy cô ở mỗi tiết đều phải tự mình lau lại.

Sau khi tan học Bùi Thượng Hiền ôm cặp sách liền nghĩ chuồn đi, ở phía sau Lê Ly gọi tên anh. Tuần lễ đó bọn họ không phải ngồi cùng bàn, còn cách một loạt bàn.

Anh bước chân không ngừng chạy, cô đuổi theo túm chặt quai đeo cặp sách của anh.”Bùi Thượng Hiền, hôm nay cậu trực mà.”

“Không làm.” Anh từ chối dứt khoát, đẩy tay cô ra.

“Cậu điên cái gì đó, mau chút trở về quét rác.” Lê Ly nhướn mi, lớn tiếng nói.

Vừa mới tan học, học sinh rời khỏi phòng càng lúc càng nhiều, trên hành lang đầy học sinh cùng cấp. Bùi Thượng Hiên nghĩ mình là anh hùng hảo hán lừng danh, lại bị một cô gái yếu đuối sai bảo “Trở về quét rác” đã thật mất mặt, nếu như nghe lời về phòng học thì bê mặt đến sông Hoàng Phố cũng chẳng rửa sạch mặt. Đã thế anh cắn chặt răng, mắt trừng trừng như hung thần ác sát, thở phì phì nói: “Nam tử hán mới không quét rác, cái loại chuyện này thật éo lả.”

Không chỉ có các bạn nam thường bị Lê Ly bắt về quét rác hò hét cổ vũ, nam sinh ban khác cũng huyết sáo ồn ào.

Lê Ly khinh khinh cười cười, “Một phòng cũng không quét được, làm sao quét khắp thiên hạ?Đức tính cậu như vậy, quét rác éo lả còn hơn hảo hán cậu nhiều lắm.”

Bùi Thượng Hiên không thể nhịn khi thể diện mình bị bôi nhọ, rống lớn nói: “Cậu thật quái dị, ai muốn cậu quản tớ!”

Cô gắt gao nhìn chòng chọc anh, ánh mắt cô quái, đối với sự châm biếm của mọi người mắt điếc tai ngơ.”Cậu cho rằng tớ rất muốn quản?” Ném lại một câu hỏi, Lê Ly xoay người đi trở về phòng học.

Bùi Thượng Hiên nhận định được chuyện Lê Ly từ chức với chuyện hôm đó không tránh khỏi liên quan, lại nghe nói cô bị hiệu trưởng tìm nói chuyện, càng thêm thấp thỏm bất an. Anh lén lén lút lút chạy đến cửa phòng hiệu trưởng, he hé mở cửa, đến nghe lén Lê Ly trả lời.

Bùi Thượng Hiên tiếp tục nghe không hiểu Lê Ly nói cái gì, anh chỉ có thể dung hết sức nhớ rõ từ ngữ mà cô nói tự ti.Lúc về nhà hẩn lập tức mở từ điển Hán ngữ hiện đại, tìm mục giải thích.

“Tự ti: khinh thị chính mình, cho rằng không thể vượt qua người khác.” Bùi Thượng Hiên lăm nhăm đọc giải thích, nghĩ không ra Lê Ly có cái gì lý do muốn khinh thị chính mình.

Khi đơn từ chức Lê Ly có hiệu lực, cô trả lại logo của ban cán sự, nhẹ nhàng thoải mái làm một người bình thường.

Bùi Thượng Hiên hỏi Lê Ly có hối hận hay không, khi đó bọn họ đang

ngồi ở trên sân diều hành, ánh mặt trời tỏa sáng xung quanh.

Đây là cuối cùng cô làm chức trách uỷ viên lao động, mà anh lại thoát khỏi sự đốc thúc của cô.

“Không thuộc về mình, có chiếm cũng chẳng dùng được.” Cánh tay ôm lấy đầu gối, cô nhẹ giọng nói.

Bùi Thượng Hiền phát hiện chính mình thật sự không hiểu Lê Ly đang suy nghĩ gì, khiến cho anh một lần nữa thất vọng.

Ngày 10 tháng 6, Lê Ly hưng phấn nói với Bùi Thượng Hiền: “Tớ thích một người.”

Anh giật nảy mình, hiếu kỳ hỏi: “Cùng lớp chúng ta?”

Lê Ly lắc đầu, thần bí cười cười không chịu nói cho Bùi Thượng Hiền người mình thích là ai. Anh cân nhắc cả buổi sáng, dùng thời gian lúc ăn cơm trưa truy hỏi cô: “Cậu ta học lớp mấy?”

“Cái gì?” Anh hỏi về vấn đề không đầu không đuôi khiến cho Lê Ly nhất thời gian phản ứng không kịp.

“Buổi sáng, Cậu nói cho tớ cậu có thích ai đó.” Bùi Thượng Hiền cong ngón tay gõ lên trán cô, trí nhớ nha đầu này thật tệ mà.

“Cậu không biết người đó đâu.” gò má Lê Ly dần ửng đỏ, tự nhiên bẽn lẽn, thấy Bùi Thượng Hiền đột nhiên lạnh lùng.

Anh khó chịu trợn trắng mắt, “Lê Ly, người đó là ai?”

“Claudio Paul Caniggia.” Bị bức quá mức, Lê Ly đành phải nói ra danh hiệu “đứa con của thần gió”, không ngạc nhiên khi nhìn thấy anh choáng váng. Cô vui vẻ trở lại, nhìn anh bĩu môi: “Nói cậu cũng chẳng biết, anh ấy là tiên phong của đội Argentina, ngoại hiệu ‘đứa con của thần gió’, tớ chưa từng gặp qua người nào đẹp trai như vậy.” Nói tới đây, Lê Ly hơi hơi dừng, ở trong lòng thì thầm bổ sung một câu “Đương nhiên cậu cũng không hẳn là tệ”.

Là con trai, Bùi Thượng Hiền chính xác rất thích đá banh, nhưng xem trận bóng không nhiều. trận đấu World Cup đều là rạng sáng mới phát sóng, mà anh lại ngủ đến trời có sập cũng chẳng biết.

Anh không chịu phục, về nhà động viên ông bố chẳng mê bóng đá cùng nhau thức khuya xem. Lê Ly thường thường nói những câu khó hiểu, khiến anh như lọt vào trong sương mù, anh muốn kéo gần khoảng cách với cô.

Ngày 15 tháng 6, Bùi Thượng Hiên tại hội trường bàn luận với cô về đội bóng chiến thắng World Cup. Cô một mực chắc chắn là Argentina, mà anh lại lựa chọn nước Đức.

Nhiều năm sau đã chứng minh được chuyện đó, bọn họ có khoảng cách quá xa.

CHƯƠNG 2

Khi lên năm hai, Lê Ly và Bùi Thượng Hiên chính thức trở thành bạn cùng bàn cố định, bởi vì họ đổi giáo viên chủ nhiệm mới,

Đào Hải Quyên dạy tiếp ở năm hai, tuy rằng giáo viên này có cách quản lí lớp rất độc đáo, dùng thái độ “không quan tâm”, nhưng cách này chỉ áp dụng được đối với riêng học sinh có thành tích cao, còn những học sinh khác thì mặc kệ, lúc mới đầu Lê Ly tham gia các kì thi đều đứng đầu còn vót vát cho lớp chút ít mặt mũi, những người còn lại còn không chen nổi vào vị trí năm mười. Tại bảng thành tích của lớp vào năm 1990, Đào Hải Quyên tuy rằng có trách nhiệm, nhưng cũng đành buông tay bất lực.

Sau đó cô chủ nhiệm mới tên là Lý Phượng Trúc liền thay thế, cô lật trở lại bảng thành tích, sắp xếp đem các học sinh học tốt và học sinh kém trở thành ngồi cùng bàn, hi vọng học sinh xuất sắc có thể trợ giúp học sinh kém nâng cao thành tích, do đó tổng phẩy cùng thứ hạng của lớp sẽ được nâng lên.

Cách làm này thật sự tốt, đem lại hiệu quả rất cao. Khi Lê Ly đánh giá như thế, Bùi Thượng Hiên cười cười kéo bím tóc đuôi ngựa của cô, hét lên: “Thôi vậy, cũng không cần đổi chỗ liên tục. “

Cô đẩy ra bàn tay của anh đang tàn sát tóc mình, gắng sức nhéo cho Bùi Thượng Hiên oa oa kêu lên, lầm bầm chỉ trích cô hung dữ, tương lai thế nào cũng không lấy chồng được.

“Ai muốn cậu lo chuyện bao đồng như vậy” Lê Ly trợn con mắt, cầm lấy cuốn sách Anh ngữ chuẩn bị bài, chẳng thèm để ý đến anh nữa.

Nhìn Lê Ly đọc sách, Bùi Thượng Hiên liền cảm thấy chán nản, tìm mọi phương pháp dẫn dụ cô cùng mình tán gẫu. Anh là một phần tử tính tình hiếu động, không thể cứ giống cô ngồi tĩnh lặng như nước.

“Lê Ly, chờ đến khi cậu ba mươi tuổi còn chưa gả được, tớ liền nỗ lực vượt khó cùng cậu kết hôn.” Anh đưa mặt mình qua, dùng hai tay đẩy

đẩy cuốn sách Anh ngữ cô chặn ngay trước mắt. Thiếu niên mười bốn tuổi, đối với hai chữ kết hôn chỉ bao quát hiểu được bởi giải thích trong từ điển, cùng với những bộ phim Quỳnh Dao ướt át.

Cô gương khoe mắt, nhấp nháy lông mi, khinh thường đánh giá Bùi Thượng Hiên: “Với khuôn mặt này đến ba mươi tuổi mà cậu còn không lừa được một cô vợ, tớ liền miễn cưỡng suy xét một chút rằng cậu có thật ngốc không.” Nói xong, Lê Ly dựng thẳng cuốn sách lên, tiếp tục đọc.

Một câu nói vui đùa, qua tai mấy bà tám trong lớp liền biến thành tin đồn nhảm. Bởi vì trong lớp anh cũng là một chàng đẹp trai, còn cô thì lại quá xứng với bốn chữ “có tài không sắc”. Nhắc đến cũng thấy kỳ, lời đồn chỉ nói cô trèo cao bám lấy Bùi Thượng Hiên, lại không có lời nào cho rằng thành tích học tập đếm ngược từ dưới lên như Bùi Thượng Hiên, có thể được cô chấm trúng, còn cảm thấy may mắn nữa là.

Lê Ly cười cười cho qua, cô không rõ vì sao có lời đồn khiến mọi người xôn xao như vậy, cho đến khi trở thành nhân vật được các bạn nữ bàn tán, thậm chí ở nhà vệ sinh cũng có người chỉ chỉ trỏ trỏ.

Cô vừa cười nhạo vừa nói cho anh nghe, nhẩn tâm cười đùa không chút dè chừng, khiến cho Bùi Thượng Hiên mặt mày âm trầm không nói một lời.

“Cậu không hài lòng chuyện gì à.” Cô phát hiện ra sự khác thường của anh, dừng chân ngay tại đầu sạp báo. Bùi Thượng Hiên mặc kệ cô nói, cúi thấp đầu nhanh chóng bước về phía trước.

Lê Ly mua một tờ báo chiều, cầm tờ báo chạy đuổi theo anh. “Bùi Thượng Hiên, cậu phát cái gì?”

“Tớ không có.” Anh chợt dạ giải thích, giọng nói không có lực.

Không giống như những cô nàng khác thông thường sẽ lớn tiếng nói “Cậu có” để bác bỏ đối phương, nhưng Lê Ly lại không hề chớp mắt nhìn chòng chọc vào Bùi Thượng Hiên gần nửa ngày, sau đó gật đầu nói: “Tớ hiểu.”

Anh xoay người, đi về hướng nhà mình. Đôi tay đút túi quần, chân không ngừng đá dưới đất, nhìn theo bóng lưng cô. Tất cả học sinh hai cấp đều truyền tai nhau rằng “Bùi Thượng Hiên thích Lê Ly”, vì vậy

mấy lần đều khiến anh quay mặt tránh đi. Anh ghét người khác nói về bọn họ như thế, nhưng lại chẳng rõ nguyên nhân vì sao.

Cậu nhỏ Lê Quốc Cường có bạn gái, một cô gái xinh đẹp thân hình mảnh mai. Cậu mãi mê yêu đương đến tận tối mịt mới về, Lê Mỹ Tình cũng đang cùng một người đàn ông ly hôn kết giao, trong nhà thông thường chỉ có bà ngoại và Lê Ly, hai người nhìn nhau chẳng nói gì.

Cô ngồi tại phòng bếp chăm chú học bài, ánh sáng lò mờ, chiếc radio cũ đang rêu rao một vở kịch. Bà ngoại là người mê xem hát, qua những năm tháng sống ở đây, Lê Ly cũng bị ảnh hưởng mà hát được vài câu, đủ khiến Doãn Quế Phương hát hay hạng nhất cũng phải dè chừng.

Thị lực của cô dần suy giảm, đôi mắt phải nheo thành đường thẳng mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy chữ trên bảng. Cô nói muốn cùng bà ngoại đi đo kính, bà ngoại mang kính lão dùng tay đang cầm kim nhìn cô, nói cô gái nhỏ đeo kính không đẹp chút nào.

“Con đã nhìn không thấy nữa.” Lê Ly có chút buồn bực, “Không đeo mắt kính lên lớp không làm sao nghe giảng, về sau càng hỏng bét.”

Bà ngoại đem yêu cầu của cô chuyển giao cho Lê Mỹ Tình, cô từ mẹ lấy tiền đi làm kính. Lê Ly cảm thấy thật mỉa mai, quan hệ mẹ con lại đến nông nổi này.

Cùng cô đi đo mắt kính là Bùi Thượng Hiên, anh chàng xung phong nhận việc muốn thay cô đánh giá. Lê Ly cho rằng anh đang ra vẻ, mấy ngày hôm trước còn bực bội không thôi.

Bùi Thượng Hiên thật sự quá soi mói, hồi đầu nói đầu cô quá lớn không nên chọn mặt tròn, một hồi nói nhỏ kính nhựa lại y như một sách, chọn đi chọn lại nửa ngày, anh rầu rĩ không vui nói: “Về sau lên lớp tớ phải thật chuyên tâm chép, để cậu còn mượn vở tớ nữa.”

Trong lòng dâng lên ngọt ngào, như tắm bởi mật ong, ngọt ngào đến đau răng. Lê Ly ớn lạnh một cái, mày nhíu nhíu lại thành chữ “Xuyên”.

“Bùi Thượng Hiên, nói cậu là ngốc nghếch không sai chút nào, cậu có thể thay tớ chép cả một đời sao?”

Chữ Xuyên: ☺

Tuy là giận dữ nói như vậy, nhưng tự nhiên lại cảm thấy mắt mát. Cô cùng Bùi Thượng Hiên đã định trước là khác nhau, giống như kì nghỉ hè trước cô thích Claudio Paul Caniggia, sau đó, cô không nghe được tin tức gì của anh nữa.

Anh lặng lẽ, chỉ một ngón tay lên cái giá đựng mắt kính màu tím, ra hiệu Lê Ly mang thử.

Lê Ly khuôn mặt bình thường không có gì đặc biệt, may mà làn da trắng nõn bù đắp thiếu sót đáng tiếc. Màu tím nhạt tôn lên làn da cô, Bùi Thượng Hiên cuối cùng vừa lòng gật gật đầu.

Nhân viên cửa hàng cho Lê Ly đi thử thủy tinh thể, anh ở bên ngoài kiên nhẫn chờ cô. Đúng lúc bên ngoài tiệm mắt kính có nam sinh cùng lớp đi qua, thấy Bùi Thượng Hiên ở trong, liền hô to gọi nhỏ bước tới.

“Bùi Thượng Hiên, cậu ở chỗ này làm gì?” Trương Dũng đứng đầu đang ở thời kỳ đổi giọng, giọng nói cứ như vẹt đực, lại không biết nói nhỏ, gọi to một tiếng.

Bọn nó tới đúng là náo nhiệt mà! Bùi Thượng Hiên nghĩ đến trong lớp đang thịnh truyền lời đồn, đầu như muốn nổ tung. “Không muốn ở nhà, nên đi dạo quanh chỗ này.” Trong lòng anh suy nghĩ mau chóng mang đám này rời khỏi tiệm mắt kính, ngàn vạn lần không thể cho người khác phát hiện mình đi cùng Lê Ly.

“Đi chơi bi-da đi? Có chỗ dành cho học sinh sơ trung chúng ta.” Nam sinh tên Đặng Kiếm Phong có thành tích là số một đếm ngược từ dưới lên, nhưng nói điểm tụ tập ăn chơi, thì anh chàng là cao thủ.

“OK, chúng ta cùng nhau đi.” Bùi Thượng Hiên chưa kịp nghĩ lại hoàn toàn đáp ứng, dẫn đầu đám bạn rời khỏi tiệm mắt kính.

Lê Ly sau khi thử đo mắt xong, bước ra ngoài lại chẳng thấy bóng dáng Bùi Thượng Hiên đâu. Nhân viên cửa hàng nói cho Lê Ly, anh vừa rời khỏi cùng đám bạn, liên tưởng đến trước đó vài ngày, anh khác thường, cô giật mình hiểu ra.

Cùng với mình kết bạn, đối với Bùi Thượng Hiên mà nói, thật sự là một chuyện cực kỳ bề mặt.

Lê Ly cô đơn bước về nhà, bên tai vang vọng lời anh nói ban nãy: “Về

sau lên lớp tớ phải thật chuyên tâm chép, để cậu còn mượn vở tớ nữa.”

Quả nhiên, lời này chỉ là Bùi Thượng Hiền thuận miệng nói, thật không có chuyện đó.

Tại không có cầm mắt kính, chuyện khó khăn của Lê Ly là chép bài trên bảng. Nhìn cô nỗ lực hípmắt nhìn dòng chữ trắng trên bảng đen, Bùi Thượng Hiền nhìn không được túm lấy notebook của cô quyết định chép hộ.

“Buông tay.” Cô nâng lên cánh tay, gắng sức giữ quyển vở, “Tớ còn muốn ghi chép đấy.” Cô ò ò thấp giọng nói.

“Thị lực cậu như vậy, hay là thôi đi.” Túm chặt cánh tay cô nâng lên không chút tổn sức, một tay khác thuận thế rút đi notebook, Bùi Thượng Hiền nhìn hàng chữ trên vở cô đối chiếu trên bảng.

Lê Ly cắn cán bút, có chút suy nghĩ nhìn vẻ mặt thiếu niên nghiêm túc. Anh chàng này, rõ ràng để ý sợ người khác hiểu lầm quan hệ bọn họ, nhưng có lúc lại làm ra hành vi thân mật khiến người ta suy nghĩ nhiều hơn, cô dở khóc dở cười.

Bùi Thượng Hiền thành tích chẳng ra gì, nhưng chữ viết lại là ngoài dự đoán mọi người, thật đẹp. Mỗi giáo viên từng chủ nhiệm đều nói anh không chuyên tâm, nếu chịu tập trung học tập, nhất định có thể xếp hạng thứ mười trong lớp.

Nhiều lúc rảnh rồi nhàm chán, Lê Ly lại cố gắng thuyết phục anh “ Học tập thật tốt, mỗi ngày tiến lên “, đừng cả ngày hết sức nghĩ ăn nhậu chơi bời. Anh nhướn mày vò rối tóc của cô, lèm bèm rằng lời cô nói chẳng khác gì mẹ anh.

Lê Ly liền trừng mắt, nhảy dựng lên dùng hết sức kẹp cổ Bùi Thượng Hiền, liền tiếp mắng chửi anh.

Toàn bộ bạn học đều có mắt nhìn, nói bọn hấn họ không có quan hệ gì, đến cả bạn học thành thật nhất lớp Trần Thiên đều lắc đầu nói không tin.

Anh trả notebook cho cô, tranh công nói. “Tớ có nói qua sẽ giúp cậu ghi chép, không có nói đùa đi?”

“Qua hai ngày liền có thể lấy mắt kính, không cần lại phiền đến cậu.” Lê Ly thản nhiên nói cảm ơn, quay đầu không cùng anh nhiều lời.

“Khi nào? Tớ đi cùng cậu.” Ngày đó vội vàng chưa tạm biệt đã đi trước, anh không yên tâm. “Cậu có nặng không?” Thấy Lê Ly không để ý mình, anh nắm bờ vai người trên bàn học, đem khuôn mặt đẹp trai đập trước mặt cô.

“Cậu tức giận bức bối?” Bùi Thượng Hiên nhớ được Lê Ly khi tức giận bức bối rất thích cắn đôi môi, giống như cắn đến chảy máu sẽ giúp áp chế được phần nộ. Anh cho rằng đây là hành vi “Tự ngược”, cố gắng ngăn cản cô tiếp tục ngược đãi chính mình, nhưng luôn luôn thất bại.

Lê Ly là cô gái tính cách ngoan cường, rất khó thuyết phục. Anh thậm chí có lúc cho rằng cô là cố ý không hợp tác, giống như tự thương tổn đến chính mình mới hả giận.

Cô đột nhiên buông hàm răng, bình tĩnh hoà nhã nhìn anh một cái. “Tớ không có tức giận bức bối, cậu làm gì có khả năng chọc tớ.” Ngẩng đầu lên, cô tươi cười chói lọi.

Bùi Thượng Hiên lập tức cảm thấy thấy hoa mắt, Lê Ly chính xác không phải nữ sinh xinh đẹp, đầu tiên gặp còn thấy xấu, nhưng nhìn đến quen thuộc khuôn mặt của cô, ngẫu nhiên cũng có thể khiến người ta động lòng.

Như bây giờ, tâm trạng đang cáu kỉnh lại cười lên vui vẻ. Rất nhiều năm về sau, Bùi Thượng Hiên rốt cục hiểu rõ nụ cười của Lê Ly, nội tâm của cô trước giờ chỉ có mây đen đầy đặc. Bên ngoài là một người luôn tươi cười, bên trong lại khác, là con người đầy mâu thuẫn.

Bùi Thượng Hiên không hiểu rõ Lê Ly, cho dù là cô bé ngày xưa hay cô gái mười lăm năm sau.

Cuối cùng, anh hỏi cô: “Phải hay không bởi vì quá quen thuộc, tớ ngược lại không thể nhìn ra tâm tư của cậu?”

Cô nở nụ cười quen thuộc với anh đã mười lăm năm, nhẹ nhàng trả lời: “Bởi vì, cậu không yêu tớ.”

Bùi Thượng Hiên và Lê Ly một trước một sau rời khỏi trường học, anh đứng tại cửa tiệm mắt kính chờ cô.

“Này, cậu đi quả thật giống rùa bò.” Rõ ràng là cùng thời gian đi từ phòng học ra, mà anh lại đứng đợi cô cả tiếng đồng hồ.

Lê Ly trong lòng thầm rửa, không ngừng oán hận: còn không phải bắn khoăn vì sợ bạn học nhìn thấy khiến cậu khó xử sao? Thật là không biết lòng tốt người ta! Nói đi nói lại, tên ngốc này tại sao lại cùng mình đi lấy mắt kính nhỉ?

Nhân viên cửa hàng lấy từ túi giấy trong đưa ra một cái kính, mở mắt kính ra mời cô mang thử. Lê Ly duỗi tay tiếp nhận, mang gọng kính lên tay, sống mũi trên nhất thời có chút cảm giác khó chịu.

“Đầu thật choáng váng.” Cô dựa theo sự chỉ dẫn của nhân viên cửa hàng nhìn sàn nhà, cảm thấy trời đất xoay chuyển.

“Không thể nào, chẳng lẽ đo mắt không chính xác?” Bùi Thượng quay mặt Lê Ly lại, cho cô nhìn chính diện mình. Lần đầu tiên anh thấy bộ dạng cô đeo mắt kính, quả nhiên giống y như tượng tượng—rất không xinh đẹp.

Nhân viên cửa hàng là phụ nữ trung niên hơi mập, nghe thấy Bùi Thượng Hiên chỉ trích liền vội vàng giải thích, rằng, mới bắt đầu đeo mắt kính không thích ứng là hiện tượng bình thường.

Con người đen sau mắt kính chăm chú nhìn kĩ anh, Lê Ly hồ hững nói: “OK, cậu không thích kính mắt của tớ, phải hay không? Đúng vậy, tớ đeo mắt kính thế nào kệ tớ, không cần cậu soi mói.”

Bùi Thượng Hiên cứng họng, luận tài ăn nói anh luôn luôn nói không lại Lê Ly, mỗi lần đều bị lời nói của cô bắt bẻ đến ngậm miệng không trả lời được. Đang chuẩn bị tức giận, Trương Dũng cùng Đặng Kiếm Phong vù vù chạy vào bên trong.

“Bùi Thượng Hiên, cậu và Lê Ly thật sự là hẹn hò mà!”

Anh thẹn quá hoá giận trừng mắt, đường cong đôi môi đẹp nhếch lên, khinh miệt nói: “Tớ không thích người quái dị đâu.” Anh nổi nóng vì bị người khác hiểu lầm bắt gặp tình cò, nhất thời nói bừa.

Khi nghe Bùi Thượng Hiên nói, lòng tự ti của Lê Ly ẩn sâu dưới đáy lòng bị khơi lên, cô nhìn anh, ánh mắt sâu xa. Lê Ly có thể khiến mình trở thành nữ sinh thông minh, nhưng không có biện pháp giúp chính

mình xinh đẹp hơn. Cô ra vẻ thờ ơ như không, nhưng nhìn về phía xa chỗ nào cũng bắt gặp cô gái xinh đẹp, Lê Ly không kìm được hâm mộ.

Cô không chỉ một lần nghĩ qua, nếu như trí tuệ có thể cùng sắc đẹp trao đổi, cô tình nguyện làm một cô gái xinh đẹp vụng về.

Tiệm kính bên trong rất yên tĩnh, không khí phảng phất hô hấp bị ngưng trệ. Bùi Thượng Hiên nói lớn xong, sau đó liền âm thầm hồi hận, anh như thế nào lại nói một câu này?

Đặng Kiểm Phong cảm thấy đến không khí ngưng ngừng, cùng Trương Dũng liếc mắt ra hiệu cúi đầu chạy ra ngoài. Bùi Thượng Hiên nhấp nháy môi chuẩn bị xin lỗi, thân thể lại bị ánh mắt lạnh lùng của Lê Ly dọa đến im bật.

Cô dùng khuôn mặt tự nhiên chọn hộp kính, đem bỏ kính mắt vào, điều chỉnh tốt giá kính, khoảng thời gian đem kính mắt để vào hộp kính, nhìn nhân viên cửa hàng nói cảm ơn, sau đó rời đi. Từ đầu đến cuối, mắt Lê Ly đều không nhìn đến Bùi Thượng Hiên.

Trong lòng anh dâng lên mùi vị có lỗi, cúi gằm đầu nhắm mắt theo đuổi theo sau lưng cô. Lê Ly vẫn không để ý anh, đi trở về nhà.

Bùi Thượng Hiên đứng trước con hẻm nhà Lê Ly đi vòng quanh ba vòng, không lấy đâu ra dũng khí gõ cửa xin lỗi. Mình làm sao muốn xin lỗi? Là cô mắng mình trước lo chuyện bao đồng. Thiếu niên mười bốn tuổi thầm nghĩ trong lòng, chẳng qua là mình lỡ lời biện hộ, nghĩ vậy liền lập tức hết có lỗi.

Lê Ly, cậu là con quỷ hẹp hòi! Anh tại trước cửa sân nhà cô, gào to rống lớn chạy đi.

Cô đứng trong sân vườn, nghe ngoài cửa Bùi Thượng Hiên hét to, mặt không có biểu tình.

Lê Ly muốn biết thích một người đến tột cùng là cảm giác gì, có thể hay không vì đối phương hạ thấp chính mình, sau đó cảm thấy thương tâm? Cô ở trong đêm khuya lắng nghe tiếng đồng hồ cổ treo tường chậm rì rì gõ nhẹ, yên tĩnh đến thê lương.

Lê Quốc Cường thích cô gái có tên Nghiêm Lệ Minh, anh mang Lê Ly cùng đi ăn quán gà Thiệu Hưng. Trước kia, cậu nhỏ sẽ đem cánh gà gấp

cho Lê Ly, hiện tại đưa lại chuyển hướng về bát một người khác.

Lê Ly cảm thấy mất mát, cảm thấy chính mình làm sao xinh được như cô gái có lúm đồng tiền như hoa kia, trong lòng cô mất mát lại tăng thêm mấy phần.

Lê Quốc Cường đem Nghiêm Lệ Minh đưa về nhà trước, dắt tay Lê Ly đi dưới mùa thu đường Tứ Xuyên về hướng bắc. Cô ngẩng đầu nhìn nửa mặt cậu nhỏ, lại nghĩ đến mấy tháng trước lúc nửa đêm cùng xem World Cup, phảng phất như đã rất lâu rồi.

“Cậu nhỏ, cậu rất thích mợ đó?”

“Ừ.”

“Cậu và mợ, có kết hôn không?” Lòng cô ngập nỗi ưu tư, nghĩ đến tương lai cô gái đó sẽ cùng tranh sự chiều chuộng của cậu?

Anh cười, cúi người vỗ vỗ của đầu cô: “Tiểu Ly, có phải vì không được ăn cánh gà nên bực bội?”

Cô tròn mắt, “Con cũng không phải trẻ con ba tuổi ngây thơ như vậy, làm sao có thể vì chuyện này mà bực bội?”

“Tiểu Ly, miệng lưỡi con thật là, tương lai rất khó gả ra đi nha.” Lê Quốc Cường ra vẻ lo lắng nói, Lê Ly giãy thoát khỏi tay anh, vẻ mặt hoài nghi hỏi: “Cậu, từ nhỏ đến lớn cậu đều nói con không gả đi được, rốt cuộc nữ sinh như thế nào mới khiến cho cậu thích?”

Lê Quốc Cường ha ha cười, trong miệng không ngừng nói “Tiểu Ly Nhà ta trưởng thành rồi, đã nghĩ đến việc lập gia đình”, Lê Ly trừng mắt mấy cái, không cho cậu tiếp tục nói vớ nói vẩn, rốt cục không thể nhịn được cho cậu một đấm.

“Cậu nhỏ, con còn chưa đến mười bốn tuổi, cậu lại cố vũ con yêu sớm.”

Lê Quốc Cường dừng tươi cười, ngồi xổm xuống nhìn thẳng cô. Biểu tình vui cười nhạt đi, anh nghiêm túc đối với cháu gái nói: “Lê Ly, đừng bao giờ vì thích người không thể thích mình mà lãng phí thời gian, con hiểu không?”

Cô nữa hiểu nữa không gật gật đầu, lại lắc lắc đầu. “Con làm sao biết được người ta không thể thích con?”

“Nha đầu gối, chờ con gặp được, tự nhiên liền sẽ rõ ràng.”

Mười lăm năm sau, Lê Ly hai mươi chín tuổi đã hiểu rõ sự chỉ dẫn của cậu ngày ấy, nhưng, đã thua đến tan nát cõi lòng.

Ngày 5, tháng 12 năm 1990, vào thứ tư, Lê Ly sinh nhật mười bốn tuổi.

Bà ngoại đặc biệt làm cho cô điểm tâm là trứng luộc và bát mì trường thọ, một tô lớn tràn đầy. Sáng sớm, Lê Quốc Cường đã tận tay đưa cô quà sinh nhật, là chiếc bút bi có mùi thơm đang thịnh hành bây giờ.

“Cậu nhỏ, con yêu cậu!” Trong lớp nữ sinh mỗi người đều có, cô cũng muốn một cái, làm bài tập hay chép ghi nhớ đều có thể nghe hương vị thơm ngào ngạt.

“Giả dối đi, giả dối đi.” Lê Quốc Cường cầm khuôn mặt tròn tròn của cô, nhéo nhéo hết sức cho cô hét to.

“Ồn chết mà!” Lê Mỹ Tình Mắt ngủ lim dim thức giấc đi ra trước phòng khách, lấy gàu nước rửa mặt. Lê Quốc Cường khoát tay áo ra khỏi nhà, Lê Ly nhanh chóng cúi đầu ăn điểm tâm, quyết định ăn tốc chiến tốc thắng xong liền đi học, để tránh chọc cho Lê Mỹ Tình chán ghét.

“Ăn làm sao nhanh như vậy?” Lê Mỹ Tình rửa mặt xong ngồi tại bàn vuông, đưa mắt nhìn trong chén cô canh mì trứng luộc, đưa tay vuốt tóc mai rồi nói: “Con nói mẹ, nhiều năm sinh nhật như vậy, mẹ cũng không nghĩ ra ý tưởng mới? Ăn mười mấy năm, không chán mới lạ.”

Lê Ly vui vẻ ngẩng đầu, nhanh chóng đem bánh trong miệng cắn nửa nuốt nửa dưới bụng. “Mẹ, mẹ nhớ được hôm nay là sinh nhật con?”

“Không có khả năng nào quên mất, mười bốn năm trước đau khổ cay đắng đem cô sinh ra, thiếu chút nữa khiến ta đau chết rồi.” Lê Mỹ Tình đem tóc mai che khuất gò má con gái đẩy đến sau tai, nhìn tường tận: “Nhìn ngang nhìn dọc, cô đều không xinh xắn lên một chút.”

Cho dù bị mắng là khó nhìn, Lê Ly như cũ vẫn hào hứng, bởi khó có dịp cùng mẹ trò chuyện nhiều như vậy.

Lê Mỹ Tình cũng đã để tay xuống, vừa ăn, thuận miệng nói một câu: “Mẹ muốn kết hôn, con sắp có cha mới.”

Lê Ly chuyển tầm mắt qua nhìn bà ngoại, bà ngoại cũng là vẻ mặt kinh ngạc. Cô luôn biết mẹ tại cùng người khác kết giao, cũng có tư tưởng chuẩn bị, chỉ là chột nghe nói đến khó tránh giật mình.

“Sau khi tan học sớm trở về, mang con đi ăn cơm cùng chú Liễu.” Lê Mỹ Tình nhìn lướt qua con gái còn đang ngu ngơ, ác thanh ác khí nói: “Buổi tối ăn cơm người đừng cho ta thấy bộ dạng này của con, thật mất mặt xấu hổ.”

Lê Ly cả ngày tinh thần hốt hoảng, hôm nay là sinh nhật mười bốn tuổi của cô, cô lại có cha mới.

Vì ngồi cùng bàn, Bùi Thượng Hiên tự nhiên phát giác ra biểu hiện của cô có khác thường. Bất đắc dĩ là bọn họ đang ở thời kì chiến tranh lạnh, Lê Ly coi thường anh như không khí, bắt đầu từ lần trước tại tiệm mắt kính anh gào to “Tớ không thích người quái dị”, cô từ chối nói chuyện với anh.

Lời đồn dần dần ngừng, Bùi Thượng Hiên vốn không cần lại vì người khác đem bọn họ ghép thành một đôi mà sinh tức giận, nhưng tâm tình ngược lại càng suy sụp. Cái tuổi thiếu niên này, rất nhạy cảm khi bị người khác nói thành thích người nào đó, cảm thấy mất thể diện không nhận được, giống như thích người khác là một chuyện đáng xấu hổ. Anh không thôi bực bội vì điều này, mơ hồ còn có một chút ghét bỏ đối với Lê Ly. Thiếu niên ý nghĩ thật đơn thuần: Lê Ly là bạn tốt, là bạn thân, chỉ riêng không thể làm bạn gái.

Anh thích cô gái xinh đẹp, cùng đại đa số mọi người giống nhau.

Sau khi tan học, đang định cùng Trương Dũng đi đánh bida, Bùi Thượng Hiên nhìn Lê Ly mặt mày buồn bã nằm bò ở trên bàn học, do dự phân vân để xuống cặp sách hỏi thăm. Anh chuẩn bị mọi tình huống bị từ chối, lại ngạc nhiên khi nghe Lê Ly trả lời.

“Mẹ muốn mang tớ cùng đối tượng kết hôn của mẹ đi ăn cơm, ” mặt cô xếp lại trên cánh tay, trải qua tiếng thở dài kiên cố, “Hôm nay, là sinh nhật của tớ.”

Bùi Thượng Hiên bắt lấy bờ vai Lê Ly khiến cho cô ngẩng đầu lên, đập vào trong tầm mắt nàng là khuôn mặt điển trai, mang thần sắc hưng phấn.

“Theo tớ đi, Lê Ly.” Rút ra cặp sách trong hộp bàn của cô, ba chân bốn cẳng đem sách vở hộp bút bỏ vào trong, Bùi Thượng Hiên vừa làm vừa nói: “Tớ mang cậu đến một chỗ, cam đoan khiến cậu có tâm tình tốt lên.”

Cô nhìn khuôn mặt thiếu niên đó, lại quên hết những lời nói tổn thương lúc trước. Bùi Thượng Hiên này, không thể khiến cho Lê Ly giận lâu được.

Anh mang cô đến bên bờ sông, đứng trên cầu Bạch Độ nhìn sông Hoàng Phố tối om om nước chảy siết hô vang: “Lê Ly, sinh nhật vui vẻ!”

Tàu thuyền dần dần cập bờ, tiếng còi tàu ong ong từ đằng xa truyền tới, tựa như cổ vũ cho lời chúc của anh

Lê Ly giờ tay bắt thành cái loa, dốc hết toàn lực hướng nước sông cuộn cuộn gào lên: “Cảm ơn cậu, Bùi Thượng Hiên!”

Mười bốn tuổi, cô nghĩ thích một người có lẽ chính là loại cảm giác này: rất muốn rất muốn cùng người đó ở chung một chỗ, cả một đời đều không rời xa.

CHƯƠNG 3

Hôm sinh nhật, Lê Ly cố ý vắng mặt khiến cho Lê Mỹ Tình giận tím mặt, nhẫn tâm đem con gái đánh một trận. Lê Ly không chịu xin lỗi, Lê Mỹ Tình càng tức giận xuống tay cũng càng lúc càng mạnh, ngay cả bà ngoại ngăn cản đều không nghe. Cuối cùng vẫn là Lê Quốc Cường tan tầm trở về, giữ được cây thước thẳng trong tay chị mình, cứu Lê Ly.

“Đau hay không?” Lê Quốc Cường nhìn cháu gái ngoại không rên một tiếng, lòng sợ hãi thăm hỏi.

“Ngoài mặt đau.” Mặc trên người áo len đan, mẹ cô lại không dùng hết sức đánh, chỉ do cây thước quệt lên mặt nên đau.

Lê Quốc Cường lắc đầu thờ dãi, “Tiểu Ly, ngoan cố quá không phải chuyện tốt. Chỉ cần con khóc một chút, chị thế nào không mềm lòng?” Nhưng cô gái nhỏ này tính cách khác thường, đem học hết khuyết điểm của cha mẹ mình.

“Mẹ, bà chán ghét con.” mặt không chút biểu tình cô nói ra sự thật này, sờ sờ mặt bị rách, nản chí ngã lòng.

Cô sờ soạn đi vào phòng, chui vào chăn lạnh như băng, vẫn không nhúc nhích nằm chảy nước mắt. Ngày đầu tiên mười bốn tuổi, Bùi Thượng Hiền ở trong gió rét đối sông Hoàng Phố gào to “Sinh nhật vui vẻ”, tại khoảnh khắc đó sâu thật sâu trong tâm hồn, Lê Ly đã cảm nhận được ấm áp.

Bùi Thượng Hiền kéo tay cô chạy đến tiệm bánh gato, đem tiền mà anh chuẩn bị để đi chơi bida, mua một đồng bánh vó ngựa ngọt làm quà tặng sinh nhật cô. Anh mua một hộp diêm, cắm mười bốn cây nến lên trên cho cô thổi.

Anh muốn Lê Ly ước nguyện, con gió nhẹ nhẹ thổi qua cây nến, anh lấy tay che lại, giục cô mau mau ước.

Lê Ly nhắm mắt lại thì ào ào nói, sau đó vội vàng thổi nến trước khi

con gió thổi tắt. Bùi Thượng Hiên nhẹ nhàng thở ra, đưa đôi tay về sau chống lấy bờ tường, nghe xôn xao lâu trên nói sáu giờ.” Cậu ước cái gì thế?” Anh chỉ thấy cô lẩm nhẩm trong miệng, nhưng lại không nghe ra cô nói gì.

Lê Ly cúi đầu đem cây nến lấy xuống, “Nói ra, sẽ không còn linh nghiệm.” Cô cầm lấy bánh ngọt cắn một cái, sau đó đưa cho Bùi Thượng Hiên.

Cô có một nguyện vọng cùng Bùi Thượng Hiên làm bạn bè cả đời, không rời xa nhau.

Lê Ly vui đầu ở trong chăn khóc không ra tiếng, cô nghĩ nếu như giờ phút này sinh mệnh kết thúc, như vậy Bùi Thượng Hiên là người đầu tiên đem lại cảm giác ấm áp cho cô.

Rất nhiều năm sinh nhật về sau, Lê Ly nhận được hoa hồng rất đẹp, quà tặng quý báu, chocolate, bánh ngọt, nhưng cô sẽ nhớ mãi không quên lúc mười bốn tuổi năm tại đó tại bến cảng bờ sông ăn bánh ngọt vó ngựa, cô không còn nhớ rõ hương vị, nhưng không quên được lúc ấy cảm giác cực kỳ hạnh phúc.

Bây giờ, cô cùng khách hàng của mình đứng ở bến cảng xem cảnh đêm, ánh đèn tô điểm ở các tòa nhà kiến trúc Thượng Hải như những viên ngọc sáng, tỏa đèn rực rỡ. Cô cười nói về khoảng thời gian thuộc về những năm trước, ngay tại con hẻm phía kia, có chàng trai thay cô chúc mừng sinh nhật.

“You must love him very much.” Cô nàng xinh đẹp tóc vàng đến từ nước Đức nói.

Cô ngần người, nghĩ đến năm mười bốn tuổi cũng tại ngày đó nhận được ấm áp của anh, trả lời một câu “Maybe.”

Bùi Thượng Hiên lần đầu tiên vì con gái mà chúc mừng sinh nhật, đối tượng là Lê Ly. Anh thường đùa nói với cô, rằng “Lần đầu tiên” cho cô rồi, Lê Ly nhất định phải chịu trách nhiệm cả đời.

Cô cười, chẳng hề coi đó là quan trọng. Bùi Thượng Hiên từ ngày đó về sau mười lăm năm đều cùng các cô gái khác chúc mừng sinh nhật, anh sớm đã quên lần đầu tiên tại gió lạnh lạnh thấu xương co rúm lại một góc chúc mừng với Lê Ly.

Anh nói: “Lê Ly, tớ muốn cậu suốt đời vui vẻ, làm cô gái dũng cảm.” Cuối cùng, Bùi Thượng Hiên dùng bài hát bày tỏ. Anh bá đạo không dùng cái từ ngữ “Hi vọng”, trực tiếp dùng câu mệnh lệnh mà nói.

Lê Ly liền tự nhủ với mình sẽ là cô gái dũng cảm, nhưng sau khi lớn lên cô phát hiện, cô gái kiên cường quá sẽ khiến chàng trai không yêu. Từ câu nói của Bùi Thượng Hiên mà dẫn cô đi sai đường, nam nhân hai mươi chín tuổi không nhớ được lúc mười bốn tuổi, đã ôm vào lòng cô gái nhỏ vì con gián liền thét chói tai khóc lóc sụt sùi.

Anh chậm rãi trưởng thành, thiếu niên của ngày xưa mất đi; tình yêu và ngưỡng mộ của cô từ ngày đó mà bắt đầu, dùng mười lăm năm thời gian chờ đợi anh trở về nhặt lên nỗi niềm tương tư mà anh đã đánh rơi kia.

Lê Ly cùng bố dựng tương lai Liễu Chi Hiên tốt cực cũng gặp mặt, đồng thời còn được gặp con trai của Liễu Chi Hiên — so với cô còn lớn hơn hai tuổi Liễu Thiên Nhân.

Đó là anh chàng điển trai mang khí chất lạnh lùng, thân hình cao cao gầy gầy. Đứng trước mặt Lê Ly, cô âm thầm so sánh với mình, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Liễu Chi Hiên là người đang ông hiền hòa nhã nhặn, khi cười khiến cho mọi người cảm thấy an tâm. Ngoài cậu nhỏ, Lê Ly lần đầu tiên cùng một chàng trai trưởng thành tiếp xúc, anh ta có phong thái của bậc trưởng bối khiến cô trở nên lúng túng. Lê Ly thậm chí lén lén lút lút nghĩ: xét trên mọi phương diện, Lê Mỹ Tình đều không xứng với người đàn ông mang khí chất này.

Liễu Thiên Nhân học năm đầu trường cấp ba, so với cha mình hoàn toàn tương phản, ánh mắt hung ác nham hiểm, thái độ bướng bỉnh lý lợm, cả buổi tối nói không quá năm câu. Lê Ly ngồi đối diện với anh ta, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn đối phương một lúc, cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra toàn thân, giống như có rắn quấn quanh người.

Có lần Bùi Thượng Hiên đưa cô đi ra chợ xem người ta dùng rắn làm xiếc, cô cứ tưởng sẽ giống như xiếc khỉ nên rất hào hứng đi. Kết quả khi nhìn thấy con rắn toàn thân trơn trượt, quấn quanh thành từng vòng trên cổ người ta Lê Ly nôn liên tục tại chỗ, Bùi Thượng Hiên vừa đưa khăn

cho cô lau miệng, vừa trêu cô nhát gan.

Liễu Thiên Ngân khiến cho cô có cảm giác giống như là một con rắn độc, chẳng biết lúc nào sẽ nhào đến cắn cô một cái. Cô rất sợ anh ta, nên không dám nhìn thẳng vào hắn.

Lúc chia tay, Liễu Thiên Ngân đứng trước mặt Lê Ly, hắn cúi đầu nói: “Sau này, anh với em sẽ cùng chung sống hòa thuận, em gái”. Bố mẹ hai bên rất vừa lòng nhìn biểu hiện thân mật của hắn, nhưng chỉ riêng Lê Ly nhìn thấu nụ cười đầy ác ý của hắn.

Cô sững sốt, không phản bác được câu nào. Trên đường về nhà, Lê Mỹ Tình liên miên trách mắng cô không biết phép tắc, tốt xấu gì cũng phải trả lời một câu. Lê Ly cúi đầu yên lặng nghe, nụ cười của Liễu Thiên Ngân như thước phim quay chậm phảng phất trong đầu cô.

Cô sợ người thiếu niên này, không hi vọng dính dáng đến hắn. Tất nhiên nếu Lê Mỹ Tình đã quyết định kết hôn với Liễu Chi Hiền, thì cô phản bác cũng vô ích.

Ngày hôm sau đến trường, Bùi Thượng Hiền ở đầu con hẻm đợi cô, hỏi cô đối tượng kết hôn của Lê Mỹ Tình có tốt không. Lê Ly bông nhiên an tâm, cái bóng dây dưa đó cũng rời xa. Mặc kệ có chuyện gì không hay xảy ra, ít nhất vẫn còn có Bùi Thượng Hiền quan tâm đến mình.

“Chú Liễu nhìn qua là người rất hoà nhã”. Tay phải của cô nhét trong túi áo khoác của Bùi Thượng Hiền, bàn tay ấm áp của thiếu niên nắm chặt lấy tay cô.

Mặt Bùi Thượng Hiền tỏ vẻ yên tâm, chân mày lúc này cậu liền giãn ra. Cô nuốt xuống đánh giá về Liễu Thiên Ngân, nhẹ nhàng thoải mái cười lên.

.

“Cậu quan tâm đến tớ à?” Cô cười vui hỏi, ngẩng đầu tỏ vẻ đắc ý. Bùi Thượng Hiền quay qua bên, giơ tay xoa đầu Lê Ly: “Nha đầu ngốc, chúng ta là bạn tốt, nếu tớ cũng mặc kệ thì ai quan tâm cậu hả?” Cậu thiếu niên trong lúc vô ý đã nói ra những lời thật lòng, nhìn qua trong lớp Lê Ly cũng có nhiều mối quan hệ không tệ, nhưng cô lại không có một người bạn chân chính. Thật lâu thật lâu về sau Bùi Thượng Hiền mới biết được Lê Ly là một người kì lạ, lại vô cùng mâu thuẫn, vừa khát

vọng một tình cảm chân thành nhưng lại theo bản năng mà kháng cự không tin tưởng bất kì ai, nguyên do là sâu trong nội tâm luôn có cảm giác không an toàn. Nhưng thời điểm khi đó, anh lại chỉ cảm thấy cô là một kẻ hay soi mói, ngay cả bạn bè mà cũng kén cá chọn canh.

Không giống như anh hào sảng cho rằng, bốn biển đều là anh em, chỉ cần ăn ý là bạn bè. Cô lại chỉ trích bạn bè của anh quá nhiều, mà anh thì không phục, nói cô kiêu ngạo, không ai nhường ai.

Mỗi năm gió thu thổi, là lúc Lê Ly lại biết thêm bạn mới của Bùi Thượng Hiên, hàng năm sinh nhật anh sẽ lại tụ tập thì xuất hiện những khuôn mặt mới, nam có nữ có. Cô cười nhạo anh giao du rộng rãi, trải qua một thời gian dài, dòng nước cuốn trôi thì còn lác đác được vài mối.

Anh đương nhiên phản bác, nhưng rồi lại nhạc nhiên phát hiện ra, nhiều năm trôi qua như vậy, chỉ có Lê Ly luôn ở bên cạnh mình.

Năm 1995 và năm 1991 đều giống nhau như vậy, Ngày 31 tháng 12 khi tan học về nhà, Bùi Thượng Hiên lôi kéo cái bím tóc đuôi ngựa của Lê Ly, gương mặt hào hứng chúc cô năm mới vui vẻ, sang năm có thể trở nên xinh đẹp hơn.

Lê Ly tức giận nắm tay đuôi đánh Bùi Thượng Hiên. Anh cười ha ha rồi rất nhanh chạy đi. Nửa năm qua đi, thân hình anh trở nên cao lớn, lại có ưu thế chân dài. Lê Ly đuổi chạy cả nửa ngày, khoảng cách giữa hai người cũng không thấy ngắn lại mà ngược lại còn kéo xa.

“Bùi Thượng Hiên, tớ ghét cậu nhất!” Cô dứt khoát dừng lại, thở hồng hộc nhìn về lưng của anh mà gào lên. Anh dừng động tác quay đầu lại, vì không đeo kính nên Lê Ly không nhìn rõ phản ứng của anh, chuyển người đi về phía nhà mình.

“Chào em, nhìn qua thì em rất vui vẻ nhỉ” Giọng nói nửa nóng nửa lạnh vang lên khiến Lê Ly giật bản mình, vô thức nhìn về nơi phát ra âm thanh, một chàng trai cao cao gầy gầy đứng tựa vào tường, mặc áo màu vàng nhạt hình ô vuông, bên ngoài khoác áo lạnh, phía dưới mái tóc dài lộ ra một gương mặt điển trai.

Gió lạnh lập tức kéo đến, Lê Ly không kiềm chế được mà lui dần về phía sau, lúc này mới nhớ sáng vào lúc sáng sớm có nghe thấy Lê Mỹ Tình nói qua buổi tối sẽ mời cha con Liễu Chi Hiên tới nhà dùng cơm.

“Anh không tìm được nhà của em sao?” Lê Ly cúi đầu nói thật nhanh, “Em dẫn anh vào”

“Nhàm chán, nên tôi mới ra ngoài” Liễu Thiên Nhân cười cười, một tay đặt lên bờ vai Lê Ly, rõ ràng cảm nhận thân thể cô cứng đờ. “Em rất sợ tôi, em gái?” Gương mặt tà mị dí sát, tươi cười ác ý tới gần cô, lập tức phóng đại trước mặt cô. Thấy hấn tiến gần, Lê Ly theo bản năng kháng cự.

“Em từ chối ý tốt của tôi như vậy, tôi cảm thấy rất đau lòng ” Ánh mắt sáng quắc bức người và đôi môi mỏng nói ra những lời này hoàn toàn đối lập, nhìn thấy hình ảnh mình phản chiếu trong đôi mắt chán ghét kia, Lê Ly bỗng trở nên sợ hãi.

“Buông cô ấy ra!” Tiếng nói quen thuộc khiến Lê Ly nhẹ nhõm thở phào một hơi, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn cứu tinh. Bùi Thượng Hiên so với Liễu Thiên Nhân thấp hơn nửa cái đầu, nhưng không chút yếu thế.

Liễu Thiên Nhân buông cánh tay giữ vai của cô ra, làm như không có việc gì đút vào túi áo. “Nghĩ không ra em còn nhỏ như vậy mà có “hộ hoa sứ giả”, không quả là mẹ giỏi sinh con tốt”. Hấn khinh thường mở miệng.

“Anh nói cái gì?” Thấy sắc mặt Lê Ly trắng bệch, trực giác của Bùi Thượng Hiên cảm thấy lời của đối phương nhất định rất ác độc, liền xông lên tóm lấy cổ áo Liễu Thiên Nhân, đáng tiếc vì chiều cao hai bên chênh lệch, nên khí thế dường như bị áp đảo.

“Cậu nghe không hiểu sao?” Liễu Thiên Nhân khinh miệt cười ra tiếng, “Loại người đầu óc ngu ngốc chỉ biết sử dụng bạo lực như cậu, nghe không hiểu cũng rất bình thường”

Bùi Thượng Hiên thở gấp, vung tay nắm đấm định đập cho gã công tử khó chịu trước mặt một trận, nhưng Lê Ly giữ chặt tay cậu.

“Bùi Thượng Hiên, anh ta là con trai của chú Liễu, cậu không thể đánh anh ta” Trong lòng cô nóng như lửa đốt. Liễu Thiên Nhân không nhìn qua không phải là kẻ dễ chọc, Bùi Thượng Hiên chưa chắc đã chiếm thế thượng phong.

Tách ngón tay của Bùi Thượng Hiên ra, Liễu Thiên Nhân lạnh lùng đánh giá cậu thiếu niên nhỏ hơn mình hai tuổi trước mặt, sau đó ánh

mắt lạnh lẽo chuyển về Lê Ly: “Cô tốt nhất nên nhớ kỹ, tôi chán ghét mẹ cô, bao gồm cả cô nữa”

Nhìn bóng lưng Liễu Thiên Ngân, Bùi Thượng Hiên quay đầu nhìn Lê Ly, thở phì phì nói rằng: “Tớ cũng có thể khẳng định rằng, tớ ghét anh ta”

Rất nhiều năm về sau, cho dù đoạn chuyện cũ này đã trôi vào quên lãng, nhưng anh vẫn thấy chán ghét tên Liễu Thiên Nhân anh tuần này.

Lê Mỹ Tình và Liễu Chi Hiên đã đăng kí kết hôn vào giao thừa năm đó, ngày 14 tháng 2 là ngày lễ tình nhân của phương Tây, bọn họ vội vàng đến cục dân chính nhận giấy kết hôn. Từ Lê Quốc Cường mà Lê Ly nghe được kế hoạch kết hôn của mẹ, lo lắng khi cùng mẹ rời đến nhà họ Liễu, sợ rằng sẽ cùng một nhà với thiếu niên đáng sợ kia, cô luôn nghĩ đến chuyện này, kì thi cuối thì lần đầu tiên mất vị trí thứ nhất.

Cô chủ nhiệm Lý Phượng Trúc gọi Lê Ly vào phòng làm việc, nói bóng gió hỏi thành tích của cô tụt giảm có phải có liên quan đến Bùi Thượng Hiên hay không. Trường học lúc trước có tin đồn về hai người họ, Lý Phượng Trúc nghe được thiếu chút nữa thì bật cười. Cô và các giáo viên khác luôn nói đùa, nếu như học sinh Lê Ly có khuôn mặt xinh đẹp, thì bọn họ cũng sẽ chú ý đến xu hướng yêu sớm.

Nhưng thành tích của Lê Ly tụt giảm khiến Lý Phượng Trúc phải nhìn thẳng lại vấn đề, có một lần các giáo viên khác phản ánh lại thấy Bùi Thượng Hiên quẩn quít cùng Lê Ly trò chuyện. Khi tiếp nhận lớp, Lý Phượng Trúc chỉ biết đến danh Lê Ly từ sự việc từ chức. Với kinh nghiệm giảng dạy nhiều năm đã giúp cô nhìn thấu nội tâm cô bé này rất quyết đoán, ngoài mặt giả vờ thuận theo, nhưng trong lòng tuyệt đối theo mình quyết định.

Học sinh như vậy, càng khiến giáo viên nhức đầu. Không có cách nào khống chế cô, mà cô cũng không để người khác đoán ra sự phản kháng.

Lý Phượng Trúc trầm thía nói: “Lê Ly, kỳ vọng của thầy cô đối với em rất nhiều, cô không hi vọng ngay cả cũng em bị học sinh kém ảnh hưởng”

Cô hơi hơi hất cằm lên, rồi rất nhanh lại cúi đầu trở lại. Lý Phượng Trúc chỉ nhìn thấy đỉnh đầu nâu nhạt của cô, mà không thấy được biểu tình

gì.

“Xin lỗi cô giáo Lý, em cam đoan sẽ xếp thứ nhất vào kì thi tới” Cô cúi đầu, nhếch chếch khóe môi cười tự phụ: “Lần này, em sơ ý mất tập trung, cùng những người khác không có liên quan, đặc biệt là Bùi Thượng Hiền”

Lý Phượng Trúc nghe xong lời nói này thì cảm thấy không hài lòng, cô hiển nhiên cho rằng Lê Ly đang giải vây giúp học sinh hư hỏng Bùi Thượng Hiền kia, cảm thấy nên sắp xếp lại chỗ ngồi trong lớp.

Lê Ly lén lút đánh giá vẻ mặt nghiêm trọng của giáo viên chủ nhiệm, có dự cảm mình và Bùi Thượng Hiền sẽ kết thúc mối quan hệ ngồi cùng bàn. Cô có chút mất mát, trong lòng không cam chịu.

“Cô giáo Lý, em và Bùi Thượng Hiền là bạn tốt, em hi vọng chúng em cùng nhau tiến bộ” Cô khéo léo biểu đạt chính kiến của mình.

Lý Phượng Trúc xem lại thành tích học tập của Bùi Thượng Hiền phát hiện ra cậu ta có tiến bộ, nên đành thoả hiệp với Lê Ly, dù sao cũng chuẩn bị có kì nghỉ đông, vào lần khai giảng sau, bọn họ vẫn ngồi cùng bàn.

Vào kì nghỉ đông, ngoại trừ đi chúc Tết bố dượng Liễu Chi Hiền, cô vẫn chưa theo Lê Mỹ Tình chuyển nhà, còn ở tại nhà bà ngoại. Nhà họ Liễu thuộc khu căn hộ nhà nước, nên chỉ có hai phòng, Liễu Thiên Nhân đã chiếm một phòng, cho cô nghĩ dù có chuyển qua cũng không có phòng trống cho mình.

Liễu Chi Hiền cảm thấy vô cùng áy náy vì khiến hai mẹ con Lê Ly xa nhau, Lê Ly thầm nghĩ trong lòng, người đàn ông này thật người tốt, nhất quyết nói: “Không sao” hi vọng ông không cần để ý. Quan hệ của cô và mẹ, cũng không thân thiết lắm như Liễu Chi Hiền nhìn thấy.

Một đôi mắt hung hăng ở trong góc nhìn chăm chăm vào cô, Lê Ly quay sang tránh đi tầm mắt Liễu Thiên Nhân.

Sau kì nghỉ đông đó, một cô gái xinh đẹp vô cùng, có tên là Hàn Dĩ Thần chuyển trường vào lớp cô, Lý Phượng Trúc mang cô ấy đi vào phòng học, trong một khắc kia, toàn bộ bạn học trong lớp đồng thanh “Oa ” một tiếng.

Hàn Dĩ Thần tự nhiên thanh thản đứng ở trên bục giảng, nữ sinh xinh đẹp biết chính mình hiện tại có ưu thế, đi tới chỗ nào cũng đều có thể tràn đầy tự tin ngẩng đầu uốn ngực. Cô tự giới thiệu bản thân, sau lại nói nhà mình có nhiều nguyên nhân nên chuyển trường, hi vọng có thể nhanh chóng hòa đồng với mọi người.

Cũng giống như mọi người cô vỗ tay sau lời nói của cô gái kia, Lê Ly phát hiện Bùi Thượng Hiên ngồi cùng bàn ánh mắt chuyên chú, trong lòng bỗng nhiên nảy sinh một chút chua xót.

Ngắn ngủn có nửa ngày, sau tiết thứ tư của buổi sáng hôm đó, danh tiếng Hàn Dĩ Thần đã truyền khắp toàn trường học. Mọi người đều ghé năm hai lớp bốn nhìn xem cô gái kia, Lê Ly cho rằng chắc nam sinh cả trường này đều kéo đến xem nhan sắc của cô gái ấy. Cô âm thầm cân nhắc trong lòng, có nên thu mỗi người năm đồng, coi như là phí chiêm ngưỡng.

Những bạn nữ xinh đẹp trong lớp bốn cảm thấy tiếng tăm của mình ngày càng bị uy hiếp, thế là ngày ngày thường tụ tập một chỗ xì xào bàn tán về Hàn Dĩ Thần. Bùi Thượng Hiên nhìn thấy tình cảnh kia, châm chọc cười nhạo nữ sinh ghen tị thì thật đáng sợ, khi nói chuyện cũng không quên liếc nhìn về người phía sau — Hàn Dĩ Thần.

Lê Ly bỗng nhiên nhận thấy một sự thật: Bùi Thượng Hiên cuối cùng vào một ngày nào đó cũng sẽ thích ai đó, sẽ không còn thân với mình như vậy nữa.

Vĩnh viễn làm bạn tốt, có thật tồn tại sao?

Lê Ly vốn muốn đặt tâm tình mình ở ngoài xem vở kịch hay trình diễn, nhưng Bùi Thượng Hiên nhìn Hàn Dĩ Thần bằng ánh mắt đó khiến cho lòng cô không thoải mái, thế là một ngày khi vô ý nghe được Ngô Lệ Na và Khâu Nguyệt Dung đang bàn tán không tốt về Hàn Trạc Thần, cô giả bộ như không biết nói: “Một người cũng không sánh bằng, chẳng nhẽ đông như vậy cũng không thu hút người khác sao?”

Quả nhiên các cô gái ấy đã thành công hấp dẫn càng nhiều sự chú ý, nhưng Lê Ly vẫn không thể vui lên, bởi vì Bùi Thượng Hiên nhìn Hàn Dĩ Thần với tần số càng ngày càng nhiều.

“Cậu thích cô ấy?” Hai tuần lễ sau khi trên đường về nhà, Lê Ly mở

miệng thăm dò.

Bùi Thượng Hiên không kiềm chế được mà đỏ mặt, ra vẻ mờ mịt không hiểu tình huống: “Cậu nói ai vậy?”

“Cậu thôi làm bộ làm tịch đi.” Lê Ly dè bủ, “Ruột để ngoài da, người ngoài đường cũng biết. Cậu sau mỗi tiết khóa đều quay đầu nhìn Hàn Dĩ Thần, so với việc nhìn thầy giáo giảng bài còn nghiêm túc hơn nhiều.”

“Tớ không nhìn cô ấy mà.” Thiếu niên nguy biện, liều chết không nhận. Đối mặt với vẻ mặt như hiểu hết rồi của Lê Ly, anh lắp ba lắp bắp giải thích: “Cứ cho là nhìn đi, chắc tại lúc cô ấy đứng lên trả lời bài.”

“Thật, phải không?” Lê Ly lệch đầu tỏ vẻ sâu xa khó hiểu toét miệng cười, “Bùi Thượng Hiên, khi tớ đứng dậy trả lời bài sao cậu không nhìn tớ?”

Bị cô nói trúng tim đen, dương mặt điển trai nhất thời sung huyết đỏ bừng, then quá hoá giận, anh dứt khoát thẳng thắn thừa nhận: “Đúng đó đúng đó, tớ chính là thích Hàn Dĩ Thần, có được hay không? Ai muốn cậu lo chuyện bao đồng!”

Lồng ngực cô thoáng chốc khó chịu, giống như bị người ta đâm một cú. Nghe đến Bùi Thượng Hiên chính miệng nói ra thích Hàn Dĩ Thần, cho dù Lê Ly có tư tưởng chuẩn bị vẫn rất khó tiếp nhận, cô nghĩ đến hôm đó cậu nhỏ đem cánh con gà gắp cho Nghiêm Lệ Minh, trong lòng có chút ưu tư.

Những thứ mình yêu mến tạm thời chỉ thuộc về mình, một khi tìm được chủ nhân chân chính, đều sẽ không chút do dự chuyển về phía một phương hướng khác, phải không?

Lê Ly mỉm cười thật tươi, quyết không cho Bùi Thượng Hiên nhìn ra mình đang rất buồn.

Hàn Dĩ Thần đối với Bùi Thượng Hiên mà nói, là mối tình đầu. Nhiều năm về sau, anh lại tin tưởng vào lời phán đoán của Lê Ly: khi con trai thích một người khác phái, thì sẽ bắt đầu trưởng thành.

Anh trước sau nhớ được Hàn Dĩ Thần mỉm cười lần đầu tiên khi đứng tại bục giảng tự giới thiệu, ngũ quan xinh đẹp nhỏ nhắn vừa một bàn

tay, trên trán rơi xuống vài sợi tóc mái khiến cho khuôn mặt cô tỏa sáng.

Lúc cô ấy mỉm cười dịu dàng, đôi mắt cong thành nụ cười thật đẹp, trái tim Bùi Thượng Hiền tăng tốc đập nhanh.

Trong lớp cô gái xinh đẹp chẳng hề ít, nhìn lâu anh cũng cảm thấy không có gì đặc biệt, mà Hàn Dĩ Thần lại là chuyện khác. Chỉ ít khi cô chuyển tới, qua mấy tuần lễ, anh cũng chưa thấy khuôn mặt này nhàm chán.

Hàn Dĩ Thần là cô gái thông minh lanh lợi, cho dù cho đại bộ phận nữ sinh trong lớp không thích, cô vẫn mỗi ngày tỏ vẻ mặt ngọt ngào thân thiết tươi cười đi tới trường. Không hề nhìn ra dáng vẻ của một cô gái xinh đẹp nhưng kiêu ngạo chẳng coi ai ra gì, dần dần cũng khiến người ta cảm thấy thật thân thiết. Lê Ly thờ ơ lạnh nhạt, cô không có biểu tình trước việc thân thiết, nhưng lại lo lắng kì lạ cho tương lai Bùi Thượng Hiền. Thích một cô gái có ý tứ như vậy, đối với chàng trai chậm hiểu này, thật là một việc rất khó.

Lê Ly không hi vọng Hàn Dĩ Thần can dự cuộc sống chính mình, bất kể các bạn nữ trong lớp có tranh giành đấu đá cô cũng mặc kệ. Lê Quốc Cường có nói một câu không sai, hình dáng không xinh đẹp chưa chắc đã kém cỏi, nỗ lực khiến mình trở thành con người hữu dụng còn hơn, ông trời sẽ không bạc đãi người đó như vậy. Bạn nữ xinh đẹp có mọi người ủng hộ, không xinh đẹp nhưng thành tích hạng nhất hạng nhì, Lê Ly sau lưng lại có thầy cô giáo nâng đỡ, ai cũng không dám cố ý khó xử cô.

Cô là người hiểu rõ mọi chuyện, chẳng qua trung học chỉ là trạm dừng chân nho nhỏ trong đời người. Đối với chuyện cô bị trêu đùa thì không mấy cảm thấy đau khổ, cho dù bị nam sinh trêu chọc là “Người quái dị”, thì cũng vì mình tỏ vẻ buồn mà rớt hai giọt nước mắt, trừ phi là khiến cô cảm thấy cần phải phản kích, thì lúc đó cô mới hành động.

Bùi Thượng Hiền không hề hiểu rõ Lê Ly, nhưng anh biết người bạn tốt của mình trong lớp có địa vị không phải là nhỏ, dù sao mỗi kì thi đến mọi người đều muốn dựa vào cuốn vở ghi chép đầy đủ của Lê Ly mà ôn tập.

Tháng tư, thời tiết thích hợp khiến cho cây anh đào trong sân trường nở nộ, một buổi sáng tinh mơ Bùi Thượng Hiền đến nhà Lê Ly kéo cô cùng

nhau đến trường học.

“Có chuyện gì thần thần bí bí thế?” Trong tay cô cầm bánh quây, vừa ăn vừa hỏi.

Bùi Thượng Hiên kéo kéo bím tóc của cô, chững chạc đằng hoàng nói: “Có thể nhờ cậu giúp một việc được không?”

Hiếm khi được gặp bộ dạng nghiêm túc đứng đắn như vậy, Lê Ly thích thú, nhanh chóng nuốt bánh quây, thuận tiện nuốt luôn ngụm nước bọt: “Nói đi, muốn tớ làm cái gì?”

“Cùng Hàn Dĩ Thần kết bạn, được hay không?” Bùi Thượng Hiên mong đợi nhìn Lê Ly.

Nỗi buồn nặng nặng tại ngực tràn ra khiến mắt cô đau đớn, Lê Ly miễn cưỡng cười cười. “Bùi Thượng Hiên, cậu muốn tớ đứng về phía Hàn Dĩ Thần?” Hai phe nữ sinh trong mâu thuẫn đã công khai, ngay cả Lý Phượng Trúc sẽ đứng tại lớp mà dạn dò không được chia bè chia đảng phân biệt trong lớp học.

Anh gật gật đầu, gắng sức vỗ vào vai cô vài cái. “Cậu là bạn tốt của tớ, tớ thích cậu ấy, cậu đương nhiên cũng thích.”

Đối với cô mà nói, cái yêu cầu này không chỉ vô lý, hơn nữa cực kỳ cực kỳ tàn nhẫn.

CHƯƠNG 4

Bùi Thượng Hiên cùng Hàn Dĩ Thần lần đầu tiên đơn độc nói chuyện một lúc, anh nghe trái tim như nổi trống. Trái tim vội vã nảy lên, tựa hồ như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Cô gái mỉm cười, phảng phất thổi gió xuân khắp nơi, ấm áp động lòng người. Hàn Dĩ Thần một bên lắng nghe âm thanh náo động ngoài sân trường, chậm rì rì mở miệng nói: “Thật là một thế giới hỗn tạp.”

Bùi Thượng Hiên duy trì im lặng, nhìn qua rất lạnh lùng. Nếu là Lê Ly ở đây, bảo đảm sẽ cười như điên bảo anh tại làm bộ làm tịch che dấu chính mình chân tay đang luống cuống. May mắn Hàn Dĩ Thần cùng anh không quen thuộc như vậy, chỉ cảm thấy anh là một chàng trai rất có cá tính.

“Bùi Thượng Hiên, tớ thích cậu.” Cô gái thoải mái thẳng thắn, không giống như cô gái khác khi tặng cho anh cái thiệp sinh nhật mà ngập ngừng cả nửa ngày.

Anh hạnh phúc như muốn ngất đi, làn môi động động, lại nói không ra một câu. Sững sờ nửa ngày, Bùi Thượng Hiên mới trả lời được một câu: “Loại chuyện này, phải để con trai nói trước mới đúng.”

Hàn Dĩ Thần không lên tiếng cười cười, chớp chớp lông mi dài, “VẬY, cậu có thích tớ hay không?”

Anh thất thần nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô, học bộ dạng trong phim truyền hình, muốn sắp xếp hôn trên gò má cô. Sau khi tan học, sân thể dục phía sau thật yên tĩnh, nụ hôn dịu dàng như lông chim lướt nhẹ, giống y như chuyện cổ tích vậy.

“Cậu, có thích tớ hay không?” Cô truy vấn.

Thiếu niên mười lăm tuổi bất ngờ túm chặt lấy bờ vai cô gái, kéo cô vào lòng bằng vòng tay non nớt của mình. Cậu nhanh chóng tìm được làn môi cô, rồi mút nhẹ.

“Cậu nói, tớ có thích cậu hay không?” Bùi Thượng Hiên hùng hổ chất vấn.

Hàn Dĩ Thần dùng mu bàn tay lau đi nụ hôn trên môi, chớp mắt giọng điệu dịu dàng nói: “Bùi Thượng Hiên, tớ phải nghe chính miệng cậu thừa nhận.”

Đây là tính cách của cô gái tự tin, cô hiểu rõ chính mình có ưu thế, hơn nữa lại sử dụng triệt để. Anh ngẩng khuôn mặt điển trai, nhìn cật cò trước sân nói nhanh: “Tớ thích cậu, Hàn Dĩ Thần.”

Cô nở nụ cười tươi sáng, khuôn mặt như hoa. Từ ngày hôm đó, Bùi Thượng Hiên cùng Hàn Dĩ Thần bắt đầu kết giao.

Vào cái ngày sáng sớm nào đó của tháng tư, sương mù vẫn vút im ắng sân trường, chim non dậy sớm kêu chip chip. Bùi Thượng Hiên vỗ bờ vai Lê Ly nói: “Tớ hi vọng cậu cùng Hàn Dĩ Thần làm bạn tốt.”

Cô nhìn vẻ mặt chăm chú nghiêm túc của chàng trai trẻ, trong lòng thầm thở dài. Lê Ly cũng đoán chút chút được phần mở đầu, cũng đoán trước được kết cục. Anh có ngày cũng sẽ thích người khác, hơn nữa còn là một người xinh đẹp.

Tối hôm qua có sương sớm còn bây giờ đã bốc hơi đi đâu hết, những mầm cây xanh mới hé lấp lánh, cảnh tượng sáng sớm tươi mát như thế khiến cho người ta không cảm nhận được câu nói đó tàn khốc cỡ nào.

Lê Ly đã từng nói với cậu nhỏ đây oán hận: “Con làm thế nào để biết người đó không thích con?” Lúc ấy cô thật sự không hiểu, nhưng giờ lại thấy được một đạo lý: Không hề có khả năng thích mình, sự thật này khiến cho cô tan nát cõi lòng.

Cô khẽ gật đầu, điềm đạm đáp lại một tiếng: “Tốt.”

Lê Ly trở thành bạn của Hàn Dĩ Thần. Bởi vì cô cùng Bùi Thượng Hiên hợp sức kêu gọi, lực lượng hai phe trong lớp rõ ràng thay đổi. Ban đầu Hàn Dĩ Thần bị Ngô Lệ Na và các bạn nữ khác cùng nhau châm chọc, nhưng bây giờ bạn bè của Hàn Dĩ Thần tăng lên rất nhiều.

Về sau mỗi khi bước ra cổng, mắt Lê Ly thường thường nhìn Bùi Thượng Hiên nắm tay Hàn Dĩ Thần, trong đám người nhốn nha nhốn nháo này, thì đây là một đôi cực kỳ dễ thấy. Cô ở phía sau bước mấy

bước, không nhanh không chậm đi về nhà.

Những ngày tháng cùng nhau đùa giỡn hi hi về nhà, dần dần năm tháng cũng sẽ phủ đầy bụi bặm. Hoài niệm, nhưng tất cả đã theo gió bay mất.

Ở học kì sau, Bùi Thượng Hiên chuẩn bị xin Lý Phượng Trúc đề xuất đổi chỗ ngồi. Tại kỳ nghỉ hè mới qua, anh cùng Hàn Dĩ Thần thường xuyên đi bơi lội, tình cảm ngày càng gắn bó keo sơn.

Đi phòng làm việc tìm cô chủ nhiệm trước, Bùi Thượng Hiên hỏi Lê Ly đưa ra ý kiến. Dù sao bọn họ là bạn tốt, khi bị thầy cô bắt được trường hợp trốn học, cô luôn luôn dốc hết sức giúp đỡ anh vượt qua cửa ải khó khăn.

Cô có cảm giác kì quái giống như mình bị vứt bỏ, có chút buồn cười. Lê Ly tỏ vẻ không sao cả cười cười, giả vờ không để ý nói: “Cám ơn trời đất, tớ cuối cùng có khả năng thoát khỏi tên ngốc như cậu!”

Chàng trai mang gương mặt răng rỡ cúi người, vò rối mái tóc ngắn của cô. Trong kì nghỉ hè cô đã cắt đi mái tóc dài, cắt một cái liền nhẹ nhàng khoan khoái. Anh có chút tiếc nuối, nhưng vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ cô cắt tóc có mục đích gì.

Cô thấy trong phim truyền hình, cô gái thất tình thông thường sau đó sẽ làm chuyện đầu tiên chính là đi cắt tóc, tựa hồ như tại nhà tạo mẫu tóc cầm cây kéo linh hoạt cắt, không chỉ cắt đi ba ngàn vạn vương thương tâm, hết thảy rời khỏi thân.

Lê Ly cũng không phải thất tình, nhưng những quyến luyến của cô tan nát như xà phòng.

Bùi Thượng Hiên làm loạn kêu gào nói miệng Lê Ly rất hư hỏng, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt sâu xa bi thương. Mắt cô tiết lộ bí mật, cô không nhớ khi bên cạnh không có anh. Hơi hơi ngẩn ra, anh vô ý thức buông rơi bàn tay đang tàn phá mái tóc ngắn của cô. Nỗi niềm ưu tư quá lạ lướt qua trái tim, khiến cho chàng trai như anh trở tay không kịp.

“Nếu không có Hàn Dĩ Thần, cậu có hay không đổi chỗ ngồi?” Ngón tay xoắn xoắn góc áo, Lê Ly thấp thỏm bất an.

Bùi Thượng Hiền lắc đầu, nếu không phải Hàn Dĩ Thần làm nũng nói ngồi cùng anh sẽ dễ dàng càng tiếp cận, anh từ đầu không nghĩ qua chuyện này. Anh có thói quen mỗi tiết khi trong cơn buồn ngủ tỉnh lại, sẽ gối cánh tay nhìn cô nghiêm túc ghi chép, Lê Ly đeo mắt kính bộ dáng nhìn lâu cũng không lại cảm thấy xấu; anh có thói quen bị cô nắm chặt lỗ tai mắng “Đần độn”, bị cô phê bình cả ngày ăn nhậu chơi bời không tiến bộ, anh biết rõ ràng miệng Lê Ly cay nghiệt nhưng trên thực tế lại thành tâm quan tâm mình; anh có thói quen bị cô nói cho mấy câu thâm sâu khó hiểu, tuy rằng hết sức tìm hiểu vẫn không rõ ràng.

“Cậu đi nói, xác suất thành công sẽ không cao. Cậu cùng Hàn Dĩ Thần kết giao, sự tình toàn trường học đều đồn đại, cậu cho rằng cô giáo Lý sẽ bỏ mặc các cậu công khai tiến triển? Nói cậu vụng về, quả nhiên không dùng đầu óc.” Lê Ly khôi phục trạng thái bình thường, không chút lưu tình cười nhạo. “Tớ thay cậu đi nói, cho cậu thiếu tớ một cái nợ.”

“Tớ mới không cần cậu nói!” Bùi Thượng Hiền bất mãn thái độ của Lê Ly, “Chính tớ có thể thuyết phục.”

Anh dừng bước lại tại cửa trước phòng làm việc, trong lòng bỗng nhiên nói không ra khó chịu. Chần chờ hai phút, anh dứt khoát kiên quyết xoay người rời khỏi. Trở lại phòng học, Bùi Thượng Hiền đi đến chỗ trước mặt Hàn Dĩ Thần, thần sắc tự nhiên bịa chuyện: “Cô giáo Lý từ chối, thật xin lỗi.”

Hàn Dĩ Thần kìm nén thất vọng, không cam lòng thăm hỏi: “nói với cô giáo Lý thế nào? Còn có, cô giáo vì sao không đồng ý hả?”

Anh không nén được bình tĩnh trợn mắt, đôi tay cầm túi quần, ngồi trên bàn học Hàn Dĩ Thần, cúi xuống nhìn cô. “Cậu hỏi như vậy để làm gì, không đồng ý chính là không đồng ý, dù sao cô giáo Lý đã sớm nhìn tớ không thuận mắt.”

“Như vậy, nhờ Lê Ly đi nói giúp? Nếu như nói cậu ảnh hưởng khiến bạn ấy lên lớp nghe giảng không được, Lý khẳng định sẽ đồng ý.” Cô ngưỡng khuôn mặt xinh đẹp lên, đôi tay túm ống tay áo của anh quơ quơ, “Thượng Hiền, tớ muốn cậu ngồi cạnh tớ thôi.”

Anh quay đầu, tầm mắt đảo qua một vòng dừng trên người Lê Ly vừa trở về phòng học. “Chúng ta vẫn nên khiêm nhường một chút mới tốt.”

Chuông vào học reo lên, anh đi về chỗ ngồi của mình.

“Này, Lê Ly, cậu không thoát khỏi tên đàn độn này đâu.” Bùi Thượng Hiên nhẹ nhàng thoải mái cười, đoạt lấy sách giáo khoa vật lý của cô.” Sách Vật lý tớ không mang, cho tớ nhìn ké.”

Cảm ơn thầy vật lý đi vào phòng thật đúng lúc, Lê Ly không thuận tiện cùng anh trình diễn màn chiến sách vở tranh đoạt, hung hăng trừng mắt nhìn Bùi Thượng Hiên. Tuy nói là bộ dáng hung hăng, nhưng bên trong đôi mắt tỏa sáng nhu hòa, cho thấy trong lòng cô thật vui vẻ.

Thật tốt, Bùi Thượng Hiên sẽ không rời khỏi nữa.

Đài truyền hình hiện đang chiếu bộ phim hoạt hình rầm rộ của Nhật Bản Saint Seiya®, toàn trường học bùng nổ cơn lốc nói về các chiến binh. Lê Ly cũng như mọi người đều say mê, nếu không làm gì thì tranh thủ lúc nhàn rỗi không phải lật xem truyện tranh thì chính là gục xuống bàn khắc hình quần áo của các chiến binh, lúc học với lớp thể dục chạy tám trăm mét cũng muốn hét lên “Đốt cháy đi, Vũ trụ nhỏ”.

Lê Ly không tinh tường trong việc thủ công, cho dù cũng như những người khác nỗ lực cố gắng, cô đều không thể cắt xong hoàn chỉnh chiến binh Saint Seiya màu vàng. Bùi Thượng Hiên ngược lại khác hẳn Lê Ly, mỗi lần khắc xong một cái đều sẽ dương dương tự đắc khoe thành quả. Anh mua một bộ giấy màu vàng để cắt, quyết định cắt xong sẽ làm quà tặng cho Hàn Dĩ Thần.

Lê Ly thích thánh đấu sĩ Camus chòm sao Thủy Bình, dù cho cắt hỏng mấy cái, cô vẫn quyết tâm thề phải thành công mới thôi. Bùi Thượng Hiên cười nhạo cô vụng về, một ngày nào đó Lê Ly mở notebook ra ngạc nhiên phát hiện có một cái hình màu vàng của thánh sĩ chòm sao Thủy Bình được cắt tỉ mỉ.

Cô xé một tờ giấy trắng, ở mặt trên viết “Có phải cậu cho tớ không?” Giao cho anh chàng ngồi cùng bàn.

Anh rất nhanh đem giấy trắng đẩy lại cho cô, dưới câu hỏi của cô viết một chữ thật lớn “NO”. Ở đáy lòng Lê Ly lén lút cười, cô căn bản không nói đưa cái gì, Bùi Thượng Hiên trả lời như vậy chẳng khác gì chưa đánh đã khai.

Cô cả ngày đều rất vui vẻ, tâm tình rất tốt, cho đến khi cùng đi ăn cơm

với bố dượng mà gặp trai anh chàng lạnh lùng Liễu Thiên Nhân kia thì tan biến hết. Từ lúc tháng hai Lê Mỹ Tình cùng Liễu Chi Hiền kết hôn, cô và Liễu Thiên Nhân có cơ hội gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay. Không biết là do cô may mắn lựa chọn đúng thời điểm hay do tận lực mà né tránh nên hầu như không đụng mặt, mỗi lần Lê Ly qua nhà họ Liễu, anh ta luôn luôn không có ở đây, nếu không cùng bạn học đi chơi, không phải thì đi với mẹ mình.

Anh ta có nói qua anh chán ghét cô, đem hết sự chán ghét dành cho Lê Mỹ Tình chuyển hết sang cho cô. Cô nhớ được ngày đó tại trong đôi mắt của anh ta thấy oán hận, mãnh liệt mà khắc cốt ghi tâm.

Lê Ly trước sau không hiểu tại sao mâu thuẫn cha con Liễu Thiên từ đâu mà tới, cha mẹ tái hôn là chuyện của bọn họ, giống như anh ta tự dung thù ghét như vậy thật hiếm có.

Dọn com xong Lê Ly ngồi ở trên sàn nhà phòng khách, nằm bò ở trên bàn trà làm bài tập. Năm cuối lại phải thi cử, thầy giáo các khoa đều tăng tốc giảng bài để kịp tiến độ, dành thời gian nửa học kì còn lại giúp học sinh ôn tập toàn diện từ đầu, bởi vậy mỗi ngày cô đều có rất nhiều bài tập cần phải làm.

Liễu Chi Hiền từ phòng bếp bưng thức ăn đưa qua trước mặt cô, không yên tâm xin lỗi nói chẳng có bàn nào cho cô học đằng hoàng, đồng thời bảo cô có thể vào phòng của anh trai mà làm bài.

Cô giật nảy mình, vội vàng tỏ vẻ như vậy liền rất tốt. Đối với Lê Ly, khủng khiếp nhất chính là cùng Liễu Thượng Hiền sống chung một mái nhà. Ngoài Bùi Thượng Hiền, không có ai khác biết anh ta chán ghét hai mẹ con mình, mọi người đều chỉ cảm thấy anh ta chẳng qua là người đẹp trai có đôi chút lạnh nhạt mà thôi.

Liễu Thiên Nhân từ phòng mình đi ra, đi đến trước bàn trà rót nước uống. Thấy thế, Lê Ly đem sách vở hơi hơi dời qua mấy phần, để tránh thời điểm anh ta khi rót nước bắn toé ướt sách bài tập.

Hắn cười ẩn ý chơi xấu, cổ tay chuyển chuyển khiến ly nước hơi nghiêng, tràn từ miệng cốc đổ xuống sách vở của cô một mảng lớn, nước đọng lập tức liền lan ra thấm ướt đề mục cô vừa ghi.

“Thật trẻ con.” Lê Ly ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn anh chàng điên trai kia.

Liễu Thiên Nhân thờ ơ như không nhún vai, " thật ngại quá em gái, anh vô ý lỡ tay." Ánh mắt soi mói chói mắt tươi cười, hắn rất khinh thường đánh giá tiếp: " bộ dáng em đeo mắt kính, thật khó nhìn."

"Xinh đẹp hay khó nhìn, cùng anh không có liên quan đâu." Lê Ly chấn động khi thấy nước rớt xuống sách bài tập, dùng tay phủi phủi nước trên sách đi. Liễu Thiên Nhân ánh mắt lóe lên, cầm ly nước ngồi xuống ở trên ghế sofa, tiện tay mở notebook của cô ra.

" Chiến sĩ chòm sao Thủy Bình, hả?" hắn dùng hai ngón tay kẹp lên hình giấy, hắn nhướn mày nhìn nhìn Lê Ly, "Em thích?"

Cô thật sự khó xử, chính mình phỏng đoán tuyệt đối Liễu Thiên Nhân hỏi đến vấn đề này là cạm bẫy. Nếu là trả lời "Thích ", hắn khẳng định sẽ không chút do dự xé rách; nếu trả lời là "Không thích ", hắn cũng sẽ nói"Không thích liền xé đi", hành động cũng thay đổi. Tóm lại, dù có trả lời thế nào hắn cũng sẽ làm khó mình.

Lê Ly duỗi thẳng cánh tay, dứt khoát nhảy qua chỗ của hắn, nói rõ vấn đề trực tiếp đề nghị hắn buông tay: "Đưa lại đây, thứ này là của em."

Nụ cười châm biếm lại hiện trên khóe môi, Liễu Thiên Nhân đột nhiên thu bàn tay lại, tại tiếng la hét của Lê Ly mà vò thành một cục. Cô phần nộ, giận đến toàn thân phát run, không chút nghĩ ngợi tát một tai lên khuôn mặt tuần tú của anh ta.

"Lê Ly, con làm cái gì vậy!" Từ phòng bếp bung chén đĩa đi ra Lê Mỹ Tình mắt vừa lúc nhìn một cảnh này, lạnh lùng quát tháo hành vi báo tạo của con gái.

Liễu Thiên Nhân che gò má đau đớn nóng hừng hực, con mắt băng hàn lạnh lùng đảo qua cô gái đang tức tối trước mặt. Lê Mỹ Tình xông tới vội vàng bắt Lê Ly cúi đầu mau xin lỗi, cô quật cường mím chặt môi không nói một tiếng.

Cảm giác buồn bực sôi ruột đột nhiên tập kích trái tim một cách bất ngờ, cho đến giờ phút này cũng không thể tin rằng cô gái này vừa mới động thủ đánh hắn. Nhìn lại thì thấy cái hình giấy kia quả thật đối với cô quan trọng.

Liễu Thiên Nhân gục nửa mặt xuống, sợi tóc cạnh gò má mềm mại che khuất biểu tình, từ lúc xuất hiện anh ta và cô đã định trước— xuất

hiện như bóng ma trong cuộc sống của cô.

Lê Ly không chút chú ý rằng mẹ đang liên miên căn nhắc, không thốt nên lời nào thu dọn cặp sách đi về. Liễu Chi Hiền không rõ chuyện gì đang xảy ra, chân tay luống cuống nhìn nhìn con trai đang trầm mặc ngồi kia, đành phải nhắc nhở Lê Ly trên đường trở về nhớ chú ý an toàn.

Cô “Đặng đặng đặng” một hơi chạy xuống lầu cầu thang, nhẩn nhịn kiềm lại nước mắt rót xuống, Lê Ly ngồi xồm người xuống, đặt mông ngồi ở trên bậc thang dựa vào vách tường đau lòng khóc lóc.

Đó là thánh Camus vàng, là quà tặng mà Bùi Thượng Hiền tặng cho mình mà! Cô càng nghĩ càng muốn khóc, vùi đầu ở trong khuỷu tay không chịu nâng mặt lên.

Tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống ngừng lại bên cạnh cô, Lê Ly nghiêng người qua bên để nhường đường, nhưng mục tiêu của người này là dừng bên cạnh cô, im lặng không nhúc nhích.

Lê Ly ngẩng đầu lên, trong tối tăm xuất hiện chàng trai ở trong tầm nhìn dọa cô nhảy dựng lên. Cô nhanh chóng xách lên cặp sách ở mặt đất rồi đứng lên, giẫm bậc thang nhanh chóng chạy xuống dưới.

Liễu Thiên Nhân đuổi kịp cô rất nhanh, chặn trước mặt Lê Ly.

“Anh không chịu phục phải hay không?” Dù sao cũng không tránh được, Lê Ly dù bằng bất cứ giá nào, cũng uốn ngực ngẩng cao đầu lớn tiếng nói: “Em cho anh đánh lại một cái.”

Đèn đường chiếu xuống anh ta kéo thành một cái bóng thật dài, Liễu Thiên Nhân không nói gì đứng trước mặt nàng. Lê Ly không đeo mắt kính, nhìn không rõ sau cái bóng che khuất đó hắt mang gương mặt gì.

“Đánh con gái, đây là chuyện thô bạo.” Hắn tiến lên một bước chân, thu hẹp khoảng cách giữa hai người. “Cô có muốn biết tại sao tôi chán ghét cô và mẹ cô không?”

Lê Ly muốn lui về phía sau, nghe đến đoạn dưới liền dừng lại. Liễu Thiên Nhân nói của hắn đã thành công trong việc dẫn dắt chú ý của cô, hơi nhếch khóe miệng cười lên, khuôn mặt điển trai dịu lại, cười quỷ dị khiến cho người ta cảm thấy đây chẳng phải con người, thật kì lạ là cô

liền liền tưởng đến hồ tiên quý quyết trong Liêu Trai ☺.

“Cha mẹ của tôi ly hôn vì mẹ cô, đây chính là lý do.” Hắc nhẹ nhàng nói ra sự thật, sự căm ghét khắc sâu bùng nổ dưới câu nói bình thản đó.

Lê Ly rõ ràng bị này sự thật này đả kích, cô vẫn cho là Liễu Chi Hiền sau ly hôn mới quen biết Lê Mỹ Tình, lại không nghĩ đến việc mẹ mình lại phá hoại gia đình người khác. Cô nhìn chàng trai kia, cảm thấy vô cùng có lỗi.

“Thật xin lỗi, tôi...” Lê Ly thành tâm thành ý vì mẹ là “kẻ thứ ba” mà xin lỗi. Khó trách Liễu Thiên Nhân chán ghét mẹ con nàng như vậy, nếu đổi chỗ là mình thì mình cũng sẽ khó chịu như vậy.

Lê Mỹ Tình là Lê Mỹ Tình, hành động và lời nói của Lê Ly không liên quan đến nhau, Liễu Thiên Nhân rất hiểu rõ điều này. Hắc vốn không muốn giận lây sang Lê Ly, nhưng lần đầu tiên gặp mặt, lúc đó cô biểu hiện ra là mình thích thú thuận khiến cho hắc nổi trận lôi đình, không cam chịu trong lòng chỉ có chính mình cảm thấy đầy dọ.

Hắc vươn tay, kéo cô gái đang cúi đầu xin lỗi không mang một chút phòng bị nào về phía mình. “Lê Ly, mẹ cô thiếu nợ tôi, cô liền trả đi.” Hắc nói ra những lời oán hận từ đáy lòng, đồng thời đem tay thăm dò vào vạt áo lót của cô.

Thời điểm đó toàn thân Lê Ly đóng băng, lòng bàn tay của thiếu niên sốt nhẹ, khi tay hắc chạm vào ngực của thiếu nữ trưởng thành, quần quít bên mũi là mùi hương của cô, toàn thân cô liền bị nhục nhã bao phủ. Cô dùng hết sức lực đẩy Liễu Thiên Nhân ra, một tay nắm chặt quần áo ở ngực, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Liễu Thiên Nhân đang khắc chế để ổn định, căn bản ý của hắc đùa xấu xa một chút, nhưng khi lòng bàn tay đụng chạm đến thân thể mềm mại, hắc muốn ngừng mà không ngừng được. Cô mới chỉ là cô gái mới dậy thì, trong lớp cô gái nào cũng đẹp hơn cô đi, nhưng mà đường cong cơ thể cô, khiến cho hắc dâng lên một nguồn nhiệt ở bụng.

“Tôi cảnh cáo cô, đừng xuất hiện trước mắt của tôi.” Quảng ra âm thanh uy hiếp, Liễu Thiên Nhân xoay người đi về cầu thang.

Lê Ly như được đại xá, cất bước chạy vội đi. Cô không nhìn thấy hắc lúc xoay người, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn bóng lưng của mình.

Gió thu thổi, chim Nhạn sinh sống ở phương Bắc di cư về phía Nam, Thượng Hải là nơi dừng chân mỗi một năm mà chim trở về di trú. Bùi Thượng Hiền mê mẩn chim phía trên, Anh nói với Lê Ly tập tính di trú của chim là tập tính đặc biệt nhất.

“Bay qua mấy ngàn km, chúng nó như thế nào có thể tìm thấy nơi mà mình muốn đến?” Anh hà hơi vào đôi tay lạnh, ngửa đầu nhìn bầu trời đầy chim phía trên cao.” Mau nhìn kìa, chúng sắp xếp thành hình chữ thập”

Lê Ly liên tục không ngừng ngẩng đầu nhìn trời, quả nhiên thấy được một đám chim xếp hình chữ thập bay qua.

Bùi Thượng Hiền vẫn chưa thỏa mãn, quay về nhìn Lê Ly: “Ngày cuối tuần chúng ta đi Nam Hối chơi, nghe nói nơi đó ẩm ướt có rất nhiều loài chim di trú đến đó.”

“Tớ không làm kì đà cản mũi giữa cậu và Hàn Trạc Thần đâu.” Cô từ chối hoàn toàn, trầm mặc im lặng.

“Dĩ Thần không thích chim, cô ấy nói lông chim và mỏ nhọn của nó thật đáng sợ. Chúng tớ cùng nhau đi chợ, cô thấy gà mẹ đều sẽ thét lên.” Bùi Thượng Hiền oán hận không thôi, “Cậu so với cô ấy dũng cảm hơn nhiều.”

Đáng tiếc cô gái dũng cảm cậu không thích. Lê Ly ở trong lòng khinh miệt hờ lạnh. Bùi Thượng Hiền có lẽ mãi mãi không bao giờ biết được, cô quyết tâm dũng cảm là từ lời nói của anh, chàng trai mười bốn tuổi yêu cầu.

Bùi Thượng Hiền theo thói tính vân vê tóc ngắn của cô, thiếu niên ở trước mặt cô đổ xuống chiếc mặt nạ được ngụy trang bằng lạnh lùng, cho dù bị cô mắng là “Đàn độn” cũng sẽ không bực bội tức giận. Tiếng nói của anh từ sau khi hết thời kì đổi giọng, là một âm thanh cực kì dễ nghe, Lê Ly luôn luôn giấu cột anh chỉ cần dùng tiếng nói là có thể mê hoặc các cô gái. Hiện tại anh lại dùng chính giọng nói mê hoặc này năn nỉ cô cùng đi Nam Hối xem bọn chim di cư về Thượng Hải, anh nói: “Cậu không muốn nhìn thì thôi, có lẽ sang năm còn có thể gặp lại, nhưng cũng có khả năng cả một đời đều sẽ không gặp lại.”

Mình không có chuyện gì thì làm sao muốn cùng một con chim gặp lại

a? Lê Ly cảm thấy Bùi Thượng Hiên có chút tẩu hỏa nhập ma, vừa mới muốn mở miệng trêu anh là “Vì làm thơ mới miễn cưỡng u sầu”, lại đột nhiên liên tưởng đến có một ngày chính mình và anh không thể gặp lại, giống như chim di trú kia rời khỏi vùng đất mà nó đến, bắt đầu một cuộc hành trình dài có ai biết nó có thể trở về đúng hạn không.

“Tốt, vậy mình đi cùng tên ngốc cậu cũng được.” Cuối cùng từ trong miệng cô bật ra, là như vậy.

Ngày cuối tuần của mùa thu ánh nắng tươi mát, Lê Ly và Bùi Thượng Hiên ngồi xe đến Quảng trường Nhân Dân đổi tuyến xe đi Nam Hối. Xe hàng thông thả đi, ở ngoại ô thì kẹt xe một hàng dài, Bùi Thượng Hiên gục đầu lên bờ vai Lê Ly ngủ thật say.

Cô hưởng thụ những tiếp xúc hiếm hoi từ anh, chàng trai tuần tú làm bạn với cô trong suốt mười lăm năm trời, nhưng anh không thể thích cô.

Từ cửa ô tô có thể nhìn thấy tòa thành phía bên cầu Nam Phổ, sự phát triển của sông Hoàng Phổ ở phố Đông đã trở thành tâm điểm thu hút sự chú ý trên toàn thế giới. Ban đầu là đồng ruộng hoang vu, những ngôi nhà trệt biến thành những tòa nhà cao lớn, kéo dài qua hai bờ sông Phổ Giang, cây cầu lớn Nam Phổ từ tháng mười một kiến năm trước bắt đầu cho xe chạy, những tòa thành thị phát triển rất mạnh biến chuyển từng ngày, Lê Ly cảm thấy thời gian của chính mình cũng trôi qua rất nhanh.

Cô đẩy đẩy tỉnh Bùi Thượng Hiên, lần đầu tiên nghiêm túc hỏi anh sau khi tốt nghiệp trung học sơ cấp có tính toán gì không. “Cậu có chuẩn bị cho việc lên trung học chưa?”

Bùi Thượng Hiên ngáp ngáp một cái, xuyên qua cửa kính xe nhìn nơi xa xa sông Hoàng Phổ mênh mông nước, biểu hiện hiểu rõ bản thân mình: “Lê Ly, thành tích của tớ tuyệt đối không thể vào cao trung.”

“Tớ sẽ dạy cậu học bổ túc, Bùi Thượng Hiên cậu cũng không phải thật đần độn.” Nghe giọng điệu quyết tâm không học lên của anh, Lê Ly buồn buồn.

Anh chăm chú nhìn cô nửa buổi, dùng ánh mắt nghiêm túc không kém. “Lê Ly, tớ đối với việc học đại học không có thích thú, đừng lãng phí thời gian của cậu đến giúp mình.” Anh chậm rãi mở miệng, thấp thoáng có chứa ý lưu luyến, “Về sau cậu sẽ quen thôi, tìm được người

ngồi cùng bàn mới.”

Lê Ly thấy rõ hiện thực, Bùi Thượng Hiên và cô không phải loại người cùng một thế giới.

Phảng phất như chim di trú dùng chân, chỉ là ngăn ngủi ở lại mà thôi.

Bọn họ chuyển nửa ngày xe tại Nam Hối, không dễ gì đi đến bãi bùn trong truyền thuyết, ước nguyện được đền bù khi tận mắt nhìn thấy cảnh đẹp một nhóm lớn những con chim di trú đậu xuống. Bùi Thượng Hiên trong lòng cảm động nhìn những con chim bay, mà Lê Ly lại nhìn anh.

Anh là chim di trú, ly biệt sau đó, cô đã từng mong gặp lại biết bao!

CHƯƠNG 5

Thời tiết mỗi ngày một lạnh hơn, những đàn chim di trú dừng chân ở Thượng Hải rồi cũng bay về phương Nam tránh rét., Bùi Thượng Hiền lưu luyến chia tay niềm yêu thích của mình. Một kỉ niệm tốt đẹp như vậy, muốn hay không muốn thì cũng dần rời xa.

Lê Ly lại bị ảnh hưởng. Hàng năm cứ mỗi khi đến thời gian chim di trú bay tới, cô sẽ đứng ở trên lầu, ngẩng đầu nhìn bầu trời thu hẹp phía trên. Đôi khi cô sẽ nghĩ, cánh chim bay lượn tự do trong không trung kia, phải chăng chính là một trong những con chim cô nhìn thấy vào năm 1991?

Vào năm 2002, liên hoan phim điện ảnh quốc tế tại Thượng Hải, đạo diễn người Pháp Jacques Behan, đã cho trình chiếu tác phẩm mà ông nỗ lực thực hiện trong bốn năm *Le Peuple Migrateur*, Lê Ly mua hai cái vé VIP, đi xem phim một mình.

“The migration has only one single purpose: Survival. For them, it is a promise, the promise for return.”

Mục đích duy nhất của việc di cư: Để sống sót

Lời mở đầu phim rất tàn nhẫn chờ đợi chim di trú trở về là một câu chuyện cổ tích.

Trong bóng tối tại rạp chiếu phim, nước mắt của Lê Ly, lặng lẽ rơi.

Tết Nguyên Đán năm 1992, tiếng chuông điểm mười hai giờ vang xa, Lê Ly ngáp ngáp mở cuốn nhật kí đã khóa, tại trang đầu tiên viết mười chữ “Năm nay mình không cần lại thích Bùi Thượng Hiền”.

Cô khép lại cuốn nhật kí, khóa lại. Dem cuốn sổ nhật kí màu hồng bìa HELLO KITTY bỏ vào trong ngăn kéo, Lê Ly rón ra rón rén đi đến phòng bếp mở cửa phòng, đem chìa khóa kim loại nhỏ vứt đi.

Tâm sự con gái, trừ khi người trong lòng mở khóa, nếu không sẽ mãi mãi được giữ kín.

Sau đó mỗi một năm, cô lại mua một cuốn sổ nhật kí, vào ngày tết Nguyên Đán khi tiếng chuông vang lên, tay đặt bút viết xuống “Năm nay mình không cần lại thích Bùi Thượng Hiên” như một thói quen, nhưng sau đó Lê Ly sẽ mở cửa sổ ra, giống như trước, vớt chìa khóa xuống lầu.

Lần đầu tiên, thi cuối kì sử dụng phương pháp khác trước, vào năm cuối, các học sinh sẽ được gọi vấn đáp trực tiếp. Lê Ly có thành tích không tệ, nếu đem thành tích cô so từ trên xuống, Lý Phượng Trúc cho rằng thành tích của cô nộp đơn vào trường học trọng điểm ở thành phố thì không thành vấn đề.

Bùi Thượng Hiên thi thật sự tệ, Hàn Dĩ Thần so với anh cũng không tốt hơn chút nào. Thời gian rảnh rỗi của hai người đều dành cho việc “chàng chàng thiếp thiếp”, thành tích tốt mới là chuyện lạ. Anh thì không sao cả, quyết định điền đơn vào trường dạy nghề, học hai ba năm liền có thể đi làm, nhưng trong nhà Hàn Dĩ Thần lại có kì vọng rất lớn vào cô.

Cô đem bức tức trách móc nói cho Bùi Thượng Hiên, đem nguyên nhân thành tích giảm xuống đổ xuống đầu anh. Bùi Thượng Hiên là người nào chứ, sao có thể chịu thiệt thòi, lập tức cũng bốc hỏa, hai người liền đem hai chữ “Chia tay” nói thẳng ra.

Trong kì nghỉ đông, Lê Ly đến nhà Bùi Thượng Hiên nhà kèm cho anh học, lấy thành tích của anh mà nói để thuận lợi mà tốt nghiệp thì cũng là một vấn đề lớn. Nhìn anh vò đầu bứt tai giải bài, Lê Ly giận vô cùng, quơ lấy cuốn sách đập lên đầu cậu.

“Cậu làm sao vậy?” anh bị đập một cú, la to gào thét chất vấn cô có điên hay không.

“Tớ thật là muốn phát điên, giờ mới biết cậu ngốc đến như vậy!” Lê Ly ném sách hoá học, thở hắt hên ngời xuống đối diện với cậu, ngón tay chỉ vào mũi của anh cậu rồi mắng: “Bùi Thượng Hiên, ngày hôm qua cho cậu học công thức sao cậu không biết vận dụng? Cả ngày nay, cậu đang suy nghĩ cái gì thế hả!” Nhìn bộ dáng uể oải thiếu sức sống của anh, cô ngửa tay muốn đấm một cái.

“Dĩ Thần và tớ cãi nhau.” anh rầu rĩ không vui nói.

Cô khó chịu trừng mắt, quả nhiên vẫn bởi vì cô ấy sao? Lê Ly than thở, “Hôm trước, hôm qua cậu đều nói qua, tớ không có mất trí nhớ, không cần lặp lại lần nữa.”

“Tớ cũng không có mất trí nhớ.” Bùi Thượng Hiên chống cằm nhìn trời xanh bên ngoài cửa sổ, “Lê Ly, trong lòng tớ rất khó chịu, làm chuyện gì cũng đều không tập trung được. Cậu có thể dạy cho tớ làm sao có thể quên cô ấy không?”

Nếu như tớ có biện pháp, thì chẳng phải buồn vì cậu, thật ngốc. Cô cay đắng thầm trả lời anh, nhưng bên ngoài thì trầm mặc không nói.

“Lê Ly, cậu cũng dạy thêm cho Dĩ Thần được không?” Tâm trạng lo lắng trở về mặt đất, tầm mắt ngừng tại trên người cô, ánh mắt nóng bỏng khiến cho cô không thể từ chối

Giống như mấy tháng trước, mùa anh đào nở rộ, anh nói với cô: “Tớ thích bạn ấy, đương nhiên cậu cũng thích.”

Lê Ly khẽ gật đầu, nghiêm túc mở laptop lấy ra đề bài hoá học, ngón tay chỉ vào hai phương trình hóa học: “Cậu học thuộc được hai trang phương trình này, tớ sẽ kèm cô ấy học thêm.”

Bởi vì thích, cho nên mới đồng ý vì người ta làm mọi chuyện, không oán trách không hối hận. Giống như Lê Ly vì Bùi Thượng Hiên đồng ý dạy thêm cho Hàn Dĩ Thần, Bùi Thượng Hiên vì Hàn Dĩ Thần mà chỉ cần nửa ngày liền học thuộc trọn hai trang phương trình hoá học. Nhìn anh hào hứng phấn chấn tìm xe đạp, đạp như bay đi tìm Hàn Dĩ Thần, Lê Ly đứng trong cơn gió Bắc thầm thở dài, hơi thở hòa nguyện với khí lạnh trở thành một làn khói trắng

Cậu nhỏ đã quên nhắc nhở Lê Ly: Thật sự thích một người, là một chuyện rất đau khổ. Đặc biệt là khi mình thích họ, nhưng người đó lại yêu người khác.

Tết âm lịch cô phải đến nhà họ Liễu chúc tết mẹ và cha dượng, đối với Lê Ly mà nói việc này giống như phải thắt dây treo cổ, đợi đến khi ánh mắt Liễu Thiên Nhân nhìn mình thì sẽ chết ngay lập tức. Cô không thể nào quên được hành vi xấu xa của hắn đối với mình, thế nên luôn luôn mượn cớ ngăn ngừa tránh phải chạm mặt với hắn.

Cô chần chừ cả nửa ngày, Bị bà ngoại giục giã mà không cam tâm tình

nguyện khoác cái áo đỏ mới mua ra ngoài. Tại đầu ngõ, gặp cha mẹ của Bùi Thượng Hiên đang đi chúc tết bà con thân thích, cô cúi đầu lễ phép chúc tết hai người lớn.

“Lê Ly, hôm nay cháu thật xinh đẹp.” Mẹ Bùi kéo tay cô cẩn thận đánh giá.

Xinh đẹp? Hai chữ này chưa từng tồn tại trong cuộc sống của Lê Ly, cô không muốn phụ ý tốt của mẹ Bùi, nỗ lực nở nụ cười thật hiền lành nhu thuận.

Cha mẹ Bùi Thượng Hiên rất thích Lê Ly, cô bé này thường xuyên đến tìm con trai nhà mình, dốc hết sức giúp con mình nâng cao thành tích, việc này bọn họ đều thấy rõ. Cha Bùi còn lén hỏi bóng hỏi gió Bùi Thượng Hiên có thích Lê hay không, chỉ thấy con mình thờ ơ đáp lại một câu “Chúng con chỉ là bạn tốt”, cho đến khi Hàn Dĩ Thần cùng học kèm mới hiểu rõ, thái độ của con trai đối với hai người hoàn toàn khác biệt, lập tức liền rõ ràng.

Thật đáng tiếc, một cô bé tốt như vậy, không biết nhà nào có phúc khí rước về làm dâu. Mẹ Bùi không chỉ một lần cãi nhai với chồng, nhìn qua thì Lê Ly tuy không xinh lắm, nhưng chung sống lâu dài lại khiến cho người ta cảm thấy rất dễ thương.

Lê Ly quay đầu nhìn, từ lúc mới gặp chưa nói với Bùi Thượng Hiên lời nào, cô dùng cùi chỏ chọc chọc anh, “Bùi Thượng Hiên, “Biểu Đồ”, “Bảng tuần hoàn” đã thuộc hết chưa? Qua Tết âm lịch, tôi sẽ kiểm tra kiến thức của cậu.”

Anh không giống thường ngày nói bậy một câu “My God”, cậu thiếu niên cao một mét bảy lăm mặc chiếc áo khoác đen, rất có dáng vẻ ngọc thụ lâm phong.

Anh nhìn Lê Ly, nhếch miệng cười cười tỏ ý biết rồi.

Bỗng nhiên, cô nảy sinh một cảm giác, Diện mạo của cậu thiếu niên này đang dần dần lột bỏ vẻ ngây ngô, chậm rãi trưởng thành. Bùi Thượng Hiên của lúc trước và bây giờ, có chút không giống nhau.

Bùi Thượng Hiên phát phát tay tạm biệt cô. Anh không nói cho Lê Ly biết, chiếc áo khoác ngoài kia giúp Lê Ly xinh xắn lên mấy phần.

Lúc Lê Ly tới nhà mẹ đã là mười giờ sáng, cô ở dưới lầu đi đi lại lại mười phút, khở sở cố thuyết phục bản thân lên lầu gõ cửa. Người mở cửa cho cô, lại chính là người khiến cô sợ hãi nhất — Liễu Thiên Nhân.

Bất ngờ gặp nhau, trên mặt hai người tuy không có biểu hiện gì nhưng không kìm được đều nghĩ về đêm đó. Chỉ trong nháy mắt, Liễu Thiên Nhân đã khôi phục lại tự chủ.

Hắn hơi hơi nghiêng người mời cô đi vào, Lê Ly hít sâu, mắt không nhìn nơi khác đi thẳng vào cửa. Lúc lướt qua hắn, cô tăng tốc bước chân.

“Yên tâm, tôi không có hứng thú đối với em.” Hắn thấp giọng nói.

Lê Ly quay đầu lại, nhìn thấy được nụ cười quỷ dị trên môi anh ta. Cô có chút tự giễu, với vẻ ngoài của bản thân cô mà hấp dẫn được một anh chàng đẹp trai, chưa nói đến có chút tự mãn, thì khả năng thành công còn chưa đến 0,1%. Nhưng Liễu Thiên Nhân trêu đùa ác ý thì lại là chuyện khác.

Cô không thềm phả ứng lại, cúi đầu đi tới phòng khách. Liễu Chi Hiền cùng Lê Mỹ Tình ngồi ở trên ghế sofa coi tiết mục lễ hội ngày tết, Lê Ly lập tức mỉm cười, tay ôm thành quyền chúc tết bọn họ.

Liễu Chi Hiền cười ha ha đưa một cái phong bao lì xì coi như tiền mừng tuổi cho Lê Ly, cô khách khí từ chối, lại thấy Lê Mỹ Tình ra hiệu nhận lấy. Cô ngồi ở bên cạnh mẹ, giả vờ như rất có hứng thú với tiểu phẩm lễ hội tết âm lịch, nhìn ti vi không chớp mắt. Lê Ly không dám nhìn đi chỗ khác, ở chung một không gian với Liễu Thiên Nhân mang lại cho cô cảm giác bức bách. Cô không quên được ánh mắt chán ghét chứa đầy hận thù hắn nhìn cô tối hôm đó rồi còn cả cử chỉ vô lễ của hắn đối với mình,

Liễu Chi Hiền nấu ăn trong bếp phát hiện ra gia vị đã dùng hết, đi ra phòng khách muốn Liễu Thiên Nhân đi mua. Lê Mỹ Tình đâu dám làm phiền đứa con riêng tính tình nóng lạnh khó hiểu, liền nhanh chóng đẩy đứa con gái ra ám hiệu để cô chủ động đề xuất giúp đỡ.

Lê Ly không nề hà liền đứng lên, “Chú à, để con đi.”

“Đúng vậy, con nhóc này cũng nên vận động một chút.” Lê Mỹ Tình nắn nắn vòng eo Lê Ly, “Con béo lên rồi.”

Cô còn đang ngưỡng mặt hỏi trời xanh, than sao mẹ mình lại như vậy, thì lại nhận thêm một đả kích. Liễu Thiên Nhân duỗi đôi chân dài ra từ trên ghế sofa đứng lên, lạnh nhạt mở miệng: “Con đi cùng em.” Lê Ly hối hận lúc thời điểm giao thừa không cùng bà ngoại thấp nhang cho Bồ Tát, để giờ thần linh ngủ quên không biết gì hết.

Hắn đi bên cạnh cô, giẫm lên xác pháo trên mặt đất. Người Trung Quốc sang năm mới rất thích náo nhiệt, cho dù chính phủ ra luật không đốt pháo bừa bãi, nhưng người dân thành phố vẫn cứ đốt.

Lê Ly quấn chặt áo khoác ngoài, đề phòng Liễu Thiên Nhân bất ngờ tấn công như lần trước. Hắn không nhanh không chậm đi theo cô, mắt nhìn phía trước không nói một lời.

Đến nơi gần đó mua gia vị, hai người tiếp tục trầm mặc đi về. Mắt nhìn mình sắp hoàn thành nhiệm vụ về đến nhà, thần kinh căng thẳng của Lê Ly liền thả lỏng.

“Lê Ly.” Liễu Thiên Nhân bỗng nhiên gọi tên cô, giọng nói của hắn thật ôn hòa dễ nghe, nhưng mỗi lần nghe thấy đều khiến cô không thoải mái.

Cô dừng lại, quay đầu nhìn hắn.

Liễu Thiên Nhân rút ra bàn tay để trong túi áo, hướng về phía mái tóc của cô. Trong lòng Lê Ly hoảng hốt, thiếu chút đứng không vững ngã xuống cầu thang. Cô không tránh được sự đụng chạm của hắn, mở to mắt như chuẩn bị sắp chết, nhưng anh ta chỉ đưa tay lấy trên tóc cô mảnh pháo do gió thổi đến, tiện tay vứt bỏ.

“A, cảm ơn.” Cô ngại ngừng cười cười, không khỏi trách chính mình biểu hiện thái quá

Liễu Thiên Nhân không nhìn cô, lướt qua Lê Ly đi lên lầu. Cô lắc đầu nhún nhún vai, suy đoán Liễu Thiên Nhân vừa rồi khẳng định là bị rối loạn thần kinh.

Hắn chán ghét cô như vậy, sợ rằng sẽ không giảm bớt, dù chỉ một chút

Tiến vào nửa học kỳ năm cuối cấp, không khí trong lớp học ngày càng “nóng” hơn so với trước đó. Các thầy cô giáo tận dụng từng giây từng phút thời gian nhàn rỗi, thường thường là vài giáo viên cầm bài thi thử

xuất hiện ở cửa lớp. Mỗi khi thấy cảnh này Bùi Thượng Hiên đều che miệng cười trộm, vui mừng như nhặt được vàng.

Anh không có ước mơ, cũng không có kế hoạch cho tương lai, ngày này tháng nọ liên tục bị giáo viên mời phụ huynh phê bình chỉ trích, cha mẹ sớm đã mất kì vọng vào mình, chỉ cần anh có thể thuận lợi tốt nghiệp, tìm cho mình một công việc bình thường là họ đã vui lòng.

Từ mùa thu năm trước, khi nhìn thấy những con chim bay lượn trên đường về, Bùi Thượng Hiên đã tìm ra chí hướng cho bản thân, Lê Ly không ngừng nói muốn anh nỗ lực nâng cao thành tích. Anh và cô có thể trở thành bạn tốt như vậy, nguyên nhân quan trọng là cô luôn tôn trọng quyết định của anh. Cô có thể không ủng hộ quyết định của anh, nhưng tuyệt đối sẽ không can thiệp vào.

Cô chỉ yên lặng đứng một bên chờ đợi, khi anh gặp khó khăn liền không một chút do dự giang tay giúp đỡ.

Nhiều năm trôi qua, Bùi Thượng Hiên mới ý thức được Lê Ly là một phần không thể thiếu trong sinh mạng mình. Anh có thể mất đi tất cả, nhưng không thể không có cô.

Đợi đến khi anh hiểu rõ, cô lại nói với anh: “Thật xin lỗi, đã quá muộn rồi.”

Lê Ly bận nặng hơn, anh lại đi mua kính mắt mới cùng với cô. Nhưng khác với lần trước, Hàn Dĩ Thần cũng có mặt.

“Thượng Hiên, tớ mang cái này có đẹp không?” Nói là đi cùng Lê Ly, Hàn Dĩ Thần lại chiếm lấy sự chú ý của Bùi Thượng Hiên. Cô chọn một cái kính màu bạc ở trên giá mang vào, quay đầu cho anh nhìn.

Cô gái xinh đẹp, cho dù mang kính mắt cũng đẹp theo cách khác. Lê Ly nhìn, tự biết xấu hổ gục đầu xuống, bộ dáng ra vẻ tí mỉ chọn lựa kính mắt.

Thật lòng mà nói cô không nỡ đổi, đây là cái kính mà Bùi Thượng Hiên chọn cho cô, khi đeo chiếc kính đó tâm trong lòng cảm thấy thân thiết với anh hơn mấy phần, nhưng thực tế thì không hề tốt đẹp như vậy.

Lê Ly tự cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, ngày Tết Nguyên Đán đã viết lời thề hóa ra cũng chỉ phí công, từng giờ, từng phút cô đều giữ

đến tên gốc là anh trong lòng.

Mười lăm tuổi, Lê Ly chán nản thất vọng, không tìm ra biện pháp để ngừng thích Bùi Thượng Hiền.

Nhân viên cửa hàng vẫn là người phụ nữ trung niên hơn một năm trước, đã không nhớ được bọn họ, nhìn dáng vẻ cặp trai xinh gái đẹp trước mặt cảm thấy rất hứng thú, mắt không chớp nhìn chăm chú vào hai người, Lại coi người thật sự nghiêm túc muốn mua mắt kính là Lê Ly vút sang một bên.

Cô chép miệng nghĩ, nhưng thấy Bùi Thượng Hiền nhìn Hàn Dĩ Thần cười dịu dàng, Lê Ly bình tĩnh lại. Cô cầm kính mắt, hờ hững yêu cầu chỉ đổi mắt kính.

Gọng kính màu tím này cô đã mang trong thời gian rất lâu, cho đến khi học cao trung năm thứ ba mới hỏng đến khó sửa. Sau đó Lê Ly mang kính sát tròng, kính mắt chỉ khi nào ở nhà mới mang.

Kết quả kiểm tra thủy tinh thể dọa Bùi Thượng Hiền nháy dưng, mắt trái cô cận năm độ, mắt phải cô cận bốn độ rưỡi. Lê Ly chưa nói gì, anh đã búng trán mắng cô là đồ ngốc.

“Nghe lời tớ, từ hôm nay trở đi, không cho phép nằm bò ở trên bàn viết chữ, không cho phép nằm phút giải lao cũng đọc sách vật lý, không cho phép nằm ở trên giường ôn tập, trước khi ngủ phải dùng thuốc nhỏ mắt.” Anh dùng tay hung hăng vẩy mạnh tờ giấy kết quả trong tay, vẻ mặt hung hăng. “Con nhóc nhà cậu lại tự gây áp lực cho bản thân”

Lê Ly nhăn mi lại, ở bên cạnh anh, vẻ mặt của Hàn Dĩ Thần rất kì lạ. Tâm tư của cô gái mười lăm tuổi không phải chàng trai nào cũng có thể hiểu được. Cô biết trong lòng Hàn Dĩ Thần cũng thầm phản đối tình cảm giữa bọn họ, nghĩ nghĩ cũng lạ, dù sao chức vụ bạn gái cũng là của Hàn Dĩ Thần, không phải của Lê Ly.

Cô khẽ nhếch khoé miệng cười mỉa mai. Muốn làm bạn tốt của Bùi Thượng Hiền thì nhất định phải đối mặt với một vấn đề là làm thế nào để cùng bạn gái của anh chung sống hoà bình. Cô là bạn tốt của anh, anh thích ai, cô cũng phải thích người đó.

Trong những năm tháng dài đằng đẳng Lê Ly không ngừng tự hỏi: Rốt cuộc thì Bùi Thượng Hiền có biết tình cảm cô dành cho anh? Sau này,

c cuối cùng cô cũng có cơ hội hỏi, khẽ lắc ly rượu vang trên tay, giống như lời bài hát của Alice Lưu: "... Đêm khuya thanh vắng, khi nghe được giai điệu Saxophone mềm mại, nghĩ đến em trong đêm tối mịt mờ..."

Đây là một phần của ca khúc chủ đề phim truyền hình năm đó rất nổi tiếng ở Thượng Hải. Thời điểm chiếu phim là lúc cô đang học đại học, bạn cùng phòng mang tới một chiếc TV 14 inch trắng đen, mỗi đêm đều chỉnh dây anten để xem phim, sửa hoai không biết mệt.

Bộ phim xoay quanh câu chuyện của bốn cô gái, tất cả bảy người trong phòng ngủ đều tụ tập trước TV xem yêu hận biệt ly của họ. Lê Ly lại nghĩ đến Bùi Thượng Hiền, nghĩ đến chính mình đang chờ đợi chim di trú, nửa đêm vui mặt vào gối âm thầm rơi nước mắt.

Trước khi kết hôn, Bùi Thượng Hiền đến tìm Lê Ly uống rượu, cô luôn cài đặt tự động mở bài hát "Tôi có lời hẹn ước với mùa xuân". Mỗi một năm qua, chim di trú bay đi nhưng không trở về, mà cô cứ si ngốc chờ đợi đến cuối cùng.

"Cậu có bao giờ nghĩ đến khả năng tớ có thể thích cậu?" Lê Ly cười hỏi, khuôn mặt cô vẫn bình thường giống ngày xưa, đầu tóc cắt tỉa tỉ mỉ hay trang sức cũng không tôn lên được, cô luôn muốn mình trở nên xinh đẹp hơn so với quá khứ.

Anh cầm một cốc Tequila, nhìn chất lỏng không màu trong ly khoe miệng tà mị cười cười, "Lê Ly, cậu có nhớ vụ cá cược đã rất lâu trước kia không?"

Lê Ly im lặng không nói,, từ trước đến giờ cô vẫn không hề quên, mình còn nợ anh một vụ cá cược. World Cup năm 1990 tại Italy, cô thích Argentina – đội thua trong trận chung kết, đáng vẻ chán nản của "Đứa con của thần gió" Claudio Paul Caniggia đã khiến cô khắc cốt ghi tâm.

"Trên thực tế, cậu nên ủng hộ nước Đức, trước giờ cậu luôn là người lí trí"

Chính xác, cô là một cô gái lý trí và bình tĩnh. Cô yêu anh mười mấy năm, lại ngay cả khi bày tỏ cũng chỉ dùng hai chữ "khả năng" này. Giá như Lê Ly có dũng khí nói với anh một câu "Thích ", có lẽ "the promise for return will come true" (lời hứa quay trở về sẽ thành sự thật), nhưng

cuộc sống không tồn tại hai chữ “nếu như”.

Năm 1992, ngày một tháng năm, ngày Quốc Tế Lao Động, Lê Ly cầm trên tay chiếc kính mắt mới.

Mắt kính là mới, nhưng gọng kính là cũ.

Lê Ly dạy kèm buổi cuối cùng cho Hàn Dĩ Thần là ở trong phòng học, học sinh trực nhật quét lớp xong, đưa chìa khóa cho hai người, dặn dò khi ra về nhớ khóa cửa. Bùi Thượng Hiên chơi bóng rổ trên sân thể dục dưới lầu, đợi buổi dạy kèm kết thúc thì đưa Hàn Dĩ Thần về nhà.

“Nguyện vọng một của cậu là trung học Hồng Khẩu, chỉ cần phát huy hết sức thì không thành vấn đề.” Lê Ly từng làm qua bài thi của trường trung học Hồng Khẩu,, tuy không so được với đề thi của trường trung học trọng điểm của thành phố Phục Sáng nhưng cũng tương đối khó. Khi cô tham gia qua kì thi thử của trường Phục Sáng, đề thi trường này mới thật sự là khủng khiếp.

Nguyện vọng đầu tiên của Lê Ly là vào trường Phục Hưng, một mặt là tương đối gần nhà, mặt khác cô cảm thấy đây cũng là trường học trọng điểm thành phố, so sánh với trường trọng điểm gần giống tên Phục Sáng, Phục Hưng có đề thi dễ thở hơn.

Hàn Dĩ Thần chỉnh lại cặp sách, nhìn nhìn Lê Ly muốn nói lại thôi. Cô phát hiện có điều khác thường, liền đặt đề thi xuống ngẩng đầu nhìn cô gái xinh đẹp.

“Cậu, là vì Bùi Thượng Hiên nên mới giúp tớ như vậy, đúng không?” Hàn Dĩ Thần nét mặt tươi cười như hoa, giống lúc bình thường nhưng sao vẫn thấy có chút gì đó khác biệt. Lê Ly cảm thấy câu nói của cô có hàm ý khác, không nói gì chờ cô tiếp tục nói hết.

“Nói thật, tớ không muốn nợ cậu một ân tình.” Gần đến tốt nghiệp, Hàn Dĩ Thần cảm thấy không cần phải giả vờ thân mật nữa, hai tháng trước, chứng kiến sự quan tâm đặc biệt của Bùi Thượng Hiên đối với Lê Ly trong tiệm mắt kính, trong lòng cô vốn luôn cảm thấy bất an, nên đã cân nhắc tìm cơ hội muốn lật bài ngửa với Lê Ly, thể hiện quyền sở hữu.

Lê Ly bình tĩnh liếc cô một cái, cười cười có chút châm chọc “Nếu là vậy thì sao?” Về mặt cố tỏ ra tự nhiên nhưng đầu lại nghĩ đến câu thành ngữ “Điều tận cùng tàng”*. Tống Thái Tổ trước kia dùng chiêu “Dùng rượu

tước binh quyền” được cho văn vẻ lịch sự, Chu Nguyên Chương lại trực tiếp dùng tới “Hỏa thiêu công thần lâu”. Trong đầu cô liền nghĩ xem có hay hay không, càng nghĩ nhin không được cười ra thành tiếng

*“Điều tận cung tàng” nghĩa là: khi chim đã chết thì người ta vác cung đi một nơi mà không dùng đến nữa. Nguyên câu Hán văn: “Giảo thổ tử, tẩu cầu phanh; cao điều tận, lương cung tàn; địch quốc phá, mưu thần vong”. Nghĩa là: “Thỏ khôn chết, chó săn bị mổ làm thịt; chim bay cao hết, cung tốt vất bỏ; nước địch phá xong mưu thần bị giết”.

Nguyên đời Xuân Thu (722-479 trước D.L.), nước Việt và nước Ngô giao tranh. Vua Ngô là Phù Sai thất bại. Thế cùng lực tận và bị bao vây bức bách quá, định xin hàng. Phù Sai biết có hai bề tôi có uy quyền của Việt Vương Câu Tiễn là Tướng Quốc Phạm Lãi và Đại Phu Văn Chủng, nên viết một bức thư, buộc vào mũi tên, bắn vào thành Việt, mong hai người tâu giúp vua Việt cho hàng. Quân Việt lượm được đệ trình lên Phạm Lãi và Văn Chủng. Thư ấy nói:

“Tôi nghe giảo thổ chết thì chó săn tất bị mổ, địch quốc đã diệt thì mưu thần cũng chẳng còn. Sao quan Đại Phu không lưu cho nước Ngô tôi còn lại một chút để làm cái dư địa sau này”.

Nhưng Phạm Lãi và Văn Chủng không cho hàng. Cuối cùng Phù Sai tự tử.

Việt Vương Câu Tiễn chiếm được nước Ngô, bày tiệc rượu trên Văn Đài nước Ngô. Các quan vui say đánh chén nhưng Câu Tiễn lại có vẻ không vui. Phạm Lãi biết ý nhà vua không muốn nói đến công của kẻ hầu hạ đã diệt được Ngô mà lòng vua lại mang mối nghi kỵ, nên xin từ quan trí sĩ.

Nhưng trước khi bỏ nước đi du Ngũ Hồ, Phạm Lãi có viết thư gửi cho bạn là Văn Chủng. Thư nói: “Vua Ngô có nói: “Giảo thổ đã chết thì chó săn tất bị mổ, địch quốc đã diệt thì mưu thần cũng chẳng còn”. Ngài không nhớ hay sao! Vua Việt môi dài mỏ quạ là người nhân nhục mà ghét kẻ có công. Cùng ở lúc hoạn nạn thì được, chó cùng ở lúc an lạc thì không toàn, nay ngài không đi ắt có tai vạ”.

Văn Chủng xem thư phàn nàn Phạm Lãi, cho họ Phạm xử như thế là khí quá!

Quả thực như lời Phạm Lãi nói. Câu Tiễn không chia cho các quan một thước đất nào, lại có ý khinh dể công thần. Văn Chủng buồn bã, cáo ốm không vào triều. Câu Tiễn vốn biết tài của Văn Chủng, nghĩ thầm: Ngô đã diệt, còn dùng hấn chi nữa, một khi hấn làm loạn thì sao trị nổi, nên muốn trừ đi.

Một hôm, Câu Tiễn đến thăm bệnh Văn Chủng, bảo:

– Ta nghe người chí sĩ không lo cái thân mình chết mà lo cái đạo mình không được thực hành. Nhà ngươi có 7 thuật, ta mới thi hành có 3 mà Ngô đã diệt, còn thừa 4 thuật, nhà ngươi định dùng làm gì?

Văn Chủng đáp:

– Tôi cũng không biết dùng làm gì cho được!

Câu Tiễn nói:

– Xin nhà ngươi đem 4 thuật ấy mà mưu hộ cho tiền nhân nước Ngô ở dưới âm phủ, phỏng có nên chăng?

Nói xong, lên xe đi về, bỏ thanh kiếm đeo tại chỗ ngồi. Văn Chủng cầm lấy xem thấy vỏ kiếm có đề chữ Chúc Lâu, là thanh kiếm của Phù Sai đưa cho Ngũ Viên tự tử khi trước. Văn Chủng ngửa mặt lên trời than: “Cổ nhân có nói “On to thì không báo nữa”, ta không nghe lời Thiệu Bá đến nỗi bị giết, chẳng cũng ngu lắm ru!”

Văn Chủng nói xong, cầm kiếm tự tử.

Lời nói: “Giảo thổ tử, tẩu cầu phanh; cao điều tận, lương cung tàn; địch quốc phá, mưu thần vong” được nhiều người về sau nhắc lại.

Đời Tây Hán (206 trước 23 sau D.L.), Hàn Tín, người đất Hoài Âm phò Hán Lưu Bang, có tài cầm quân nên diệt Triệu, phá Ngụy, thắng Sở, làm cho Sở Bá Vương Hạng Võ phải bức tử ở Ô Giang. Hán Lưu Bang thấy tài của Hàn Tín quán thế thiên hạ và Tín có ý cậy công nên nghi Tín làm phản, lòng toan mưu mẹo chờ dịp giết Tín.

Khoái Triệt là tướng tâm phúc của Hàn Tín có khuyên: “Tôi lo thầm cho túc hạ, vì thấy túc hạ chắc rằng Hán Vương chẳng hại thì là lầm lẫn: Hễ thú rừng hết thì ắt làm thịt chó săn, túc hạ phải lo cho xa mới được. Và lại, đông lược mà rúng chúa, thì mình khốn, công trùm thiên hạ lại

chẳng được thưởng. Nay túc hạ mang cái oai rúng chúa, cầm cái công chẳng thưởng mà muốn cho được an thân sao?”

Hàn Tín cho là phải nhưng không nghe theo để đề phòng. Sau Hàn Tín bị vua lừa bắt tại Vân Mộng, kết án mưu phản, toan đem xử tử. Hàn Tín thở dài, than:

– Chim rừng hết thì cung ná quăng, chồn thỏ hết thì chó săn chết, nước giặc phá thì mưu thần mất, nay thiên hạ định thì tôi phải chết.

May nhờ trung thần là Đại Phu Điền Khản can gián nhà vua nên Tín được tha, nhưng bị tước hết binh quyền. Tuy vậy, cuối cùng, Tín bị vợ của Hán Vương là Lữ Hậu tên Lữ Tri âm mưu dụ bắt Hàn Tín và xử tử tại Vị Ương Cung.

Người đời sau có làm hai bài thơ tứ tuyệt tiếc Hàn Tín. Trong đó có những câu:

Mười năm chinh chiến công lao nặng,

Một phút phui rồi uổng xiết chi.

Và:

Chim hết ná quăng đà chẳng biết,

Hoài âm sao chẳng sớm lo âu.

Ở nước Việt Nam đời nhà Nguyễn (1802-1945), vua Gia Long Nguyễn Ánh sau khi thống nhất đất nước lại có ý nghi kỵ các công thần có tài cán lật đổ ngai vàng của mình, nên tìm dịp để giết hại. Nguyễn Văn Thành có tài thao lược đã theo phò Gia Long từ lúc còn nhỏ, lận đận lao đao với nhà vua, cũng như Đặng Trần Thường có tài văn học, trốn Tây Sơn vào Gia Định giúp vua, thế mà cả hai ông đều bị xử tử vì những lỗi lầm thường.

Tương truyền Đặng Trần Thường khi còn bị giam trong ngục, có làm bài “Hàn Vương tôn phú” bằng quốc âm để ví mình như Hàn Tín đời Hán.

Sử gia Việt Nam, Trần Trọng Kim, soạn giả quyển “Việt Nam sử lược”, chép về đoạn này có viết: “...chỉ hiềm có một điều là khi công việc xong rồi, ngài không bảo toàn cho những công thần, mà lại những chuyện

nhỏ nhất đem giết hại những người có công với ngài, khiến cho hậu thế ai xem đến những chuyện ấy cũng nhớ đến vua Hán Cao, và lại thở dài mà thương tiếc cho những người ham mê hai chữ công danh về đời áp chế ngày xưa”.

Ngày xưa, phần đông nhà vua nào cũng thế, chớ riêng gì vua Gia Long. Ngày nay cũng vậy thôi, mới có câu thành ngữ: “Được chim bẻ ná, được cá quăng nôm” để chỉ sự phản bội của nhà vua mà cũng là sự phản bội của những người đối với kẻ giúp mình được lập nên thân thế, địa vị.

Hàn Dĩ Thần là người thông minh, không giống tên ngốc chậm hiểu Bùi Thượng Hiên, nghe tiếng cười của Lê Ly tự khắc liền nhìn ra ý đùa cợt. Cô mặt không đổi sắc, “Tớ không quan tâm cậu có ý gì với Thượng Hiên, cậu ấy là bạn trai của tớ, tớ sẽ không nhường cho cậu.”

Bị Hàn Dĩ Thần nhìn thấu tâm tư, Lê Ly trong lòng giật mình, chẳng lẽ mình thích Bùi Thượng Hiên rõ ràng như vậy? Cảnh giác đánh giá cô gái xinh đẹp trước mặt, cô rất nhanh phỏng đoán được Hàn Dĩ Thần chỉ đoán mò chứ không nắm chắc nội tình. “Cậu nghĩ rằng, cậu nói thế nào thì mình sẽ là như thế à?” Cô nghiêng rằng, căn môi dưới đánh cược Hàn Dĩ Thần dùng chiêu lạc mềm buộc chặt.

Hàn Dĩ Thần cũng không có chứng cứ khẳng định Lê Ly thích Bùi Thượng Hiên, ví dụ như phát hiện thư tình hoặc là nghe đến tin đồn gì, cô chỉ là thả mồi chờ cá mắc câu, nếu đối phương quả thật có tâm tư này, thì chắc chắn sẽ hiểu ra. Bị Lê Ly hỏi ngược lại nằm ngoài dự liệu của cô, Hàn Dĩ Thần đã chuẩn bị trước hai cách đáp lại trong trường hợp cô phủ định hoặc thừa nhận, nhưng giờ phút này đều không thể sử dụng, nhất thời ngậm miệng không trả lời được.

Lê Ly không muốn cùng cô nói qua nói lại nhiều, chỉnh lại cặp sách quyết định về nhà. Hàn Dĩ Thần mở miệng lần nữa: “ Cô giáo Lý tìm cậu hỏi chuyện, có phải không?” Cô cùng Bùi Thượng Hiên hẹn hò, giấy không thể gói được lửa, tin tức liền truyền đến tai Lý Phượng Trúc. Vào năm 1992 đề tài yêu sớm tại trung học không phải là vấn đề nhỏ, cô chủ nhiệm đã lần lượt tìm từng người trao đổi.

Thiếu niên đang yêu cũng không phải kẻ ngốc, họ liền kéo thêm Lê Ly vào, tự xưng là bộ ba thân thiết

Lý Phượng Trúc nửa tin nửa ngờ, về sau cũng không đề cập đến vấn đề

này nữa, tỏ thái độ “sống chết mặc bay”. Bùi Thượng Hiên từng hỏi Lê Ly, cô có giấu họ đi tìm cô chủ nhiệm nói chuyện không.

“Rất quan trọng sao?” Lê Ly hỏi. Hàn Dĩ Thần ngồi tại đối diện cô, gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc. Đột nhiên cô nảy sinh một tia xúc động, muốn đánh nát gương mặt này khiến không ai còn có thể nhận ra. Lê Ly để tay ở dưới bàn, âm thầm nắm chặt thành quả đấm, móng tay ác ý cắm chặt vào lòng bàn tay, cô vô ý thức cắn môi làm ra hành vi mà Bùi Thượng Hiên cho là “Tự ngược”.

“Tớ chỉ muốn biết cô giáo Lý về sau không truy cứu có phải là do cậu giấu diếm thay chúng tớ không thôi.” Hàn Dĩ Thần càng nghĩ càng biết rõ ràng tất cả lý do phải chăng đều vì Bùi Thượng Hiên.

Cảnh chiều hôm mênh mông, môi Lê Ly rỉ máu. Cô dùng lưỡi liếm qua đầu môi, mùi máu ngọt ngào kích thích vị giác.

“Hàn Dĩ Thần, một cô gái thông minh thì nên nhớ một điều, đừng hỏi quá nhiều” Cô xách cặp, đứng dậy đi tới cửa.

Lê Ly ở trên bậc thang gặp Bùi Thượng Hiên ôm bóng râm, anh vỗ vỗ đầu của cô, thay t Hàn Dĩ Thần nói một câu “Cảm ơn”.

Cô không phủ nhận tất cả mọi việc cô làm đều là vì anh, bởi đó vốn dĩ là sự thật.

CHƯƠNG 6

Lê Ly đỗ vào trường trung học Phục Hưng theo ý nguyện, Hàn Dĩ Thần cũng đỗ vào trường trung học Hồng Khẩu, mà thành tích Bùi Thượng Hiên tệ nhất cũng miễn cưỡng được chọn vào một trường dạy nghề tài chính. Nếu như đây là một bộ phim điện ảnh, thì tất cả diễn viên đều có kết cục có hậu.

Bùi Thượng Hiên muốn đưa Lê Ly đi bơi, Lê Ly là người không biết bơi, cực kì sợ nước, bám vào cái phao cấp cứu rồi mà còn sợ chết đuối. Nghỉ hè năm hai anh dạy Lê Ly nhịn thở và học bơi ếch, chẳng hiểu làm sao cô lại bị sặc rồi chìm xuống, hoảng hốt đưa cô lên bờ, Lê Ly sống chết không dám xuống lại lần nữa.

Ngày đó đi đến trường học nhận phiếu điểm, Bùi Thượng Hiên và Lê Ly vô tình gặp nhau ở đầu ngõ, như những ngày thường, họ cứ như thế sóng vai đi về phía trường học. Anh dường như vô ý, nói đây có thể là lần cuối đi cùng nhau.

Lê Ly chợt buồn. Mới ngày nào gặp gỡ, chớp mắt đã như bèo dạt mây trôi, thiếu nam thiếu nữ mười lăm tuổi khác với lúc tiểu học vô tri, càng khắc sâu vào lòng cảm xúc tiếc nuối khi chia tay. Sớm chiều cùng làm bạn, rồi cũng sẽ có một ngày mỗi người một nơi.

Trong cuộc họp lớp cuối cùng trước kì thi, máy ghi âm phát bài hát trong album giải thể của nhóm nhạc “tiểu Hồ”, mỗi một bài ca đều là chúc phúc ngày mai gặp lại, nhưng đồng thời bất đắc dĩ thừa nhận chia ly là điều không thể tránh khỏi. Mặc kệ ngày thường quan hệ ra sao, đám bạn cùng lứa tuổi này lệ rơi đầy mặt tay nắm tay hát khúc hát tạm biệt, hát yên tâm bay đi, một nụ cười xóa hết thù hận.

Bùi Thượng Hiên xoay người đối mặt với cô, ỷ vào thân hình cao hơn vò rối mái tóc ngắn của cô. “Lê Ly, chúng ta đi bơi, năm nay tớ nhất định phải dạy cậu đàn hoàng.”

Cô ngẩng đầu, tóc của cô quăn vào ngón tay anh, khi giật tay về mang theo những sợi tóc rối, bị lôi kéo nên rất đau. “Được thôi.” Lê Ly trả lời

ngắn gọn.

Bọn họ cùng đi đến bể bơi sân vận động trường Hồng Khẩu, người xếp hàng phía trước rất đông. Lê Ly ôm theo cái phao cứu hộ màu vàng nhạt, như bắt lấy cọng rom cứu mạng, không chịu buông tay.

“Ý vào phao cứu hộ, cậu cả đòi cũng không thể biết bơi được.” Bùi Thượng Hiên cau mày tìm nút thổi hơi của phao cứu hộ, định mở cho khí bay hết.

Lê Ly phát hiện mưu đồ của anh, vội vàng đem nút khí chuyển đến trước ngực mình, gắt gao giữ lại không cho anh hành động. “Bùi Thượng Hiên, cậu muốn giết tớ hả?”

“Không thể như vậy được. Học sinh tiểu học còn to gan hơn cậu.” Anh vòng tay trước ngực hừ lạnh, chế giễu cô đến hồ bơi chỉ làm búp bê. Lê Ly trừng mắt, không thềm để ý.

Cô không có chứng chỉ bơi lội, đầu tiên phải đến nơi kiểm tra sức khỏe để kiểm tra lại thân thể. Người phụ nữ mặc áo blu trắng lật lật mí mắt cô kiểm tra, xác định không có mụn liền đóng một con dấu. Lê Ly hoài nghi cầm tờ giấy chứng nhận trở về bên cạnh Bùi Thượng Hiên, thắc mắc không biết kiểm tra như vậy thì kiểm tra ra được bệnh lạ gì.

“Cậu quan tâm nhiều như vậy để làm gì? Nhanh đi thay đồ bơi. Tớ ở ngoài phòng thay đồ chờ cậu.” Bùi Thượng Hiên đáp một đáp, tổng Lê Ly đá vào cửa phòng thay quần áo nữ.

Đồ bơi của Lê Ly vẫn là giống bộ năm trước, mua được khi cùng đi mua đồ thể dục với bạn gái cậu “trẻ”, Nghiêm Lệ Minh chọn cho cô một cái áo tắm một mảnh màu hồng có hoa li ti màu trắng, cô chỉ mặc thử được một lần rồi vứt vào một góc.

Cô cởi hết quần áo ra rồi tròng vào bộ đồ tắm, Lê Ly nhìn ngực nổi lên chút chút liền lúng túng. Năm trước cô vừa mới dậy thì, còn nhìn không ra cái gì, hoàn toàn khác so với năm nay. Quần áo tắm bó sát không giống như những bộ quần áo bình thường rộng thùng thình, đem hình dáng bộ ngực hiện lên rõ ràng. Lê Ly quay ra nhìn xung quanh, lén lút so sánh với các cô gái cùng tuổi, phát hiện mọi người cơ bản đều có hình dáng đường cong thân thể, cô mới hơi hơi trở nên yên tâm. Sau khi xối nước làm ướt thân thể, Lê Ly chụp lấy phao cứu hộ chạy ra khỏi phòng

tắm.

Bùi Thượng Hiền đợi đến không chịu nổi, lòng nghĩ thế nào tí nữa cũng phải mắng Lê Ly thật nhiều, gọi cô là con rùa đen không sai mà, nhưng trước mắt đột nhiên thoáng hiện một bóng dáng xinh đẹp màu hồng như hoa đào.

Anh chăm chú nhìn nhìn kỹ, xác định cô gái kia thật sự là Lê Ly. Thiếu niên mười lăm tuổi ngẩn người, lần đầu tiên phát hiện thân thể con gái biến hóa thần kì như vậy.

Hàn Dĩ Thần dậy thì sớm hơn so với Lê Ly, năm trước khi đi bơi cùng Dĩ Thần anh liền hiểu rõ thân thể phụ nữ sẽ trở nên thay đổi. Chỉ là anh chưa từng nghĩ qua Lê Ly cũng sẽ thay đổi, tại anh không hề thấy được những đường nét nhấp nhô của cô.

“Bùi Thượng Hiền?” Lê Ly thấy anh nhìn chăm chăm chòng chọc vào mình, nhất thời mặt đỏ như có thể luộc chín trứng gà. Cô chỉ muốn bỏ chạy về phòng thay quần áo, mau mau thay bộ đồ bơi xấu xí này ra.

“Hả.” Chàng trai giật mình hoàn hồn, ngại ngừng vò tóc, thuận thế dắt tay cô đi về phía bể bơi. Ánh mặt trời chiếu xuống đất làm nóng từng xentimet bàn chân, hai người chạy rất nhanh.

“Bùm “, “Bùm” hai tiếng vang thật lớn, Bùi Thượng Hiền nhảy vào trong hồ trước, mà Lê Ly cũng làm theo bởi vì quán tính và sức lôi kéo của anh.

“Cứu mạng a!” Lê Ly nhắm mắt đôi tay loạn vung một mạch, căn bản quên mình đang giữ phao cứu hộ bên người.

Bùi Thượng Hiền đưa phao cấp cứu cho Lê Ly rồi ha ha cười, cô lồm lét mở mắt xác định mình vẫn còn an toàn, thoáng nhìn qua anh vẻ mặt đang dương dương tự đắc, tức thì muốn đùa nghịch, vốc nước hắt vào khuôn mặt ngang ngược kia.

Anh không có chuẩn bị nên nước tạt thẳng vào mặt, nhe răng trợn mắt lồm bồm muốn trả thù. Lê Ly nhanh chóng duỗi chân xua tay gạt nước, nghĩ nhanh nhanh chóng chóng bỏ trốn thôi.

Bùi Thượng Hiền bắt lấy Lê Ly, ấn đầu của cô xuống nước khiến cho cô uống mấy ngụm nước. Cô giãy dụa hai cái, cất giọng bi thương nói:

“Bùi Thượng Hiền, vạn nhất nếu tớ chết, cậu nhớ cúng bái cho tớ.”

“Fuck you.” Anh không nhịn được cười, mắng một câu thô tục.

Lần này, Lê Ly học bơi nghiêm túc ngoài dự đoán, cô ngụp lặn trong nước cả buổi vẫn chưa thấy ngoi lên. Anh hoảng hốt, vừa mới nghĩ đi xuống xem cô có sao không, cô lại đột nhiên ngẩng đầu ra khỏi mặt nước.

“Bùi Thượng Hiền.” Lê Ly vươn tay gắt gao ôm lấy cái cổ của anh, nước nhoe nhoẹt trên mặt không biết là nước gì. “Bùi Thượng Hiền, chúng ta vẫn là bạn bè tốt, đúng không?”

Một cảm giác kì lạ như lan tràn trong tim anh biết rõ Lê Ly đang lo sợ điều gì, cũng giống như lo lắng không nói thành lời của anh. Thiếu niên mười lăm tuổi nhẹ nhàng ôm cô gái đang run run vào lòng, che dấu nỗi ưu tư của mình, vô tư nói: “đồ ngốc, cả đời sẽ không thay đổi.”

Bể bơi vô cùng ồn ào, nhưng khi anh lên tiếng, xung quanh như im lặng, câu nói này vô cùng rõ ràng tiến vào trong tai cô, dần dần khắc sâu vào trong tâm hồn.

Vào giữa tháng 8, trường trung học Phục Hưng nơi Lê Ly đang học nhận được báo cáo về việc chuẩn bị tham gia vào kì huấn luyện quân sự, cùng với toàn bộ học sinh trường có bước đầu tiếp xúc. Toàn bộ bạn học chủ yếu đều là quen biết nhau trước, tụ tập cùng một chỗ trò chuyện không ai để ý đến ai. Lê Ly lặng lẽ đứng ở một bên, không có Bùi Thượng Hiền ở khiến cho cô cảm thấy không hứng thú.

Mười ngày huấn luyện quân sự, Lê Ly cùng một cô gái gọi là Lý Quân kết bạn. Hai cô tự nhiên xếp hàng cùng một chỗ, thế là quen nhau. Lý Quân là cô gái vui vẻ, béo hơn Lê Ly một chút. Huấn luyện quân sự được nghỉ ngơi một lúc, hai người mỗi người ăn một cái bánh bao làm điểm tâm, cô liền than thở mới ăn được có một cái, ăn ba cái cũng chẳng nhảm nhò gì.

Lê Ly luôn cho rằng những người mập mập thường không phải là người xấu, mặc dù không có khoa học nào chứng minh được điều đó, cô vẫn cứ tự cho rằng là đúng. Thân hình cô ấy béo, thịt trên khuôn mặt chảy xệ, cũng được coi là thừa cân. Dù sao tính tình cô cũng không phải xấu, lại cảm thấy những người mập mập cả ngày ít suy nghĩ, ăn nhiều

ngủ nhiều một chút, đâu có thời gian rảnh rỗi đi tám chuyện người khác? Cho nên Lê Ly cùng Lý Quân béo ụt ịt trong kì huấn luyện quân sự kia được mấy ngày thì làm quen, lúc sắp xếp thì tự nhiên cùng vào một hàng.

Báo cáo huấn luyện quân sự được tổ chức ở sân vận động Hồng Khẩu, tất cả các trường trung học đều tập trung ở khu Hồng Khẩu này. Lê Ly nhìn trong đám người thấy Hàn Dĩ Thần, mang đồng phục của trường trung học Hồng Khẩu giống như đồng phục trường trung học Phục Hưng, áo sơ mi trắng quần tây xanh. Nhiều năm sau, khi Bùi Thượng Hiên lật xem bộ ảnh chụp tập thể đầu tiên trong kì quân sự của Lê Ly, nhìn cô mặc quân phục, bĩu môi khinh thường đánh giá.

Cô không nói cho anh ngày hôm đó Hàn Dĩ Thần cũng mặc quân phục như vậy, nhưng trang phục đó không làm giảm đi sự xinh đẹp của cô ấy.

Hàn Dĩ Thần thấy Lê Ly, đi xuyên qua đám người tiến về phía cô. Cô có cảm giác như mình đang ở trong ma trận, bạn học nam xung quanh liên xôn xao cả lên, liên tục giác tiến ra đón.

Lê Ly từ nhỏ đã hiểu rõ hiện thực, vẻ ngoài xinh đẹp luôn được rào đón hơn tri thức bên trong, bởi vậy nên trong trường học, mỹ nữ so với tài nữ sẽ được hoan nghênh hơn.

Hàn Dĩ Thần rất khoa trương tặng Lê Ly một cái ôm, không hề để ý đến việc hình ảnh của mình sẽ bị đem ra bàn tán, thoải mái cười tít mắt. Cô không rõ có phải Hàn Dĩ Thần biết được ngày đó Bùi Thượng Hiên đi bơi với cô không, trong lòng liền cảm thấy có chút chút tội lỗi.

“Cuộc chiến của chúng ta, từ hôm nay chính thức bắt đầu.” Hàn Dĩ Thần nói.

Lê Ly chớp mắt, trong chốc lát cô như nghẹn thở. Cô thích Bùi Thượng Hiên, còn ôm anh ở bể bơi, tuy rằng chỉ là cái ôm bình thường nhất của bạn bè, nhưng cô vẫn cảm giác như mình đang cướp bạn trai của người khác. Cho dù lúc đầu cô quen biết Bùi Thượng Hiên sớm hơn Hàn Dĩ Thần, nhưng Lê Ly vẫn cảm thấy bất an.

Cô sau dần dần rõ ràng: chiến tranh tình yêu trường kì, da mặt người nào dày, người đó sẽ chiếm ưu thế.

Hàn Dĩ Thần dí dỏm le lưỡi với cô, tươi cười xán lạn nói: "Nhu thế nào, giọng điệu có giống của giáo viên không?" Lê Ly nghĩ đến ngày họp lớp đầu tiên thầy chủ nhiệm cũng nói như vậy, liền cười rộ lên.

Bạn học Hàn Dĩ Thần lớn tiếng gọi cô trở về, cô quay người vẫy tay với Lê Ly, ánh mắt sâu xa. "Lê Ly, có một câu nói tớ quên nói cho cậu, tớ rất thích Bùi Thượng Hiền."

Lê Ly thầm thừa nhận trong lòng mình rất ghen tị với Hàn Dĩ Thần, không chỉ là bởi vẻ bề ngoài xinh đẹp mà còn vì cô ấy có thể không chần chừ nói ra tiếng "thích" này. Vậy mà Bùi Thượng Hiền còn khen cô dũng cảm, đến cả dũng khí bày tỏ, cô cũng chẳng có

"Tớ biết." Lê Ly bình thản lên tiếng.

Cô đi trở về hàng của mình, Lý Quân hiếu kỳ hỏi nữ sinh xinh đẹp kia có phải là bạn của cô hay không. Lê Ly giương mắt lên nhìn lướt qua đội ngũ xếp hình vuông của trường Hồng Khẩu, khoe miệng cong lên mĩa mai.

"Không phải." Cô hoàn toàn phủ định. Hàn Dĩ Thần tới biểu thị công khai chủ quyền, cô không thể không chú ý đến lời nói bất ngờ kia. Trong phút chốc, Lê Ly bất giác muốn cười đối phương chuyện bé xé ra to, Bùi Thượng Hiền chẳng qua chỉ là dạy mình tập bơi mấy lần, chỉ như thế mà có thể làm cho cô gái xinh đẹp tự tin như Hàn Dĩ Thần coi là kẻ địch lớn.

Lê Ly nhìn Lý Quân, giơ tay lên xoa xoa gò má của cô ấy, thở dài sườn sượt: "Con gái ấy à, một khi đã yêu liền trở nên bất bình thường."

Trong lớp Lê Ly có rất nhiều bạn cận thị, mỗi khi đến giờ vào lớp là lại lầm rầm tiếng mở hộp kính, thầy cô giáo tóc bạc trắng đứng ở trên bục giảng,, cười tít mắt nói đùa rằng ở phía dưới phản quang rất chói mắt.

Lê Ly quay người nhìn xung quanh, quả nhiên thấy thật giống như là gia đình riêng của mình, không khỏi nảy sinh một cảm giác đồng cảm. Rất nhiều năm về sau, khi cô nhớ lại những năm tháng thanh xuân, Lê Ly nghĩ có lẽ là chính mình đã tự vạch ra một ranh giới vô hình: cứ kết bạn theo khuôn phép cổ hủ của mình, cố chấp cho rằng anh là cánh chim bay lượn tự do. Từ đó, cô liền nhận ra rằng thế giới không có sự trùng hợp nhiều như vậy, nên đã từ bỏ những nỗ lực của mình.

Không còn cậu con trai ngồi cùng bàn hay trêu cô đeo kính thật khó nhìn, bạn ngồi cùng bàn với cô bây giờ là Lý Quân, là bạn học sinh còn nghiêm túc nghe giảng hơn cả cô. Lê Ly yên lặng mở sách vở ra, ép buộc chính mình quên Bùi Thượng Hiền đi.

Năm học cao trung đầu tiên tại trường trôi qua rất nhanh, trường trung học Phục Hưng hàng năm có nhiều người thi đậu vào trường đại học, cao đẳng một mặt được nhờ sự giúp đỡ, chỉ dẫn của những giáo viên có kinh nghiệm, mặt khác cũng cần học sinh tự giác phối hợp.

Lê Quốc Cường cùng Nghiêm Lệ Minh kết hôn cũng là một sự kiện quan trọng. Khi mẹ kết hôn Lê Ly luôn sống nhờ ở nhà bà ngoại, hiện tại cậu nhỏ muốn kết hôn, cô tiếp tục ở đó hiển nhiên không thuận tiện.

Lê Quốc Cường có chút khó xử, không nỡ xa cô cháu gái ngoại nhỏ, nhưng trong tiềm thức của đàn ông Thượng Hải đều có một đặc tính — — “trời đất bao la, vợ ta lớn nhất”. Nghiêm Lệ Minh có thể chịu đựng cùng bà bà ở chung, nhưng nói kiêu gì cũng không chịu nổi cưới Lê Quốc Cường, lại còn phải ở chung với cô cháu gái, cô cũng có đặc tính của phụ nữ Thượng Hải — — thông minh lanh lợi, lòng dạ hẹp hòi.

Nhà ở trở thành một vấn đề tranh chấp ở Lê gia, Lê Mỹ Tình ở nhà chồng thừa hiểu tính khí con riêng, thật sự không dám tưởng tượng nếu để Lê Ly sang ở sẽ khiến tên tiểu tử đó nói bao nhiêu lời khó nghe, bà kiên trì muốn để con gái ở lại nhà mẹ. Lê Quốc Cường tỏ thái độ nửa vời chưa chắc, Lê Mỹ Tình khóc lóc om sòm, tính cách ngang ngược của anh cũng nổi lên, nhất định phải đem Lê Ly đuổi tới nhà anh rể, còn dùng “Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” ép buộc mẹ đứng về phía mình.

Giải thích:

Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại: Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất.

Mạnh tử viết:

- (1) ①①①①①①①①①① a ý khúc tòng ①hãm thân bất nghĩa, nhất bất hiếu dã
- (2) ①①①①①①①①①① lương cùng thân lão ①bất vi lộc sĩ ①nhị bất hiếu dã
- (3) ①①①①①①①①①① bất thú vô tử, tuyệt tở tiên tự ①tam bất hiếu dã

●●●●●●●● (bất hiếu hữu tam ●vô hậu vi đại)

Dịch:

Nghe lời mù quáng, đem thân hy sinh cho việc không chánh nghĩa, là điều bất hiếu thứ nhất.

Thương cha mẹ già, không ra làm việc giúp đời, là điều bất hiếu thứ hai.

Không lấy vợ, sanh con, để dòng họ không người nối dõi, là điều bất hiếu thứ ba.

Trong ba điều bất hiếu, không con là tội nặng nhất.

Lê Ly trầm mặc thờ ơ, dửng dưng vô cảm. Bùi Thượng Hiền tới tìm cô nói chuyện, đứng tại cửa nghe trong phòng đang cãi nhau, thì nhủ mày. Cô chạy nhanh ra cửa, đóng cửa lại, đập mạnh một tiếng.

“Đi thôi.” Lê Ly ngẩng đầu, trên mặt nhìn không ra biểu hiện, nụ cười hoà nhã trong sáng.

Anh cảm thấy cô chẳng hề vui vẻ, dường như đang cố kiềm nén điều gì.

Chàng trai trải qua tình yêu dần trở nên tinh tế, cũng biết quan tâm chuyện không phải của mình.

Bùi Thượng Hiền dừng bước, nắm lấy vai cô khiến Lê Ly ngẩng đầu lên. Cô im lặng thuận theo, chờ anh lên tiếng.

“Lê Ly, chúng ta là bạn tốt, đúng không?” Vẻ mặt của cậu thiếu niên vô cùng nghiêm túc.

Cô gật gật đầu, “Ừ” một tiếng. Hai chữ “ bạn tốt” kia khiến cho Lê Ly vừa buồn vừa vui, vui vì tình bạn giữa hai người mãi mãi tồn tại, buồn vì chẳng thể nào thay đổi mối quan hệ này.

“Cho nên Lê Ly, trước mặt tớ, cậu không cần giả bộ.” Đôi mắt sáng ngời hiện lên vẻ đau lòng, anh bỗng nghĩ rằng có phải cô gái này luôn dùng khuôn mặt tươi tắn để che dấu chua xót, ngay cả khi muốn khóc cũng sẽ tìm một góc khuất không người để rơi nước mắt? Giống như phòng học ngày đó, cô yên lặng một mình rơi nước mắt.

Lê Ly hiểu anh đang nói đến điều gì. Cô không muốn đón nhận sự dịu

dàng của Bùi Thượng Hiền, nó khiến cho cô càng lúc càng ỷ lại vào anh. Sau khi trưởng thành cô mới bất ngờ nhận ra mười lăm năm qua, cuối cùng cô cũng đã có thể bày tỏ cảm xúc của mình. Và thế là trong lúc cô đơn, cô mỉm cười như bông hoa nở rộ.

“Cậu không biết tôi rất ngốc à.” Cô quật cường ngửa đầu, càng nói, độ cong ở khoé miệng càng rộng, “Bùi Thượng Hiền, có phải cậu phải dỗ dành Hàn Dĩ Thần rất nhiều không hả?”

Nghe được câu hỏi bất ngờ, Bùi Thượng Hiền không trả lời, chỉ vươn tay ôm cô vào trong lòng. Anh lấy tay ép đầu Lê Ly vào lồng ngực mình, giống như ngày đó dạy cô bơi lội mà không chịu buông tay. Lê Ly giãy dụa một lúc, rồi bỗng nhiên không chống cự nữa, cô ôm lấy eo Bùi Thượng Hiền khóc nức nở.

Cô vừa khóc vừa nắc nhen kể lại chuyện nhà cô xem cô như bóng, đá qua đá lại, cậu thiếu niên xúc động, xiết chặt tay thành nắm đấm.”Thật quá đáng, Lê Ly, sao bọn họ có thể đối xử với cậu như vậy! Nhất là mẹ cậu, cậu là con gái của bà mà!” Nói xong anh xoay người đi về phía nhà Lê Ly, muốn tìm những kẻ không rõ phải trái kia để làm cho ra lẽ.

Lê Ly gắt gao ôm lấy Bùi Thượng Hiền, “Đồ ngốc này, cậu lại phát điên cái gì thế! Ai cần cậu lo chuyện bao đồng hả!” Tay phải nắm quyền, bất ngờ đập mạnh vào ngực anh, sức lực không nhỏ khiến anh nhăn mặt. Bùi Thượng Hiền đưa tay xoa ngực, cảm giận trừng mắt nhìn Lê Ly.

“Cậu đừng có như con chó bị giẫm phải đuôi như thế. Chuyện của người khác, tớ không thèm quản!” Anh hất tay của cô ra, cậu thiếu niên đi thẳng không quay đầu lại.

Anh giận rồi. Lê Ly nhìn theo hướng trời chiều tìm kiếm bóng lưng cậu thiếu niên kia, cắn chặt môi. Nếu như anh quay lại nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ nói “Sao cậu cứ tự hành hạ mình thế”, nhưng mà Bùi Thượng Hiền không hề quay lại.

Lê Ly không biết rằng, sau lần chia xa này, rất lâu rất lâu sau cô mới gặp lại anh. Mà chờ đến lúc bọn họ gặp nhau, tất cả đã khác rồi.

Lê Ly biết được Bùi Thượng Hiền xảy ra chuyện là do nghe Đặng Kiếm Phong nói. Đặng Kiếm Phong và Bùi Thượng Hiền có cùng suy nghĩ nhiều mặt nên đã lựa chọn cùng thi một trường, vì lúc học cấp hai quan

hệ giữa hai người cũng khá thân thiết. Những tên côn đồ xung quanh trường học đều được lĩnh giáo qua sự lợi hại của hai người, cho nên đều đi theo bọn họ.

Lê Ly vội vàng sửa soạn đồ đạc, sau ngày Quốc Khánh cô liền chuyển đến Liễu gia sống cùng mẹ. Lê Mỹ Tình cuối cùng cũng đuối lý, thương lượng với Liễu Chi Hiền chia phòng khách ra thành hai phòng, làm một bức tường phía trong cho Lê Ly bày một cái giường nhỏ hẹp và hai tầng tủ quần áo. Còn về góc học tập của Lê Ly, thì cô đều phải đến phòng của Liễu Thiên Ngân dùng chung một bàn với hần,

Lê Ly không nói gì, chấp nhận sự sắp xếp này, nhưng cô thầm nhắc nhở mình sau này phải làm cho xong bài tập ở trường. Cô không nói gì khiến cho Lê Quốc Cường rất hồ thẹn, cảm thấy cô cháu ngoại không còn thân thiết với mình như trước.

Vì bù đắp cho Lê Ly vì sự vô lý của vợ sắp cưới. Nhân dịp nghỉ lễ, Lê Quốc Cường dẫn Lê Ly đi mua giày thể thao. Bọn họ tại cửa hàng Nike thì gặp Đặng Kiếm Phong.

Lê Ly chưa từng nói chuyện với Đặng Kiếm Phong, dù cùng lớp khi ở cấp hai, toàn bộ nam sinh chỉ có Bùi Thương Hiền là thân thiết với cô. Nhìn thấy Đặng Kiếm Phong, Lê Ly cười chào hỏi, nghĩ đến Bùi Thương Hiền lâu không gặp, liền hỏi tình hình của anh.

Vẻ mặt Đặng Kiếm Phong kinh ngạc “Cậu không biết gì sao? Cậu và Bùi Thương Hiền thân như vậy mà cậu không biết chuyện sao?”

Tim cô bỗng đập thành thịch, có dự cảm chẳng lành.”Đã rất lâu rồi tớ không gặp cậu ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Cụ thể nguyên nhân tớ cũng không rõ,nhưng Bùi Thương Hiền đã bị bắt giam, nghe nói đang ở sở cảnh sát.”

Lê Ly như bị sét đánh, tiếng gọi của cậu nhỏ cô cũng không còn nghe thấy. Cô không nhớ được mình đã tạm biệt Đặng Kiếm Phong như thế nào, đi theo Lê Quốc Cường về nhà ra sao, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩa: một tháng không gặp, tại sao lại biến thành như vậy?

Việc làm đầu tiên của Lê Ly khi về nhà đó là chạy qua bốn con hẻm đi tới nhà Bùi Thương Hiền. Cô nhấn chuông cửa, lại sợ người trong nhà không nghe thấy, nên gắng sức gõ cửa, gọi tên anh thật to.

Rất nhanh, có người xuống lầu mở cửa, là Cha Bùi.

“Lê Ly.” Chú ấy gọi tên cô, mấp máy môi định nói gì đó, cuối cùng lại chỉ thở dài.

“Chú à, Thượng Hiền đâu rồi? Cháu nghe nói cậu ấy xảy ra chuyện, lần trước gặp cậu ấy còn tốt mà.” Lê Ly thấy bộ dạng cha Bùi muốn nói gì đó lại thôi, trái tim không khỏi trùng xuống, ý nghĩ “Chỉ là lời nói đùa” kia cũng đã nát vụn. Cô chảy ra nước mắt.

“Vào trong rồi nói, tiện thể cháu cũng an ủi cho cô đỡ buồn.” Vẻ mặt Cha Bùi có chút mất kiên nhẫn. Lê Ly hoảng hốt, ba chân bốn cẳng chạy lên trên gác. Đẩy cửa ra, thấy chàng trai cao ráo tuấn tú không có ở trong phòng.

“Tiểu Ly.” Mẹ Bùi thấy Lê Ly, thì ôm cô vào lòng, nước mắt đầm đìa, nức nở nói: “Cô phải làm thế nào đây, đau khổ cay đắng nuôi con lớn, giờ lại bị đi tù”

Hai chữ đi tù này, khiến cho Lê Ly run bắn. Cô vội vã hỏi thăm chuyện xảy ra.

“Con tiểu hồ ly kia, cô nhìn một lần là biết nó không phải người tốt. Thượng Hiền là do nó hại chết mà.” Mẹ Bùi nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cô ấy là ai? Hàn Dĩ Thần sao? Lê Ly mờ mịt khó hiểu.

Sự tình chẳng hề phức tạp, Bùi Thượng Hiền cùng Hàn Dĩ Thần vụng trộm làm điều cấm, bị cha Hàn Dĩ Thần phát hiện, ông ta nhất quyết báo cảnh sát. Bởi vì Hàn Dĩ Thần vẫn là trẻ vị thành niên, hành vi Bùi Thượng Hiền bị coi là cưỡng bức.

Sau khi hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện, đầu óc cô trở nên trống rỗng, một cảm giác mất mát lan tràn. Thiếu nữ mười lăm tuổi đối với “Tình dục” chưa hề hiểu rõ, xem qua “Điều luật bảo vệ thanh thiếu niên” thật sự cô không hiểu nổi tại sao Bùi Thượng Hiền và Hàn Dĩ Thần yêu nhau, tình cảm thắm thiết như thế sao lại biến thành cưỡng bức? Tội danh này cô đã từng nghe trên thời sự nhắc đến, tương đối là nghiêm trọng.

Lê Ly lấy cớ là đau răng xin nghỉ học đi khám, cô đi đến trường trung học Hồng Khẩu tìm Hàn Dĩ Thần. Gọi điện thoại đến nhà cô ấy, vừa

nghe đến tên của cô Hàn Dĩ Thần liền ngắt máy, không cho Lê Ly cơ hội mở miệng.

Lê Ly không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm đến trường học. Cô cầm huy hiệu trường Phục Hưng cho bác bảo vệ cổng nhìn, tự xưng là tới liên hệ công tác, thuận lợi vào trong trường.

Cô không biết Hàn Dĩ Thần học tại lớp nào, trên hành lang năm ba bắt lấy một bạn nam hỏi thăm. Nữ sinh xinh đẹp luôn luôn khiến mọi người chú ý, quả nhiên nam sinh nói cho cô biết Hàn Dĩ Thần học ở lớp 5.

Cô đứng tại cửa lớp thấy Hàn Dĩ Thần ngồi bên cửa sổ. Lê Ly quát to một tiếng, Hàn Dĩ Thần quay đầu lại.

Khuôn mặt cô ấy rất trắng, không có chút máu. Lê Ly khuôn mặt này, trong lòng nổi lên sợ hãi. Cô có dự cảm, Hàn Dĩ Thần cũng không đồng ý cứu Bùi Thượng Hiên.

“Tớ không có năng lực như vậy.” Hàn Dĩ Thần nhẹ nhàng nói, gương mặt xinh đẹp không có biểu cảm như em bé, giảm bớt tất cả cảm xúc.” Tớ đã xin bố tớ, không có tác dụng.”

“Cậu không thể đối với Thượng Hiên như vậy. Cậu quên cậu nói với tớ, cậu rất thích cậu ấy?” Lê Ly bất chấp hết thảy bắt lấy bờ vai của cô liều mạng lay động, “Hàn Dĩ Thần, cậu đi nói cho cảnh sát, cậu ấy không làm chuyện xấu. Cậu đi với mình!”

Hàn Dĩ Thần cả thân người bị lắc nên đầu tóc tán loạn, cô thờ ơ ơ hồ chờ đợi Lê Ly hết lực mới thôi. hi vọng của Lê Ly từng chút từng chút mất đi, trước mắt cô gái xinh đẹp mang gương mặt vô tình trống rỗng, cô buông tay lùi về sau một bước chân.

“Lê Ly, tớ trả cậu ấy lại cho cậu. Là tớ hại cậu ấy, thay tớ chuyển lời xin lỗi.” Nói xong, cô xoay người chạy về phía cầu thang lớp học.

Lê Ly đứng tại sân thể dục Hồng Khẩu, tiếng chuông vào lớp đập từng khiến vào tai khiến cô đau đớn

Trên bầu trời đàn chim xếp hàng chỉnh tề bay qua, một mùa di cư nữa lại đến.

Cảm giác vô lực thất bại bỗng chốc đánh trúng Lê Ly, cô lại sân trường

xa lạ này ngồi xồm xuống, gào khóc thật lớn.

CHƯƠNG 7

Lê Ly đi theo cha mẹ Bùi Thượng Hiên tới trại giam giữ thanh thiếu niên tạm thời tại đồn công an, anh không muốn gặp Lê Ly, nhất định chờ cô ra khỏi phòng mới chịu ra ngoài.

Trong lòng Lê Ly rất khó chịu, cô chạy ra bên ngoài đồn công an roi nước mắt. Cha Bùi đi theo cô ra ngoài, nhẹ vỗ vai Lê Ly, vẻ mặt hồ thẹn nói rằng: “Tiểu Ly, Thượng Hiên đã làm chuyện không tốt, cho nên nó không dám gặp cháu, cháu đừng trách nó.”

Chờ đến khi về nhà nghỉ lại, Lê Ly mới cân nhắc lại ý tứ những lời này, thật giống như là đã nghĩ Bùi Thượng Hiên là bạn trai mình.

Có lẽ cha mẹ anh thích cô, nhưng nam chính lại thích người khác. Dần dần trưởng thành, chứng kiến nhiều chuyện hợp tan, Lê Ly ngày càng tin tưởng rằng, người ta sinh ra không ai hoàn hảo. Tóm lại là người không thích bạn, thường chính là người để ý bạn nhất

Hai lần, Lê Ly đến trại giáo dưỡng Tùng Giang, Bùi Thượng Hiên vẫn nhất định không chịu gặp cô, cho dù cô phải từ thành phố bắt mấy chuyến xe mới tới được đây, anh bướng bỉnh ngoài dự đoán của mọi người. Lê Ly đã nhiều lần đứng ở ngoài cửa trại mắng “Đồ ngốc”, rồi khóc nức nở.

Anh mất đi tự do, phải sống sau bức tường kia ba năm. Lê Ly không biết Bùi Thượng Hiên có hối hận vì đã gặp gỡ Hàn Dĩ Thân không, cô viết thư cho anh, luôn cố chấp muốn có được đáp án.

Bùi Thượng Hiên chưa từng trả lời thư cô, cô gửi thư đi, giống như đá chìm dưới đáy biển. Lê Ly bừng tỉnh: “Anh đã quyết tâm đoạn tuyệt với quá khứ, kể cả con người và những chuyện cũ đã qua”

Cô vẫn viết thư như trước, cẩn thận thôi khô vết mực rồi còn cố ý gấp thư thành hình trái tim. Lý Quân đã dạy Lê Ly rất nhiều lần, khả năng thủ công của cô từ trước đến nay không hề có chút tiến bộ, học một hồi lâu nhưng vẫn gấp rất xấu. Nhét bức thư vào trong phong bì, cẩn thận

gấp mép lại, Lê Ly kéo ngăn kéo cuối cùng ra, để thư và quyển nhật kí giấu ở sau lớp quần áo.

Cô đã đến nhà Dượng ở, chia phòng khách ra thêm một phòng nhỏ, cô nhớ Bùi Thượng Hiền, thỉnh thoảng lại nghĩ đến Liễu Thiên Nhân. Liễu Thiên Nhân là học sinh cuối cấp, năm nay thi vào Đại Học thật giống như là Đại Ma Khắc Lý Tư Kiếm treo trên đỉnh đầu, không được phép buông lỏng dù chỉ một chút.

Đối với việc Lê Ly chuyển về ở, ngoài dự đoán của mọi người, hấn lại im lặng. Lê Mỹ Tình đặc ý, cho rằng cuối cùng thì Liễu Thiên Nhân đã đón nhận mình rồi, còn Lê Ly lại đoán không ra, nghĩ đến lại càng thấy đáng sợ hơn.

Hấn đi sớm về trễ, cơ hội giáp mặt với cô cũng không nhiều. Thế có mấy lần tiếp xúc, Lê Ly luôn bị ánh mắt thâm trầm của hấn khiến cho kinh sợ, rất lâu sau mới có thể tĩnh tâm lại.

Điều khiến cho Lê Ly không được tự nhiên chính là, mỗi lần bài tập quá nhiều, làm ở trường không xong, cô đành phải mang về nhà làm tiếp. Liễu Chi Hiền lại bảo cô vào phòng anh Thiên Nhân để học, ông nói ngồi ở bàn trà sẽ gây ảnh hưởng tới thị lực. Dượng có ý tốt, cô cũng không tiện từ chối, chỉ có thể nắm rõ thời gian Liễu Thiên Nhân quay lại, tranh thủ thời gian trống đó để làm bài thật nhanh.

Lúc đầu, Lê Ly hoàn toàn không dám quan sát phòng của Liễu Thiên Nhân, lần đầu tiên đi vào, cô không khỏi có chút áp lực. Mấy lần sau, cô cũng đã to gan hơn chút, trong lúc suy nghĩ phương pháp giải bài sẽ tiện mắt đánh giá căn phòng của hấn.

Ấn tượng đầu tiên về Liễu Thiên Nhân chính là khiến cho người ta không thể phân biệt là nam hay là nữ, nhưng phòng của hấn thì vừa nhìn là biết phòng của nam sinh, trên tầng cao nhất của kệ sách bày la liệt nhưng mô hình. Có một lần đám nam sinh trong lớp mê mẩn, sau khi tan học, còn triển khai một đoàn bộ binh cắm trại trên bàn học, mỗi ngày tan học đều chạy tới cửa hàng đối diện trường học nhìn loại mô hình bộ binh bằng nhựa này xem có hàng mới hay không. Bùi Thượng Hiền cũng thường xây dựng trận địa trên phần bàn học của Lê Ly, cho nên cô cũng không xa lạ gì với mấy đồ chơi của nam sinh này.

Lê Ly không kìm được lại nhớ đến Bùi Thượng Hiền, cái tên bị mình

mắng “ngốc” này, hiện tại có tốt hay không? Anh là kẻ trời sinh thích tự do và sôi nổi, ở một nơi không có tự do, anh có thích ứng được không?

Cô đang đắm chìm trong suy tư của mình cho nên không nghe thấy tiếng Liễu Thiên Nhân trở về. Chàng trai xinh đẹp đẩy cửa phòng ra thì thấy “em gái” danh nghĩa đang thần thờ nhìn giá sách. Hắn lặng lẽ đóng cửa lại, đứng tựa vào tường nhìn chằm chằm Lê Ly không chớp mắt. Hắn khẽ ho nhẹ một tiếng, cô thiếu nữ đang mơ màng trong cõi thần tiên hiển nhiên cũng bừng tỉnh.

Lê Ly cuống quýt quay đầu, phát hiện hắn đứng ở cửa. Cô lập tức đứng dậy khỏi ghế, ba chân bốn cẳng thu dọn sách trên bàn, vừa thấp giọng nói: “Xin lỗi, tôi đã chiếm chỗ của anh” Cuối cấp, việc học bận bịu, mỗi ngày đều không thể hoàn thành bài tập. Nửa đêm Lê Ly đi vệ sinh luôn thấy ánh đèn từ trong phòng hắn.

Liễu Thiên Nhân lặng lẽ không nói gì, nhìn cô ôm sách vở khỏi bàn học rồi đi về phía cửa. Hắn khom người nhường đường, đi tới trước mặt cô rồi đột nhiên vươn tay ra, hai tay ôm lấy mặt cô ép cô ngẩng đầu nhìn hắn.

Rất lâu rồi hắn chưa cắt tóc, phần mái trước trán đã dài che mắt, con ngươi sắc bén thấp thoáng đằng sau mấy sợi tóc không chút kiêng dè nhìn cô chằm chằm.

Lúc đầu, Lê Ly rất hoảng sợ, cô không hiểu hắn có ý gì, chỉ ngây ngốc nhìn lại hắn. Khoé miệng Liễu Thiên Nhân cười cười, bờ môi hắn rất mỏng, nhưng tái nhợt không chút sắc hồng.

Cô không tự chủ được thốt ra: “Anh, chú ý nghỉ ngơi, đừng tạo áp lực cho bản thân” Lời vừa nói ra miệng, Lê Ly ảo não chỉ muốn cắt đứt lưỡi, chuyện của Liễu Thiên Nhân thì có liên quan gì đến mình chứ?

Hắn thờ ơ lắng nghe, ngón tay xoa xoa cái cằm mềm mại của cô, ánh mắt phức tạp khiến cô nhìn không rõ tâm tình. Lê Ly giơ tay, dùng hết sức hất tay hắn ra.

“Em, đang nghĩ đến thằng nhóc kia hả?” Liễu Thiên Nhân nhàn nhạt hỏi. Hắn nhớ rõ năm đó đến nhà bà ngoại cô ăn cơm, ở đâu ngõ đã nhìn thấy cô đùa giỡn với một nam sinh rất cao. Cô không nhìn thấy hắn, chỉ chuyên tâm đuổi theo bóng dáng kia.

Liễu Thiên Nhân chỉ gặp Bùi Thượng Hiên một lần, tự nhiên lại có ấn tượng rất sâu sắc. Nhiều năm trôi qua, Liễu Thiên Nhân mới hiểu rõ vì sao mình lại ghét Bùi Thượng Hiên, đó là bởi, Lê Ly chỉ để ý đến cậu ta.

Lê Ly vội vàng lắc đầu phủ nhận, cô tự nhận mình rất giỏi giấu kín tâm sự, người khác khó có thể phát hiện, nhưng không ngờ lại bị Liễu Thiên Nhân nhìn ra, mở miệng liền nói thẳng vào trọng điểm.

Vẻ mặt hẩn hỉ, giống như là đang nghiên cứu xem cô phủ nhận là thật hay giả. Cặp mắt kia quá chói mắt, Lê Ly không đối mặt được.

“Tôi không quấy rầy anh ôn tập nữa”. Vòng qua người Liễu Thiên Nhân, Lê Ly đặt tay lên chốt cửa.

“Em không xứng với cậu ta đâu” Thiếu niên ở phía sau khẽ cười nói, cay nghiệt đánh giá.

Lê Ly quay đầu lại, ánh mắt khinh thường. Cô bị cận thị nặng, lúc không mang kính, hai mắt liền lộ vẻ vô hồn, vì vậy dùng từ đôi mắt sáng để hình dung một cô gái thì thực sự không chút thích hợp, mà đúng ra là một đôi mắt lạnh lùng như dò xét hẩn, trong lòng Liễu Thiên Nhân có chút rối loạn.

“Không xứng thì không xứng, cũng chẳng liên quan đến anh” Cô mở cửa, quay đầu đi ra ngoài.

Cô gái kiên cường không thể khiến người khác yêu thích này lại dùng phương thức quỷ dị này len lỏi vào cuộc sống của hẩn, Liễu Thiên Nhân lại luôn thấy hiếu kỳ về cô. Lê Mỹ Tình là một người phụ nữ đơn giản dễ dàng nhìn thấu, tại sao lại sinh ra một người con gái phức tạp như này chứ?

Lê Ly rất khó chịu, tuy rằng miệng lưỡi độc ác của Liễu Thiên Nhân đáng bị ăn tát, nhưng những lời hẩn nói đều là sự thật. Từ ngoài nhìn vào, cô và Bùi Thượng Hiên đứng cùng một chỗ tuyệt đối không thể so với Hàn Dĩ Thần. Họ giống như Kim Đồng Ngọc Nữ vậy.

Trên đường về nhà có một cửa hàng cho thuê sách truyện, Lê Ly đi vào mượn một cuốn truyện tiểu thuyết của Sâm Khải Luân. Trước đây, cô đã từng nghe cậu “trẻ” nói, ngoài sách tham khảo ra thì hầu như chẳng thấy cô có sách giải trí, khi vào cấp ba, toàn bộ thế giới của cô đã thay đổi, trời nghiêng đất chuyển. Lê Quốc Cường kết hôn với Nghiêm Lê

Minh xong liền không chút do dự đuổi cô ra ngoài, Bùi Thượng Hiền vào trại giáo dưỡng nhất định không chịu gặp cô. Lê Ly giờ đây đã quên đi sự tranh đấu háo thắng ngày trước.

Có thông minh hay không, có xinh đẹp hay không, cô cũng chẳng còn để tâm. Còn để ý đến những thứ đó làm gì, khi mọi người chẳng ai ở bên cạnh cô.

Quyển tiểu thuyết kia tên là: “Nàng Thiên Nga”, nói về một chú vịt xấu xí biến thành một nàng thiên nga xinh đẹp và đã gặp được người mình thích. Nhiều năm sau, khi cô đọc lại quyển truyện đó một lần nữa, cô đã tự hỏi vì sao ngày đó mình lại có thể cảm động đến chết đi sống lại như vậy? Cô gái xinh đẹp thì thường toả sáng, cho dù lúc trước cô có giống như cát sỏi bên đường, bị bụi bặm lấp lem gương mặt. Cô bé Lọ Lem, nếu không có nhan sắc khuynh thành. Thử hỏi hoàng tử liệu có để ý đến nàng?

Đồng thoại thực sự là khi quái vật khiêu vũ cùng với mỹ nữ, sau đó nàng nói: “Em yêu anh”

Nàng vẫn yêu hẳn dù bộ dáng xấu xí, gương mặt anh tuấn đã nhuốm màu gió sương, nhưng ở trong mắt nàng, vẫn là dáng vẻ thiện lương dịu dàng.

Đây là tình yêu lãng mạn nhất mà Lê Ly biết đến, một câu chuyện cổ động lòng người. Cô thích cậu thiếu niên lỗ mãng, có chút ngốc nghếch kém cỏi, đầu óc ngốc nghếch, ác khẩu lại lớn giọng, không có chút tiền đồ, nhưng lại khiến cô không ngừng yêu mến.

Ngày sinh nhật năm mười bốn tuổi, Bùi Thượng Hiền đã đem lại sự ấm áp cho Lê Ly từ lúc đó trong suốt mười lăm năm đời người. Mặc dù, sau này, tất cả cũng chỉ còn là làn khói bốc hơi trên đồng tro tàn, nhưng cô vẫn cảm thấy ấm áp như vậy.

5/12/1993 sinh nhật mười bảy tuổi của Lê Ly đúng vào ngày Chủ Nhật. Lê Mỹ Tình làm một bát mì trường thọ vào bữa sáng cho Lê ly. Cô thụ sủng nhược kinh há miệng nhìn mẹ, muốn nói một lời cảm ơn, nhưng lại không thể nói được tiếng nào.

Liễu Chi Hiền thấy Lê Ly ăn mì, ngay lập tức đoán được hôm nay là sinh nhật cô, liền trách Lê Mỹ Tình không nói lời nào với mình, để ông

chuẩn bị một chiếc bánh ga-to cho Lê Ly.

Cha dượng của cô là một người đàn ông hoà nhã lương thiện, đời này Lê Ly có thể biết đến tình thương của người cha đều là từ Liễu Chi Hiền. Cô vẫn không hiểu nổi, không biết Liễu Chi Hiền yêu Lê Mỹ Tình ở điểm nào, đến nỗi phải ly hôn. Có lẽ tình yêu là điều không biết được lí do, bản thân không thể nói được người kia có điểm gì tốt, nhưng lại không thể quên đi.

Liễu Thiên Nhân ngồi ăn cơm đối diện với Lê Ly, bữa sáng của hắn luôn luôn là một hộp sữa tươi và hai cái bánh bao, thêm một phần nước trái cây. Lê Ly đã từng tò mò hỏi cha dượng rằng, chẳng lẽ Liễu Thiên Nhân ăn không ngán, thỉnh thoảng cô ăn liền mấy ngày cũng đã thấy rất ngán rồi. Cô thường ăn sáng trên đường đi được. Mỗi ngày, Lê Mỹ Tình cho cô năm đồng để ăn sáng, đôi khi Lê Ly tiết kiệm được chút tiền để mượn tiêu thuyết. Lúc đó khi nghe xong vấn đề của cô, Liễu Chi Hiền cười xoa đầu cô trả lời, đó là thực đơn của mẹ hắn.

Khi Liễu Chi Hiền nói những lời này, gương mặt có chút kì lạ. Ông rất ít khi nói đến vợ trước, vị chủ nhân đầu tiên của ngôi nhà này đã biến mất không còn dấu vết, ngay cả trên bàn học của Liễu Thiên Nhân cũng không có lấy một bức ảnh chụp chung với mẹ. Lê Ly nghĩ, dù sao đây cũng là nơi Liễu Chi Hiền và Lê Mỹ Tình chung sống, thế nên ít nhất thì những thứ liên quan đến đoạn hôn nhân trước, cũng đã dọn dẹp sạch sẽ.

Liễu Thiên Nhân nâng mắt nhìn Lê Ly, cô chạm phải ánh mắt của hắn, liền nổi da gà. Lê Ly cúi đầu vội vã ăn mì, ước gì ăn xong sớm một chút để rời bàn ăn.

“Sinh nhật vui vẻ” Hắn chậm rãi mở miệng. Lê Ly đang nuốt xong miếng mì, nghe câu nói này của hắn, liền bị sặc, thiếu chút nữa thì nghẹn chết.

Lê Mỹ Tình ở phía sau vỗ vỗ cho cô dễ thở, lại trách cô thất lễ, tiện thể câu chuyện liền hướng về Lê Ly, từ đầu tóc lộn xộn cho đến đôi tất bị thủng cũng không biết đường mà may vào.

Liễu Chi Hiền cười cười, thường khuyên bảo mấy câu để vợ nguôi giận, rồi cau mày tỏ ý cảm thông nhìn Lê Ly, thương mà không làm được gì.

Liêu Thiên Nhân chăm chú ăn sáng, dường như không chút hứng thú với đối thoại của mẹ con cô. Vô tình, Lê Ly phát hiện tầm mắt của hắn, mỗi khi Lê Mỹ Tình chuyển sang phê bình hắn, thì hắn thường liếc mắt một cái.

Tháng 7 thi thuận lợi, hắn đã trúng tuyển vào trường Đại Học như nguyện vọng, từ hồi ở trọ, hắn thường rất ít về nhà, Lê Ly liền cảm thấy dây treo cổ trên đầu mình đã nói lỏng hơn chút, có cảm giác như được giải thoát, thế nhưng mỗi lần hắn trở về, cô lại cảm thấy không được tự nhiên.

Mỗi lần ánh mắt của họ vô tình gặp nhau, Lê Ly luôn lẩn tránh.

Có một thời gian Lê Ly say mê môn triết học, cô đem câu nói của một nhà triết gia người Hy Lạp Heraclitus: “Con người không thể đi trên một dòng sông hai lần” ghi vào một tờ giấy nhớ dán vào bên trong hộp bút, mỗi lần mở ra nhìn là một lần nhắm lại.

Lý Quân trêu chọc cô thật nhàm chán, tuyên bố những lời này cũng chỉ là một mệnh đề giải thích về sự sâu xa của triết học, nếu như mỗi phần tử nước có thể tồn tại đơn độc, như vậy chẳng phải dòng nước luôn chuyển động từng giờ từng phút, bản thân nó cũng chẳng có gì kì lạ.

Lê Ly hậm hực trợn mắt lườm Lý Quân một cái, mỗi ngày vẫn đọc mấy lần như trước. Cô muốn ngừng thích Bùi Thượng Hiên, thời gian trôi qua cũng giống như nước chảy, mỗi ngày đều đặn dần qua, tại sao cô vẫn không thể buông bỏ anh?

Tháng 11/2005, Lê Ly ở trong phòng bệnh nhìn đàn chim di trú bay qua Thượng Hải. Chuyện cũ mười lăm năm qua tan như mây khói, ba chữ Bùi Thượng Hiên kia đã khảm vào trong xương tủy, đã sớm trở thành một phần mạng sống của cô, tự nhiên như việc hít thở.

Thời gian trôi qua, thật sự cô cũng chưa từng bước quay lại dòng sông Trường Hà, nhưng mỗi ngày mới đến, cô lại thích cậu nhiều hơn, những ngày đã qua.

Nhưng anh vẫn không hay biết, cô đã ôm ấp tình yêu đó đã bao lâu. Từ trước khi anh trở thành một người thành đạt, cô đã yêu anh.

Ngày cuối cùng của năm 1993 là thứ sáu. Trước khi tan học, mọi người

thường nói: “Năm mới gặp lại” để từ biệt, những cô cậu thiếu niên trôi qua một năm, vẫn chưa hề nghĩ đến một ngày sẽ cảm thấy trống rỗng khi quay đầu lại nhìn một năm đã qua, một câu: “Tạm biệt năm cũ” kia lại trở thành một ước mơ tốt đẹp của tương lai.

Lê Ly ở cửa hàng văn phòng phẩm lại mua một quyển nhật kí có khoá, Lý Quân ở bên cạnh chọn một cây bút viết. Bút có mùi thơm đã không còn thông dụng, hiện tại bút có nắp hoạt hình đang rất được yêu thích. Cô cầm một chiếc bút bi hình Hello Kitty màu hồng phấn, đi tới hỏi Lê Ly có thích hay không.

“Wow, có khoá nha” Giống hệt như Columbo vừa phát hiện ra đại lục mới, Lý Quân kêu lên: “Nói tớ nghe, có phải cậu viết xấu tớ không hả?”

Lê Ly cười cười, hỏi ngược lại: “Cậu đã làm những chuyện xấu gì mà sợ tớ viết hả?”

Lý Quân béo má cô, gọi cô là cô gái xấu xa, cuối cùng lại chân thành hỏi cô: “Lê Ly, cậu viết gì vậy?”

Lê Ly không nói cho Lý Quân biết, nhật kí này, cô vốn chỉ luôn viết một câu, vào đầu năm mới.

Tiếng chuông báo hiệu 0h vang lên, Lê Ly ngồi khoanh chân trên ghế salon, mở quyển nhật kí ra, ghim một bông hoa màu lam xuống mặt giấy phẳng phiu, tâm tình rất tốt. Cô lại viết ngày này tháng này năm này – Mình không nên thích Bùi Thượng Hiên nữa...

Suy nghĩ một chút, thật lâu rồi cô không hề gặp anh. Bùi Thượng Hiên ở trại giáo dưỡng đã ba năm, mà anh vẫn không chịu gặp cô. Lê Ly viết thêm bốn chữ: “Tên ngu ngốc này” vào phía sau chữ Bùi Thượng Hiên.

Khoá nhật kí, Lê Ly chạy lên sân thượng, mở cửa sổ bằng nhôm. Gió lạnh thấu xương, tạt vào gương mặt đến đau buốt. Lê Ly nắm chiếc chìa khoá màu vàng trong tay, hít sâu một cái rồi ném mạnh ra ngoài.

Bóng đêm thâm trầm, cô cũng không nhìn nhìn nó rơi xuống, cũng không quan tâm nó rơi xuống đâu.

Đóng cửa sổ, trở lại phòng khách, Lê Ly bị người con trai đứng dựa lưng vào tường làm cho sợ hết hồn. Liễu Thiên Nhân chẳng biết đã đứng ở phòng khách lúc nào, vẻ mặt không thay đổi, nhìn cô chằm

chăm.

Guơng mặt vẫn khiến người ta cảm thấy “xinh đẹp”, nhưng giờ đây về ngây ngô của cậu thiếu niên đã mất đi, thay vào đó là sự cương nghị của một người đàn ông. Mặc dù Lê Ly rất sợ hãi, nhưng vẫn phải công nhận một điều hẳn là một người con trai dễ dàng khiến nữ sinh rung động.

Trên tay của hắn, rõ ràng là cuốn nhật kí cô vừa đặt trên bàn. Guơng mặt Lê Ly đột nhiên biến sắc, bước tới muốn giành lại. Liễu Thiên Nhân ác ý giơ tay lên cao, ý vào ưu thế chiều cao của mình để cô không bắt được.

“Chìa khoá đâu?” Hắn hỏi.

Tay cô lại chỉ ngược về phía cửa sổ: “Tôi ném đi rồi, anh muốn đi tìm.... Thì cứ tự nhiên.”

Hắn nghiền ngẫm nhìn cô bé đang cố tự trấn an bản thân trước mặt mình, từ khi quen biết Lê Ly ba năm trước, cô luôn lẩn tránh tầm mắt của hắn, ngay cả nói chuyện cũng luôn dè dặt đề phòng. Liễu Thiên Nhân thừa nhận, hẳn không nhìn thấu được Lê Ly, thời điểm hắn cho rằng cô sẽ yếu đuối thì cô lại trở nên kiên cường, cho rằng cô sẽ thuần phục, thì cô lại đột nhiên phản kháng, hẳn lại nhớ lại chuyện cô tát hắn một cái cùng với một loạt chuyện tiếp diễn sau đó..

Ánh mắt hắn trở nên thâm trầm, Lê Ly lên lớp mười, vóc dáng cũng không cao lên bao nhiêu, nhưng so với lần trước hắn về nhà thì cô đã mập lên một chút. Nữ sinh ngành kĩ thuật vốn đã không nhiều, lác đác chỉ có một vài người nổi bật thì cũng có chút gọi là thanh tú. Liễu Thiên Nhân đi trên sân trường không tự chủ được liên nghĩ đến Lê Ly, một cô gái xấu xí như cô khó có được sự tự tin.

“Trả nhật kí lại cho tôi” Lê Ly nhìn hắn nhắc lại: “Liễu Thiên Nhân, đây là đồ của tôi, đề nghị anh trả lại cho tôi”

Hắn tiến lại gần cô nửa bước, đứng sát lại gần cô. Liễu Thiên Nhân cúi đầu, ánh mắt nóng bỏng dừng lại trên guơng mặt cô: “Trao đổi đi” Theo thanh âm của hắn, một bờ môi mềm khẽ áp lên môi cô.

Nửa đêm, không gian yên tĩnh, cô bị kẻ mình căm ghét hôn. Ngày đầu tiên của năm mới, Lê Ly và Bùi Thượng Hiên cùng tham gia tiệc tân

niên ở quán bar, bọn họ túm tụm lớn tiếng nói chuyện ồn ào, đúng thời điểm bước sang năm mới, Bùi Thượng Hiền ôm Lê Ly, xoay người, và hôn môi bạn gái xinh đẹp của anh.

Lê Ly hoảng hốt nhớ lại nụ hôn năm 1994, cô cũng vót bơi nổi cảm hận với Liễu Thiên Nhân.

Năm 1994, Italia đánh bại Mỹ đăng quang giải thi đấu bốn năm tổ chức một lần khiến cho cả thế giới đều dõi theo.

Lê Ly đối mặt với kì thi toàn quốc, mỗi ngày đều bị vật lí, hoá học, địa lý, sinh vật, lịch sử hành hạ đến căng thẳng thần kinh. Tuy rằng thi Đại học mới là quan trọng, nhưng điểm thi tốt nghiệp cũng được các trường để ý.

Cô vẫn yêu mến đội bóng Argentina dù “Người con của Gió” đã không còn ở đó. Lê Ly tìm kiếm những tạp chí thể thao thì biết được, Zonda Caniggia đã bị đình chỉ thi đấu quốc tế hai năm vì sử dụng thuốc phiện.

Đồng phục thi đấu màu xanh lam của đội Argentina thật phóng khoáng, nhưng lại khiến cô cảm thấy mất mát vì cô không nhìn thấy bóng dáng người mình yêu mến. Năm 1995, trong giảng đường, có một cậu thiếu niên vỗ vai cô hỏi rằng: “Có muốn đánh cược không? Tôi cá là Đức”

Anh và Zonda Caniggia thật giống nhau, đều mất tự do không cách nào tung cánh

Nửa đêm, Lê Ly dậy xem bóng đá, trận Đức gặp Bolivia. Bùi Thượng Hiền ủng hộ Đức, anh nói: “Tôi thích, cậu cũng phải thích”.

Nghe theo anh, Lê Ly cũng đứng ở phe Đức. Không biết có phải trùng hợp hay không, mà từ lần họ cá cược năm 1995 kia, mười lăm năm sau, Đức và Argentina chưa một lần tái ngộ.

Argentina là đội bóng rất giỏi, dù không có Zonda Caniggia, Lê Ly vẫn dành cho Argentina một tình cảm nồng nhiệt. Lê Mỹ Tình chẳng quan tâm đến việc cô thức khuya sẽ gây ảnh hưởng đến cuộc thi, ngược lại, Liễu Chi Hiền lại dặn cô chú ý sức khoẻ.

“Chú à, cháu đã chờ bốn năm rồi” Đó là đội bóng mà cô yêu thích, chỉ thích riêng đội này. Sau khi nghe xong thì Liễu Chi Hiền cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là từ hôm đó, Lê Ly phát hiện trong túi sách bỗng

nhìen có một gói café.

Kì thi toàn quốc vào tháng 7 đã bắt đầu, ngày 1/7, trường học của Liễu Chi Hiên tổ chức đi du lịch tại Quý Châu, Lê Mỹ Tình cũng đi. Trong nhà không có ai quản lí, dĩ nhiên cô sẽ thoải mái xem bóng đá.

Lê Ly đặt báo thức để xem bóng đá, vừa mở tivi liền nghe thấy tiếng chìa khoá mở cửa.

Cô quay đầu lại, dựa vào ánh đèn mờ tối trên tivi, liền nhìn thấy người đàn ông xuất hiện ở phòng khác – Liễu Thiên Nhân đang nhìn cô, ánh mắt vô cùng kì lạ.

Lần trước, hắn đã gọi điện về nhà báo rằng, ở trường có cuộc thi nên hai tuần này sẽ không về nhà. Lê Ly may mắn thoát được mấy lần chạm mặt hắn, nhưng đột nhiên giờ hắn lại xuất hiện giữa đêm khuya khoắt như này, khiến cô ngơ ngác nhìn gương mặt xinh đẹp trước mặt mà không nói được câu nào.

Liễu Thiên Nhân giơ tay bóp cổ Lê Ly, giọng nói âm trầm của hắn ở sát bên tai cô: “Tôi chán ghét em.”

Cô không thở được, gương mặt sưng đỏ giống như là máu đang muốn ứa ra. Lê Ly cứ nghĩ mình sẽ chết đi, nhưng Liễu Thiên Nhân bỗng nhiên lại thả lỏng tay.

Cô thở hỗn hển, giống như một con cá bị ném lên bờ đang hấp hối. Argentina và Romania đang tranh tài, cô cảm thấy ánh sáng từ màn hình chiếu rọi đến nỗi đau mắt.

Lê Ly còn chưa hồi thần, Liễu Thiên Nhân đã ép chặt cô lên trên ghế salon. Hắn giữ lấy hai tay cô, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén.

Liễu Thiên Nhân nhìn chăm chăm vào cô, quyết tuyệt, không chút thương hại.

Hắn nói: Lê Ly, đây là em thay mẹ trả nợ!

CHƯƠNG 8

Ngày ba tháng bảy năm 1994, tất cả những cuốn truyện cổ tích Lê Ly từng đọc đều bị chính tay cô đập nát.

Liều Thiên Nhân nói: “Lê Ly, đây là thay mẹ em trả nợ.”

Sau đó hắn chiếm hữu cô, không chút thương tiếc xé rách thân thể cô. Lê Ly cắn môi, tại thời khắc đau đớn kia không hét, dùng hàm răng gắt gao cắn môi dưới. Tầm mắt cô đờ đẫn nhìn Liều Thiên Nhân, nhìn hai đội bóng Argentina và Romania đang ra sức đối đầu dưới ánh mặt trời. Lỗ tai tự động đánh tan mọi âm thanh, Lê Ly cái gì cũng nghe không được.

Rạng sáng hôm đó, Liều Thiên Nhân bắt đầu có vai trò trong sinh mệnh của Lê Ly. Hắn biết cưỡng hiếp là phạm tội, nhưng hắn không còn cách nào khống chế. Hắn khát vọng cô, “cô em gái” không xinh đẹp và thân hình không cân đối, mỗi ngày đều đầy dọa linh hồn Liều Thiên Nhân. Có được đồng thời có nghĩa là mất đi, làn môi Lê Ly thấm đẫm máu tươi, hắn nhắm nháp được mùi vị nổi tuyệt vọng.

Hắn rời khỏi thân thể của cô, tóc tai hỗn độn bết vào gương mặt trắng bệch, Liều Thiên Nhân nhìn Lê Ly không nói một lời: cô chậm rãi dậy, chỉnh sửa quần áo, đi tới phòng tắm.

“Liều Thiên Nhân, anh nên cảm ơn cha anh thay anh trả nợ.” Lê Ly đứng tại ngưỡng cửa phòng tắm, không quay lại.

Ngón tay thon dài luồn vào mái tóc, gắt gao nắn chặt sợi tóc mềm mại, dường như chỉ vậy mới có thể biểu đạt sự hối hận của hắn. Hắn không thể nào giải thích vừa rồi không khống chế được đến cuối cùng là sao, bỗng nhiên biết được trong phòng chỉ có hắn và cô, dục vọng dời núi lấp biển mà tới.

Lê Ly ngâm mình ở trong nước lạnh, cô ngửi được mùi máu tươi buồn nôn trên người, không biết đến từ thân thể hay nội tâm. Thò người ra bồn tắm lớn, cô nắm bồn cầu không ngừng nôn khan.

Cô gái mười bảy tuổi mất đi trinh trắng, nhưng cô chỉ có thể để người con trai làm tổn thương mình ngoài vòng pháp luật. Bởi tình cha con mà Liễu Chi Hiền dành cho Lê Ly như một thứ gông xiềng, cô không thể nào đưa con trai ruột của ông vào tù.

Lê Ly nghĩ đến bởi vì tội danh cưỡng hiếp mà Bùi Thượng Hiền phải chịu, khiến anh trở nên lạnh lùng thế nào. Đòi người thật vớ vẩn, bạn cho rằng đó là chuyện đương nhiên, nhưng có khi lại chẳng thế ngờ.

Hốc mắt khô cạn dần trở nên ướm át, nước mắt không ngừng chảy ra, ở trên mặt tùy ý rơi xuống. Lê Ly khóc không ra tiếng, bản thân dơ bẩn như cô làm gì còn tư cách thích Bùi Thượng Hiền?

Nửa giờ sau cô mở ra cửa phòng tắm, Liễu Thiên Nhân xuất hiện tại cửa. Lê Ly không sợ hãi, dù sao điều xấu nhất cô cũng đã trải qua.

“Thật xin lỗi.” Hắn thấp giọng nói nhỏ. Mặt che khuất, cô nhìn không rõ biểu tình của hắn, chẳng qua cô cũng không có hứng tìm hiểu.

“Tôi không kiện anh, là không muốn khiến cho chú buồn.” Lê Ly vòng qua Liễu Thiên Nhân, TV tiếp tục mở, Argentina và Romania đấu đã được nửa trận.

Khác hẳn sự bình tĩnh người thường, cùng với hờ hững. Liễu Thiên Nhân quay lại bắt được cánh tay Lê Ly, đầu ngón tay vừa đụng đến cảm nhận được căng thẳng trong cơ bắp, cô nâng đầu nhìn hắn, ánh mắt rét lạnh.

Trong đôi mắt cô có tuyệt vọng đau đớn, Thiên Nhân liên tục buông lỏng tay ra. Rất nhiều năm sau, Liễu Thiên Nhân hiểu được Lê Ly lạnh lùng là bởi vì cô đã không quan tâm, hắn đoạt được không chỉ là trinh trắng của cô, ngay cả thời gian bên nhau cũng đã bị phá hủy.

Những ước mơ về tình yêu tốt đẹp của Lê Ly đã bị tan vỡ vào ngày ba tháng bảy năm 1994, sau đó ngày ngày cô đều mơ một cơn ác mộng giống nhau: cô mất đi tấm thân trinh trắng, mất cả tư cách yêu.

Argentina thua 2: 3 Romania, Lê Ly cũng thua mất thứ quan trọng nhất.

Thành tích thi toàn quốc của Lê Ly không được tốt lắm, ngày hai tháng bảy thi được hai môn A, nhưng ngày sau lại có đến ba môn C. Ngày nhận phiếu điểm thầy chủ nhiệm đặc biệt trò chuyện với Lê Ly, thành

tích hai năm ròng rã của cô trong lớp đã trở nên bất bại, dựa theo bình thường phát huy thi toàn quốc được năm A sẽ chẳng thành vấn đề.

Đối với nghi vấn của thầy chủ nhiệm, Lê Ly mơ hồ dùng cái có “Thân thể không khỏe” qua loa tắc trách. Rạng sáng ngày ba tháng bảy phát sinh chuyện đó Lê Ly cứ im lặng như vậy cho qua, cô cũng chẳng thể làm gì Liễu Thiên Nhân được.

Liễu Thiên Nhân biến mất khỏi cuộc sống của cô, ngày hôm sau hẳn liền rời khỏi nhà trở lại ký túc xá trường học. Sau đó Liễu Chi Hiền và Lê Mỹ Tình du lịch trở về, ngôi nhà lại trở về như ban đầu.

Chỉ có đương sự biết, chuyện gì đã xảy ra.

Cô ngủ không yên, thường thường bị ác mộng làm bừng tỉnh. Lê Ly sau đó luôn sạch sẽ, thời gian tắm rửa rất lâu, giống như làm thế nào rửa đều rửa không sạch sẽ, vì vậy Lê Mỹ Tình luôn luôn phê bình cô lãng phí nước.

Cô thờ ơ nghe, khó tránh được oán trách mẹ mình. Trong tiềm thức Lê Ly quy tội cho cuộc hôn nhân của Lê Mỹ Tình cùng Liễu Chi Hiền, cô chỉ không may mà thành vật hi sinh.

Sau kỳ nghỉ hè Lê Ly thành học sinh năm ba, cô chọn chuyên vật lý. Lớp vật lý nữ sinh tương đối thừa thớt, Lê Ly lần đầu tiên trong đời hưởng thụ được sự chăm sóc đặc biệt của con trai, ví dụ tổng vệ sinh, cô rốt cục có thể cùng Lý Quân khoanh tay đứng nhìn.

Lê Ly cuộc sống dần dần bận rộn, như phiên bản Liễu Thiên Nhân hai năm trước, mỗi ngày đều có bài tập làm chưa xong. Cô cũng ngẫu nhiên trở về thăm hỏi bà ngoại, sẽ đi qua bốn con hẻm đến thăm ba mẹ của Bùi Thượng Hiền, nghe ngóng tình hình của anh gần đây.

Cũng trong khoảng thời gian đó, chàng trai mất đi tự do cũng dần dần thay đổi. Tuổi trẻ của anh, nóng nảy, không có ngày nào nghiêm túc suy nghĩ về tương lai bản thân, bây giờ vẫn còn nhiều thời gian để bắt đầu suy xét.

Lê Ly nghe nói Bùi Thượng Hiền bắt đầu tự học, liền uỷ thác cha mẹ của anh mang sách vở đến cho anh. Liễu Chi Hiền biết cô chọn môn học vật lý, đặc biệt mang sách tham khảo của Liễu Thiên Nhân chưa dọn dẹp giữ lại cho Lê Ly dùng. Cô một tờ đều không lật, tiện tay sửa soạn gửi

cho Bùi Thượng Hiền.

Trong lòng cô oán hận Liễu Thiên Nhân, người đàn ông đã cưỡng hiếp cô. Chỉ có một lần như vậy, lại đủ để khiến Lê Ly hận hằn suốt đời.

Liễu Thiên Nhân học năm hai, bình thường rất ít về nhà, chủ yếu Liễu Chi Hiền nhiều lần gọi điện thoại ba mời bốn giục, hằn mới trở về một chuyến. Lúc chạm mặt Lê Ly và Liễu Thiên Nhân đều không biểu hiện gì, ánh mắt lướt qua.

Nhìn của hằn bộ dáng như là đang kết giao bạn gái, thỉnh thoảng ở nhà cũng sẽ có vài cô gái gọi điện đến tìm hằn. Lê Ly tiếp qua hai lần điện thoại, giọng nói đối phương ngọt ngào, mang khẩu âm đặc trưng của vùng phía nam.

Cô trả lời “Chờ “, đem ống nghe đặt xuống gỗ cửa phòng Liễu Thiên Nhân. Thấy cô, của hằn biểu tình có chút kinh ngạc, dường như giống một tù nhân vốn đã phán tử tội lại đột nhiên được đặc xá.

Nhưng mà Lê Ly không tha thứ Liễu Thiên Nhân. Cô lui về phía sau, lạnh nhạt hướng phòng khách quay đầu ra hiệu hằn đi nghe điện thoại, sau đó rời khỏi trước mặt hằn.

Lê Ly luôn luôn lưng đưa về Liễu Thiên Nhân, cho nên cô không nhìn thấy ánh mắt cô đơn của hằn. Đến lúc cô phát hiện, câu chuyện của bọn họ đã chẳng thể thay đổi nữa.

Ngày ba một tháng một năm 1995, mừng một đầu năm, Lê Ly trở về nhà bà ngoại chúc tết. Lê Ly vừa mới qua sinh nhật mười tám tuổi, ngày đó cô hoàn thành mục tiêu chạy đường dài, đó trở thành món quà sinh nhật tuyệt vời nhất của cô.

Cô đã bắt đầu để ý đến chiều cao cân nặng bản thân, bắt đầu dĩ không hiểu sao chiều ngang cứ liên tục phát triển. Giáo viên chủ nhiệm mỗi lần họp lớp sẽ luôn cường điệu lặp đi lặp lại “Gầy đi hai mươi cân nhất định sẽ vào được đại học trọng điểm”, Lê Ly âm thầm cân nhắc đối chiếu với bản thân rằng cô chẳng thể nào nằm trong diện không đỗ.

Lý Quân và cô đều có phiền não giống nhau, hai người nghiên cứu việc học ngoài ra còn không ngừng phân tích thể chất của mình, không hiểu sao chỉ uống nước cũng có thể mập. Lý Quân triệt để buông tha cho ý nghĩ giảm béo, suốt ngày ăn quà vặt, vòng eo cũng đồ sộ. Trong lớp

nam sinh luôn luôn cảm thán mỹ nữ đều tập trung ban khoa học xã hội, Lê Ly cười cho qua chuyện.

Cô từng nghĩ đến lời cậu “trẻ” từng nói, nếu không phải là cô gái xinh đẹp thì phải là cô gái thông minh. Cô từ nhỏ đến lớn đều nỗ lực trở thành người thông minh, nhưng vẫn thua kém cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Nghiêm Lệ Minh thay Lê gia khai chi tán diệp* (tức sinh con), sinh một thằng nhóc trắng trẻo bụ bẫm. Lê Ly thích trẻ con, luôn luôn cảm thấy đứa trẻ mới sinh ra đời mang một linh hồn trong trắng nhất. Chờ đứa trẻ tự mình ý thức ngày từng ngày lớn lên, không thể ngăn chặn được được những vẩn đục tâm hồn, đục vọng, thật ra, mỗi con người đều là mãnh thú được nuôi lớn.

Cô ôm vào lòng dỗ dành đứa em họ nhỏ hơn mười bảy tuổi, trở về phát hiện Lê Quốc Cường tiêu tụy rất nhiều, bỗng nghĩ đến bốn năm trước hay cùng cậu “trẻ” đi về nhà. Trong tay cậu luôn ôm đứa cháu nhỏ hơn mình mười bốn tuổi, nhớ về năm đó, Lê Ly đột nhiên cay cay mũi.

Trong phòng bếp Liễu Chi Hiền nấu ăn còn Lê Mỹ Tình đang giúp chồng, gọi cô đi mua gia vị. Bên ngoài tí tách rả rích mưa, Lê Ly bật dù ra cửa.

Cô bước qua cửa nhà Bùi Thượng Hiền, xuyên qua phòng bếp cửa sổ nhìn ánh đèn bên trong. Lần cuối cùng gặp Bùi Thượng Hiền đã là chuyện rất lâu trước, lâu như thế đã là một đời một kiếp.

Cô và Hàn Dĩ Thần đứt liên hệ, vào lễ quốc khách thì bạn học trung học sơ cấp có tụ tập gặp gỡ một lần, vắng hóp đến mấy người, trong đó có Bùi Thượng Hiền và Hàn Dĩ Thần. Tin tức truyền bá rất nhanh, những người tham dự đều hiểu rõ khiến Lê Ly vô cùng buồn chán, đối với sự thăm hỏi cô đều giả bộ không biết.

Chạng vạng mừng một đầu năm Lê Ly đứng trước cửa nhà Bùi Thượng Hiền, cô rất nhớ tên ngốc này, rất nhớ rất nhớ. Mưa lạng lẽ rơi xuống, tí tách rơi xuống dù tạo thành âm thanh kì lạ, cô thấy cửa mở ra, thân hình cao lớn ngăn cản ánh đèn phía sau. Chàng trai đứng che bóng kia, gương mặt dần dần hiện rõ trước mặt cô.

“Ngốc ngếch!” Lê Ly cắn môi, kiễng chân lên vỗ ba cái lên gáy hắn,

“Mới cạo đầu, phải đánh ba cái.” Cô luôn luôn làm vậy, chỉ là anh dường như cao hơn trước.

“Lê Ly, cậu béo.” Bùi Thượng Hiên mắt nhìn chăm chăm vào cô, dùng giọng điệu trêu chọc lúc trước. Nhưng anh không khống chế nổi tâm tình kích động, đột nhiên giơ tay lên ôm cô.

Trong những ngày tháng mất đi tự do, Bùi Thượng Hiên tin rằng người bạn tốt nhất cả đời này của anh chính là Lê Ly. Cô như trước sau luôn nắm lấy dây thừng tình bạn giữa họ, cố chấp được không chịu buông tay. Thế là anh chấp nhận buông bỏ chuyện ngày xưa, kể cả người xưa.

“Cậu mới gốc nghềch.” Anh cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô. “Nếu không phải cậu sống chết không chịu quên tớ, ngày này của tớ cũng chẳng đến.”

Lê Ly dùng cùi chỏ hung hăng chọc vào bộ ngực anh, khó chịu bĩu môi: “Bùi Thượng Hiên, tớ bận rộn tối tăm mặt mũi, không rảnh mà nhớ cậu.”

“Phải không? Mấy cuốn sách tham khảo kia chẳng lẽ là trên trời rớt xuống?” Bùi Thượng Hiên cười, gương mặt tuần lã mang vẻ khoái trá. Lê Ly nghĩ đến sách đưa anh đều là của Liễu Thiên Nhân, bỗng nhiên mất đi can đảm nở nụ cười trước mặt anh. Cô, đã không còn là cô gái thuần khiết trước kia.

“Hừ, dù sao tớ cũng không đọc hết được nhiều sách như vậy.” Cô cố gắng nở nụ cười hoàn mỹ giả tạo, “Giờ tớ phải đến siêu thị mua vài thứ, có rảnh lại tới tìm cậu.”

“Ừ, tớ cũng phải xuống thay ba tiếp rượu.” Bùi Thượng Hiên xoa bóp mặt cô, nói cô phải giảm béo.

Cũng như trước vui đùa âm ỉ, miệng không ngừng kêu gào “Mau chút đi, đừng khiến tớ chóng mặt”, sau đó mỗi người đi một ngả. Bùi Thượng Hiên nhìn bóng lưng Lê Ly thu hồi tươi cười, bọn họ giả vờ gặp nhau vui vẻ, tránh đi thời gian hai năm xa cách, kỳ thật mỗi bên vẫn còn để ý.

Bùi Thượng Hiên bởi vì dũng cảm cứu một bạn học sảy chân ngã xuống nước làm được việc lớn, xét thấy biểu hiện anh trước sau đều tốt, được phóng thích trước thời gian quy định. Anh biết được Lê Ly dời đến ở

nhà bố dựng từ miệng ba mẹ, suy đoán cô lên năm ba chắc học rất bận rộn, không chút do dự đến trường Phục Hưng tìm cô.

Còn có một người mà Bùi Thượng Hiên tận lực quên đi đã năm ba. Có một lần anh vô tình đi ngang qua trường trung học Hồng Khẩu, ngay lúc tan học có nhìn thoáng qua thấy một cô gái tựa tựa Hàn Dĩ Thần. Bùi Thượng Hiên đi đến đường cái đối diện, nhắm mắt lại xoay người rời đi.

Anh vì Hàn Dĩ Thần trả giá thảm hại, cả một đời không rửa sạch được tội danh. Có một đoạn thời gian rất dài, Hàn Dĩ Thần mặt trắng bệch luôn xuất hiện trong trí óc của Bùi Thượng Hiên. Anh không hận cô, chỉ là lòng không cam chịu, bọn họ là lương tình tương duyệt mới cùng một chỗ, căn bản không phải là cưỡng đoạt.

Hàn Dĩ Thần yếu ớt giải thích, bị ba mình hét lớn một tiếng liền ngoan ngoãn ngậm miệng không nói chuyện. Cô lén lút giương mắt nhìn anh, ánh mắt áy náy, làn môi run rẩy.

Ban đầu mới nghĩ đến, tay anh đầy mồ hôi lạnh. Kí ức vui mừng chưa kịp có đã bị nỗi kinh sợ lật đổ, thế cho nên Bùi Thượng Hiên luôn luôn nghĩ không ra lần đầu tiên làm tình đến tột cùng là cảm giác gì. Sau đó anh từng lên giường với rất nhiều phụ nữ, nhưng bất kể thế nào cũng chẳng thể tìm về đoạn ký ức kia.

Anh không muốn gặp lại Hàn Dĩ Thần, bất kể anh và cô có chuyện gì xảy ra, dù sao cũng là nước đổ khó hốt. Anh có được tấm thân trinh trắng của cô, dùng hai năm tự do cùng với sự day dứt cả đời, anh chẳng nợ gì cô nữa.

Mấy năm về sau, Bùi Thượng Hiên và Hàn Dĩ Thần gặp lại nhau tại con đường đông đúc nhất Thượng Hải. Anh mang chiếc áo khoác ngoài màu đen, anh tuần đến choáng ngợp, cô lại mang áo lông màu trắng, gương mặt như hoa. Bọn họ ở giữa con đường lướt qua nhau, không hề quay lại.

Đã qua, rồi cuộc cũng chẳng quay về được.

Năm 2005, Bùi Thượng Hiên ngồi bên cạnh Lê Ly cùng ngẩng đầu nhìn những tòa nhà, và đàn chim di trú trên bầu trời. Có một năm bọn họ như hai đứa ngốc đối không biết bao nhiêu chuyến xe đề đi nhìn đàn

chim di trú ở Thượng Hải, đám chim không rõ chủng loại kia như khách qua đường giang đôi cánh trắng xinh đẹp bay ngang bầu trời, anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Chim di trú di chuyển, chỉ vì một lời hứa hẹn.” Lê Ly dựa vào bờ vai của anh, mệt mỏi nhắm mắt lại. Anh nghiêng đầu nhìn cô, phảng phất nhìn một con bay qua mấy ngàn km trở về.

Bùi Thượng Hiền mua một đĩa CD Le Peuple Migrateur. Anh ở trong bóng đêm yên tĩnh mở ra DVD player, bày ở trên bàn trà còn có một cuốn nhật ký dày thật dày.

“The migration has only one single purpose: Survival. For them, it is a promise, the promise for return.”

Âm thanh lờn vờn bên tai, bốn phương tám hướng đều là tiếng vang này.

Anh dùng tay che kín mặt, tiếng khóc thê lương như một con thú quằn quại đau thương. Cô luôn ở bên cạnh anh, cho dù anh muốn bỏ đi đến nơi thật xa, tập mãi thành thói quen lại biến thành coi thường. Bùi Thượng Hiền cuối cùng hiểu rõ sự chờ đợi mười lăm năm của Lê Ly, nhưng bây giờ cô lại chuẩn bị ra đi.

Bùi Thượng Hiền đứng trước cửa trường trung học Phục Hưng đợi Lê Ly tan học, sự xuất hiện của anh thu hút sự chú ý của người khác. Thân hình cao to mạnh mẽ, mặt mũi anh tuấn, mười phần có vốn là “Trai đẹp”, lại thêm trên người anh tự nhiên biểu lộ khí chất lưu manh, tất nhiên càng dễ quyến rũ những cô gái một sách.

Lê Ly mới đầu vẫn chưa chú ý đến chàng trai trước cửa trường học, cùng bạn nam trong lớp tranh cãi về vấn đề điện tử trường, cho đến khi Lý Quân liều mạng kéo ống tay áo mình mới bất giác quay đầu lại hỏi chuyện gì.

“Trai đẹp, trai đẹp*!” (* nguyên là: Soái ca, soái ca. Nhưng bản thân mình muốn viết hóa nên để vậy.) Lý Quân rất kích động, ngón tay mập mạp chỉ về hướng cổng trường.

Cô ngẩng đầu híp mắt nhìn phía trước, bóng người mơ hồ, nhìn không rõ mặt mũi.

“Lê Ly!” Thấy cô, Bùi Thượng Hiên rất tự nhiên giơ tay lên chào hỏi.

Lý Quân há to mồm nhìn nhìn Bùi Thượng Hiên lại nhìn Lê Ly, thật sự không biện pháp đem bề ngoài hai người gộp lại cùng một chỗ. Lê Ly cũng cảm thấy ngoài ý muốn, không ngờ đến Bùi Thượng Hiên sẽ đột nhiên tới tìm chính mình.

“Hôm nay có rảnh không? Mẹ tớ nói muốn cảm ơn cậu, mời cậu đến nhà ăn cơm.” Hắc đối Lý Quân cười cười xem như chào hỏi, “Chào cậu, tôi là Lê Ly bạn học trước kia của Lê Ly.”

“Lý Quân, Lê Ly, ngồi cùng bàn.” Từ kinh ngạc trạng thái trong lấy lại tinh thần, cô hào phóng tự giới thiệu. “Hai người từ từ nói chuyện, tớ đi trước.” Đi rồi, Lý Quân mờ ám hướng về Lê Ly chớp chớp mắt.

Cô biết ngồi cùng bàn lời ngầm, ý tứ là nhắc nhở cho chính mình nắm chắc cơ hội thật tốt. Lê Ly ở trong lòng cười khở, cô và Bùi Thượng Hiên chút tình cảm phong hoa tuyết nguyệt đều không có.

Bọn họ là bạn tốt, bạn tốt nhất.

Lê Ly đến nhà Bùi Thượng Hiên, cha mẹ anh đang vội vàng nấu ăn, cô đi theo anh lên lầu.

“Cuốn sách này tớ đọc xong rồi, hoàn trả cậu.” Bùi Thượng Hiên từ phía sau cầm ba cuốn sách tham khảo ra, đưa cho Lê Ly.

Cô không duỗi tay, đây là sách của Liễu Thiên Nhân, cô không muốn mang về. Thấy cô không nhận, anh liền đặt sách ở trên bàn trà, bỗng nhiên vui vẻ cười lên.

“Làm sao vậy?” Bị anh cười trêu trong lòng sợ hãi, Lê Ly ngập ngừng thăm dò.

“Đều đã lớn như vậy, còn thích Camus a?” Bùi Thượng Hiên không đầu không đuôi nói một câu, nhìn cô vẻ mặt mờ mịt, anh vui vẻ đưa ra đáp án. Mở ra sách, tiện tay lật đến một tờ, là một chiến binh Thủy Bình mang áo vàng. “Trong mỗi quyển sách đều có, cậu thật quá rảnh.” Anh cười nhạo nói.

Lê Ly dường như bị sấm đánh, tâm tình phức tạp nhìn những tờ giấy khắc tỉ mỉ kia. Người khắc giấy rất dụng tâm, xuống tay mỗi một lần

đều cẩn thận không chế sức tay, đặc biệt là đường nét chỗ tiếp nối đào móc rất đẹp.

“Cô gái vụng về như cậu, trình độ rất có tiến bộ nha.” Không hiểu rõ Bùi Thượng Hiền còn đang khích lệ Lê Ly.

Lê Ly cầm lấy một quyển sách khác, quả nhiên không có gì bất ngờ thấy một cái khác. Người khắc cái này là Liễu Thiên Nhân, chàng trai ba năm trước cười lạnh đem giấy Bùi Thượng Hiền khắc cô vò nát.

Cô nhớ lại vẻ mặt khinh miệt của hắn, còn có đêm hôm đó cuồng loạn như thể nuốt trọn ánh mắt cô, Lê Ly ớn lạnh toàn thân.

“Sao vậy?” Bùi Thượng Hiền phát hiện cô im lặng khác thường, quan tâm hỏi thăm.

Cô mấp máy môi, phát không ra thanh âm. Lê Ly bi thương lắc đầu, gương mặt buồn bã. Anh càng thêm hồ nghi, lại từ đầu liên tưởng không đến Lê Ly sẽ gặp gặp mạnh bạo.

Cô không nói chuyện, nhìn chòng chọc vào anh, khiến anh không thấy tự nhiên. Bùi Thượng Hiền hiểu rõ bản thân mình rất đẹp trai, đi ở trên đường hết một trăm cô thì có đến chín lăm cô quay đầu lại nhìn, ánh mắt chẳng dè chừng muốn thu hút sự chú ý của mắt. Anh chỉ đứng trước cửa trường Phục Hưng, có mấy cô gái đi tới đi lui lén lút nhìn anh hoặc nhìn thẳng chẳng dè chừng, anh thì thờ ơ. Nhưng mà ánh mắt của Lê Ly không giống vậy, có sự cô đơn xa xăm trong ánh mắt cô.

Anh không hề biết sự thật rằng chính ngày hôm nay, Lê Ly quyết định vĩnh viễn cất giữ bí mật thích anh. Từ đó về sau, thích Bùi Thượng Hiền chỉ là chuyện một mình cô.

Cô ngốc nghếch thích anh rất nhiều năm. Lê Ly là một người cố chấp, một khi thích liền rất khó thay đổi. Cũng giống như đội Argentina mà cô thích, từ năm 1990 đến năm 2002, Argentina luôn luôn lạng lẽ rời khỏi World Cup, nhưng cô vẫn một lòng si mê không đổi.

Nếu dễ dàng buông bỏ, thì chẳng phải thật lòng.

“Lê Ly...” Anh gọi tên của cô, nhưng lại chẳng biết nên nói điều gì.

Lê Ly gục đầu xuống, tóc mái che khuất trán cô, bộ dạng thành kính bái

Phật, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.”Bùi Thượng Hiên, nếu có thể trở lại trung học sơ cấp thật tốt.”

Lê Ly luôn luôn lý trí bình tĩnh nói một câu không có khả năng thực hiện được, sau khi nói xong bản thân lại tự cười. Cô nâng tay che miệng, tiếng cười từ kẽ bàn tay phát ra.

Ba Bùi bụng thức ăn đi lên, Lê Ly đứng dậy giúp đỡ, bọn họ không nói thêm gì đi nữa.

Com nước xong, Bùi Thượng Hiên đưa Lê Ly ra trạm xe.Ánh trăng lạnh lẽo tỏa sáng cả con đường, nhánh cây trụi lủi bên đường tạo thành bóng râm kỳ quái, bọn họ giẫm lên cái bóng kỳ lạ đó bước về phía trước.

Ô tô từ bên cạnh bọn họ chạy qua, rú ga đi. Lê Ly ngưỡng mộ nhìn chàng trai cao hơn mình một cái đầu bên cạnh, im lặng thở dài.Anh vẫn như lúc trước nắm bàn tay cô, để vào trong túi áo ấm áp.

Bùi Thượng Hiên đợi Lê Ly rất tốt, nhưng anh lại không thích cô. Lê Ly thường xuyên tự hỏi: nếu như một người đàn ông coi bạn là anh em mà đối đãi, thì người phụ nữ đó thật sự có may mắn hay không?

Đi đến trạm dừng, có rất nhiều người đang chờ xe. Lê Ly rút tay ra, để tới bờ môi hà hơi hơi sượt ấm, một bên dậm chân như muốn xui đi khí lạnh.

“Cậu nghĩ chọn đại học nào?” Bùi Thượng Hiên thuận miệng hỏi.

“Thanh Hoa.” Lê Ly thẳng bờ vai, “Nam Khai, hoặc là đại học Nam Kinh, tớ muốn học đại học ở ngoài.”Cô đã sớm đưa ra ý định điền tên trường đại học ở một nơi xa, rời khỏi Thượng Hải, triệt để xa rời khỏi Liễu Thiên Nhân.

“Thật xa.” Anh thì thào tự nói, trong giọng nói có một chút cô đơn. Trước đó Lê Ly nói “Có thể trở lại trung học sơ cấp thật tốt”, anh ít nhiều cũng không để ý, giờ phút này nghĩ đến tốt nghiệp trung học sơ cấp,về sau đều có bóng dáng của sự ly biệt. Anh nhẹ giọng nói một câu nói, Lê Ly không nghe rõ.

“Cậu nói cái gì?” Cô lớn tiếng hỏi.

Xe của cô đến, Bùi Thượng Hiên đẩy cô chen tới trước. Ở phía sau hành khách đẩy lên, Lê Ly chen được lên xe.

“Lê Ly, không cần đi xa như vậy!” Anh đứng dưới xe, dùng hết sức rống to.

Cô nghe rõ. Dòng hành khách chen lấn phía trước đã che mất Lê Ly nhỏ bé, Bùi Thượng Hiên nhìn không thấy cô.

Nửa năm sau, Lê Ly nhận được giấy thông báo nhập học của đại học Thượng Hải ngành Tiếng anh.

CHƯƠNG 9

Bùi Thượng Hiên muốn chuyển nhà, Lê Ly tranh thủ cuối tuần được nghỉ ngơi liền đến giúp đỡ. Anh ngồi trong căn phòng lộn xộn, xung quanh chất đầy thùng giấy đã đầy một nửa.

Lê Ly đứng tần ngần ở cửa phòng, Bùi Thượng Hiên lò dò uể oải ngẩng đầu lườm cô một cái, tiện tay đem một quyển sách ném vào trong thùng giấy gần đó.

“Không nghe nói là cậu có đề cập qua việc chuyển nhà.” Cô đi vào căn phòng, lấy một tờ báo trải xuống sàn nhà đầy bụi bặm, ngồi xếp bằng xuống. Bùi Thượng Hiên nhướn mày cười hì hì liếc xéo Lê Ly, trêu cô thực nữ là phải tìm ghế mà ngồi.

Lê Ly khó chịu trừng mắt nhìn anh, thuận tay búng vào trán anh một cái. “Bùi Thượng Hiên, còn không tới lượt người ngốc nghếch như cậu dạy bảo mình.” Nói xong, tự động cầm lấy sách vờ trên mặt đất, phúi sạch bụi rồi bỏ vào thùng giấy.

Toàn là sách giáo khoa của trung học cơ sở ba năm trước, bao gồm cả sách tham khảo mà giáo viên yêu cầu mua để chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp. Bùi Thượng Hiên chẳng phải là học sinh chăm chỉ, cho nên đa số các cuốn sách đều còn mới tinh. Lê Ly cười khế, khó che dấu sự tiếc nuối của mình. Nhớ lại những năm tháng của bọn họ trước đây, cảnh còn mà người đã mất.

Bùi Thượng Hiên có lẽ cũng có cảm giác như vậy, cúi thấp đầu nhẹ giọng nói: “Lê Ly, tớ đã sai sao? Sự việc kia, không phải giống như mọi người nghĩ.” Cô không nhìn thấy được vẻ mặt của anh, nhưng từ lời nói của Bùi Thượng Hiên thì cũng đại khái đoán được. Dư luận là một con dao, huống chi còn bị người ta thêm mắm dặm muối, cô không thể nào tưởng tượng được áp lực mà anh phải chịu.

“Cậu có hối hận hay không?” Cô đã từng viết thư hỏi qua anh, nhưng Bùi Thượng Hiên không hồi âm trả lời. Trong lòng Lê Ly, khẳng khẳng muốn biết câu trả lời.

Anh vẫn cúi đầu như cũ, qua nửa ngày mới nói ra: “Tớ thích cô ấy, thật sự thích...”

Lê Ly gio tay đập vào lòng ngực anh, giọng nói khô khốc: “Ngu ngốc, sao cậu không chạy trốn hả.”Chàng trai này, cuối cùng vẫn không cho cô chút ảo tưởng nào. Cô lại nghĩ đến bản thân mình đã ngộ nhận, thân thể khẽ run lên. Anh không phát hiện, rầu rĩ không vui tiếp tục nói: “Tớ thì không sao cả, là mẹ tớ không chịu đựng được những tin đồn ở đây, nói rằng nếu tiếp tục ở đây sớm muộn gì tương lai của tớ cũng bị hủy.” anh cười mĩa mai, ánh mắt hờ hững, “Tớ còn có thể có tiền đồ gì?”

Mũi dâng lên chua xót, Lê Ly vừa mới đầy mười tám tuổi, ngày thường được tiếp thu giáo dục là “Tất cả đều tầm thường, chỉ có đọc sách mới cao sang”.Cô cảm thấy ý kiến này không đúng, nhưng tạm thời lại không nghĩ được điều gì khác, nên không thể an ủi anh được.

“Chờ kì thi vào trường đại học của tớ kết thúc, tớ sẽ giúp cậu bổ túc lại bài vở, cậu cũng sẽ tham gia kì thi đại học.”Hằng giọng, cô nghiêm túc nghĩ cho anh, gương mặt hồi hộp căng cứng.

Bùi Thượng Hiên nhìn Lê Ly, không nhịn được cười cười, duỗi tay vỗ vỗ mặt cô.”Lê Ly, cậu sao giống y chang mẹ tớ vậy.”

Cô “Phụt” một cái, duỗi chân đạp đùi anh: “Ngốc nghếch, tớ đâu có già như vậy?”

Anh không trốn tránh, lãnh trọn một cú đập hung hăng này, cũng may cô không dùng nhiều sức.Thân thể của anh bỗng nhiên áp sát cô, hơi thở đặc trưng nam tính xâm nhập mọi giác quan của cô, toàn thân bất chợt trở nên căng cứng.Con ác mộng đêm hôm đó bất ngờ hiện lên trước mặt Lê Ly, cho dù là người cô thích đang ở trước mắt, dạ dày Lê Ly vẫn không kìm được muốn nôn ra.

Cô miễn cưỡng cười, thần kinh cố gắng áp chế cảm giác buồn nôn ở cổ họng, không dám để cho Bùi Thượng Hiên nhìn ra được điều gì. Anh duỗi tay ôm cô, đầu Lê Ly dựa vào một lồng ngực ấm áp, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Lê Ly, cảm ơn cậu luôn làm bạn tốt của tớ.” Anh chân thành nói. Bùi Thượng Hiên mười tám tuổi nhìn không nhìn thấy tương lai, nhiều năm về sau bên cạnh anh vẫn chỉ có mình cô, bất kể cuộc sống của mình

đang ở đỉnh cao hay chỉ ở dưới đây.

“Ước nguyện sinh nhật năm mươi bốn tuổi ” Lê Ly nhẹ nhàng nói tiếp, “Tớ đã ước chúng ta cả đời đều là bạn tốt.”

Thiếu niên trong lòng tràn đầy cảm động, Bùi Thượng Hiên không hiểu rõ là cô nói ra điều này có ý gì. Tuổi tác tựa dòng nước trôi qua, đến một ngày chợt quay đầu, anh đã nghĩ giữa nam nữ không hoàn toàn là tình bạn thuần túy, cũng giống như Lê Ly và anh.

Khi Lê Ly thi đậu vào trường đại học Nghiên Cứu Quốc Tế Thượng Hải. Cuối cùng mười năm đèn sách khổ luyện cô đã thành công vượt qua ải Long Môn, làm rạng danh cho dòng họ. Nhưng bởi vì trước đó Liễu Thiên Nhân thi đậu vào Đại học Giao thông, như vậy cô không tránh khỏi bị so sánh. Lê Mỹ Tình sau lưng cứ trách lúc đầu cô không chịu ghi danh vào trường trung học Phục Sáng, nên bây giờ chẳng có gì mà lên mặt với Liễu Thiên Nhân.

Lê Ly từ chối cho ý kiến, dù sao cô sống mười tám năm cô cũng chẳng làm cho Lê Mỹ Tình vừa lòng chuyện gì. Cô khẳng định như vậy, Bùi Thượng Hiên cũng cho là thế.

Anh cầm lấy thư thông báo nhập học của cô, khoa trương hét lên vào tiếng “Oh Wow”, sau đó tiện tay véo hai má của cô.

“Đau chết mất, đồ ngốc!” Lê Ly vỗ tay anh, muốn anh mau buông mình ra. “Cậu phản ứng như vậy sao?”

Bùi Thượng Hiên buông tay ra, ôm cổ Lê Ly, vò rối mái tóc ngắn của cô. “Nha đầu, tớ phấn khích vì cậu đó. Cậu quá tuyệt vời, mãi mãi là tốt nhất.”

Thật là đồ ngốc, chẳng khác gì cô cầm giấy báo tuyển chọn của đại học Havard hoặc là Oxford vậy. Lê Ly nhin không được bật cười, tỏ ra đặc ý.

Ngày nhập học hôm đó, Bùi Thượng Hiên đứng ở cổng trường học đợi Lê Ly. Anh và cô đã hẹn trước, nếu trong nhà không có ai đưa đón cô đi nhập học, anh sẽ giúp cô thu dọn vận chuyển hành lý hằng ngày. Người anh nghiêng tựa vào tường, ngón tay kẹp một điếu thuốc, khóe miệng nụ cười như có như không đánh giá các cô gái ra vào trường học.

Bùi Thượng Hiền mười tám tuổi rưỡi đã có một khí chất quyến rũ nhưng chẳng kém phần nguy hiểm, có thể khiến cho các cô gái bận tâm ngóai đầu nhìn. Dáng vẻ lười nhác, khuôn mặt thờ ơ như không do một anh chàng đẹp trai biểu hiện, số lần rung động của các cô gái cứ “Vèo vèo” tăng vọt lên. Anh chỉ bày riêng bộ mặt bất lực trước mặt cô gái phía trước mặt mình mà thôi, hơn nữa cứ bị cô mắng “Ngốc nghếch” rất nhiều năm nay rồi.

Anh thấy Lê Ly từ xe buýt công cộng bước xuống dưới, phía sau có Liễu Chi Hiền đi theo, Lê Mỹ Tình, còn có một người đàn ông đẹp trai cao ráo. Lê Ly nhìn về phía anh đứng bên này, hướng về anh làm điệu bộ vẫy tay áo.

Bùi Thượng Hiền hiểu rõ ý của cô: có người đưa, không cần anh giúp đỡ.

Anh vẫy tay, quay người về một hướng khác. Anh không có thiện cảm với Lê Mỹ Tình, luôn luôn cảm thấy bà ấy là một người mẹ không có trách nhiệm. Còn có chàng trai đứng bên cạnh Lê Ly kia, khuôn mặt giống hệt lúc mới quen kia, tự dưng khiến cho anh phiền lòng.

Lê Mỹ Tình nhìn thấy Bùi Thượng Hiền, quay đầu nhìn con gái: “Thằng nhóc kia, họ Bùi phải không?” Mấy năm trước bà có gặp qua thằng bé này, dẫn đầu một đám trẻ con chạy tới chạy lui chơi chiến đấu trong ngõ hẻm.

“Ừ.” Lê Ly trả lời ngắn gọn một tiếng, không muốn nói chuyện nhiều. Mắt liếc thấy Liễu Thiên Nhân im lặng không nói gì, đưa túi xách vác lên vai, đi theo mẹ qua đường. Nếu không phải cô và Liễu Thiên Nhân đều hiểu, cô sẽ cảm thấy cảnh này khá buồn cười.

Lê Ly không hiểu nổi Liễu Thiên Nhân vì sao muốn cùng đưa cô đi nhập học, từ hơn một năm trước sau khi phát sinh sự việc đó, bọn họ hầu như chưa từng gặp mặt nhau. Hẳn hiếm khi về nhà ăn cơm, vẫn tương đối im lặng.

Cô phát hiện bí mật trong sách tham khảo của Liễu Thiên Nhân để lại, cô đôi khi cũng sẽ nhớ về đấu sĩ màu vàng chòm sao Thủy Bình được cắt cẩn thận, thờ dài thật sâu. Hẳn dùng sai phương thức biểu đạt, cho nên cô chỉ có thể cảm nhận được sự sợ hãi và chán ghét. Bài tập sai rồi có thể sửa lại, thời gian lại không có cách nào trở lại, càng không có cơ

hội để sửa chữa những sai lầm trong cuộc sống.

Một nhà bốn người đang đứng trước cửa trường học chụp ảnh cùng nhau, lần trước Liễu Thiên Nhân thi vào Đại học giao thông lúc đi nhập học cũng đã chụp một cái, được Liễu Chi Hiền phóng to treo ở trong phòng khách. Lúc đó cô bị đẩy đến đứng bên cạnh Liễu Thiên Nhân, chàng trai này không biểu hiện cảm xúc gì.

Lê Ly giống như lúc trước đứng bên cạnh Liễu Thiên Nhân, người đi đường giúp chụp ảnh dùm hô to “cà tím” để bọn họ cùng nhau cười.

Lê Mỹ Tình đi lên trước cầm lấy máy chụp ảnh, Liễu Chi Hiền đi lấy hành lý đầu mất, lúc này Liễu Thiên Nhân cúi đầu nhìn mắt Lê Ly, nói rất nhanh: “Sau khi tốt nghiệp anh quyết định đi Mỹ du học, em không cần phải sợ như vậy.”

Cô chưa kịp lấy lại tinh thần, hắn đã đi về phía Liễu Chi Hiền tiếp lấy hai cái bình thủy.

Liễu Thiên Nhân, hắn muốn rời đi. Lê Ly nhìn bóng lưng của hắn, cảm xúc đan xen.

Ngày 05 tháng 12 năm 1995, sau khi tan học Lê ly và Tào Tuyết Mai là bạn cùng phòng nằm ngay giường dưới cô đi về kí túc xá số 4. Trời rất lạnh, các cô chạy băng băng trong sân trường, cố gắng xua tan cái lạnh. Có chàng trai chở bạn gái đi ngang qua đám đông, né tránh không kịp nên đụng vào nhau, ồn ào mãi cũng chẳng kết thúc.

Tào Tuyết Mai thở hồng hộc dừng lại cho Lê Ly đợi mình, cô chạy ngược lại phía sau giữu cột cô bạn cùng phòng sức chịu đựng kém cỏi, một không chú ý lưng va vào một người.

“A, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Lê Ly vội vàng nói xin lỗi.

Người bị va vào là một chàng trai, trên mặt có một nốt ruồi nổi bật, nhìn Lê Ly cười cười: “Không sao đâu. Tôi vừa nghĩ xem hôm nay sinh nhật mình thật nhật nhẽo chẳng có chuyện gì phát sinh. Quả nhiên, sống gian nan khổ cực chẳng ngờ chết vào yên vui mà.”

Lúc đầu Lê Ly ngạc nhiên, sau đó che miệng cười. Không nghĩ đến gặp gỡ một người cùng ngày sinh nhật với mình, thật là thú vị. Trước khi đi cô quay lại nhìn anh nói “ Sinh nhật vui vẻ!”

Hôm nay sinh nhật cô, bạn cùng phòng âm ỉ nói muốn cô đãi ăn cơm. Nhưng bởi vì mọi người đều hiểu tiền tiêu vặt mỗi tháng ít ỏi, cũng chỉ coi đó là lời nói đùa mà thôi. Lê Ly tương đối tiết kiệm, trong nhà có hai người học đại học, gánh nặng rất lớn. Cô đăng kí tham gia tổ chức làm việc ngoài giờ tại trường, nhưng một lớp số sinh viên được chấp nhận lại chẳng hề lớn.

“Lê Ly.” Có người gọi cô, có chàng trai mặc áo khoác đen đứng chờ cô dưới lầu hai, thật có khí khái. Là Bùi Thượng Hiên!

Lê Ly chạy tới, nâng tay cho anh một đấm. “Cậu tới làm gì?” Tháng trước là sinh nhật anh nên anh mời cô đi ăn cơm, làm hại cô bị mấy cô bạn cùng phòng gặng hỏi tra xét cả nửa ngày. Biết được quan hệ của hai người chỉ ở giới hạn bạn thân, sáu người thì hết phân nửa muốn Lê Ly làm mai cho mình. Sau đó cô và anh có gặp mặt lần nữa, nghi ngờ chất vấn anh có phải đến với mục đích chính là tán gái không.

Bùi Thượng Hiên hô to nói mình oan ức, cũng cho Lê Ly biết rằng mình và một cô gái ở cùng lớp luyện thi đang ở giai đoạn mất đi mảy mai. Lúc anh nói những lời này, dùng giọng điệu có cũng được không có cũng chẳng sao, phảng phất nhẹ như thuyền này trôi qua được mười ngọn núi, rung động ban đầu của cô hoàn toàn biến mất. Cô nghe, nhìn anh, trong lòng đau nói không nên lời.

“Đọc sách nhiều quá nên ngốc sao?” Anh vỗ đầu cô, “Sinh nhật cậu, hôm nay.”

Lê Ly hơi hơi ngẩn ra, lập tức vui vẻ trở lại. Hạnh phúc, đúng là anh còn nhớ được! “Bingo” một tiếng hoan hô, cô tự động đưa cánh tay móc vào khuỷu tay anh, cố ý hung tợn cảnh cáo: “Thức ăn ở nhà ăn một chút béo cũng không có, cậu chuẩn bị “Tam quang”* cho tốt đi.”

*Tam quang: Gọi chung mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao

“Tam quang nào?” Bùi Thượng Hiên giống như thói quen, đưa tay của cô nhét vào túi áo khoác bên ngoài, đồng thời nhú nhú mày. “Tay của cậu lạnh như khối băng đây này.”

“Bao tay của tôi bị mất trong phòng học rồi, tìm hoài không thấy.” Lê Ly le lưỡi, “Tam quang chính là ăn sạch, uống sạch, tiêu hết.”

Bọn họ đi ra ngoài trường học, đường Đại Liên đông đúc, giao thông ùn tắc khiến cho một dãy xe dài phải ngừng lại. Bùi Thượng Hiên kéo tay Lê Ly bước qua dòng xe cộ, hướng về phía sân vận động Hồng Khẩu.

Ngày 5 tháng 11, tại sân vận động Hồng Khẩu đội Thượng Hải chiến thắng đội Sơn Đông với tỷ số 3-1, giành được hạng nhất của bảng A. Ngày đó cô về trường có đi nang bên ngoài sân vận động, người hâm mộ la hét chúc mừng bên trong. Lê Ly đứng một lúc, tiếng loa ồn ào náo động và tiếng huýt sáo cói đến màng nhĩ, cô hy vọng sẽ có một ngày mình cũng có thể điên cuồng mà cổ vũ Argentina như vậy. Nếu có ngày đó, có lẽ cô cũng sẽ có dũng khí nói với Bùi Thượng Hiên rằng cô thích anh.

Nhưng Lê Ly cuối cùng vẫn là người lý trí, thời thời khắc khắc tính toán chi phí cơ hội. Có được một ít, nhất định sẽ mất đi một ít cái khác, thậm chí là thua sạch tất cả. Cho nên, cô lựa chọn không mất thứ gì.

“Cho tớ mượn mười đồng.” Bùi Thượng Hiên cười hì hì nhìn cô, “Tớ không mang tiền.”

“My goddy God!” Lê Ly thét chói tai, “Vậy mà cậu còn tìm tớ đi ăn cơm?” Giằng co cả nửa ngày, tên gia hỏa này quả nhiên là đến tổng tiền mà. Cô rút tay ra, chuyển hướng về phía sau. “Thôi, tớ vẫn nên ăn ở nhà ăn không có thức ăn béo bở đó vậy.”

Phía sau không có động tĩnh gì, Lê Ly nghi ngờ quay lại, thấy bóng anh lặng lẽ cô đơn. Anh đứng ở ven đường, dòng người tan tành về nhà liên tục đi ngang qua anh, lẻ loi tro trọi giống như một người đứng tại chân trời góc biển xa xôi. Cô cũng chẳng phải người vô tình, cô cảm giác rằng mình cũng giống anh cần một nơi nương tựa, cần sự ấm áp từ nhau.

Cô hiểu rằng đây chỉ là mơ tưởng của cô, bắt đầu dĩ đắm chìm vào ảo giác này, không thể giải thoát cho bản thân.

Lê Ly quay về đứng trước mặt Bùi Thượng Hiên, dừng bước lại. Anh liếm liếm đôi môi, nở nụ cười đắng chát. “Lê Ly, trong kì thi thử, tớ không đạt tiêu chuẩn.”

Cô im lặng không nói, lấy túi xách từ trên vai xuống, từ phía trong bên túi áo lấy ra mười tệ đưa cho anh. “Cầm lấy đi, không cần trả lại tớ.”

Anh nắm lấy tay của cô, “Bây giờ tớ có tiền, vẫn có khả năng mời cậu ăn

com.” Bùi Thượng Hiền tươi cười, hàm răng sáng bóng hiện rõ.

Bọn họ bước vào quán ăn ven đường, một phần bánh gạo chiên hai tẻ, còn có một chén thịt gà và tiết canh vịt. Gió thổi lạnh thấu xương, Lê Ly dùng đôi tay ôm chặt chén canh, toàn bộ cơ thể trở nên ấm áp.

Bùi Thượng Hiền ngồi bên cạnh cô. Quán ăn bình dân treo lơ lửng một ngọn đèn mờ mờ, tỏa ra một luồng nhiệt mơ mơ hồ hồ, lỗ tai liên tục truyền đến xéng xào va chạm vào chảo, rung động từng tiếng.

“Sinh nhật vui vẻ, Lê Ly.” Anh nói với cô.

Lê Ly mười chín tuổi, ngồi bên cạnh là Bùi Thượng Hiền cao to đẹp trai, nẩy sinh ra tự ti. Cô âm thầm ước điều ước cho ngày sinh nhật: nếu như chúng tôi đã được định trước không bao giờ có thể làm người yêu, chỉ xin rằng tôi sẽ được bên cậu ấy vĩnh viễn.

Nói đến cùng, cô biết được anh cũng giống như những người con trai khác, thích một cô gái xinh đẹp mảnh khảnh. Anh không yêu cô, có một nửa nguyên nhân trước tiên là không thể chấp nhận nổi bề ngoài của cô. Nếu anh chưa thích Hàn Dĩ Thần, nếu không có Liễu Thiên Nhân, Bùi Thượng Hiền cũng vẫn giống như vậy không thể nào yêu cô.

Cô chưa bao giờ quên ánh mắt khinh thường của cậu thiếu niên khi đứng trong tiệm mắt kính, anh nói: “Tớ không thích những người quái dị đâu.”

Tết âm lịch năm 1996, bà ngoại Lê Ly qua đời. Ngày mừng ba năm đó, bà lão đi lạng lẽ ngay trong giấc ngủ của mình, ra đi rất thanh thản.

Lê Ly đau lòng không dứt, từ nhỏ cô đã ở với bà ngoại, một tay được ngoại nuôi nấng thành người. Có lúc Lê Ly còn cảm thấy bà ngoại thân thiết hơn với mẹ của mình. Tuy rằng bà ngoại không biết được mấy chữ, càng về sau vành tai lại nghễnh ngãng không nghe cô nói được gì, nhưng Lê Ly vẫn rất thích được trò chuyện cùng bà ngoại, nhất là than phiền về chuyện mẹ cô.

Cái tên Bùi Thượng Hiền thường thường được nhắc đến trong những câu chuyện của Lê Ly, lúc ngoại bà còn nghe thấy, bà dùng đôi tay đầy những vết chai sò sò mặt cháu gái, nói rằng anh chàng kia nhất định sẽ hiểu được tình cảm của cô.

Lê Ly vui tươi hơn hỏi: “Vậy con phải đợi bao nhiêu năm?”

Bà ngoại liền cười, trên mặt đầy những vết nhăn hiền lành. “Con và mẹ con quả thật rất giống nhau, có đến sông Hoàng Hà cũng không chịu từ bỏ mà. Năm đó mẹ con muốn lấy cha con, cũng tính cách cố chấp y hệt như vậy.”

Đây là lần đầu tiên Lê Ly nghe được chuyện của cha mẹ mình, trước kia mặc kệ cô nói bóng nói gió ra sao, tất cả mọi người trong nhà đều dè dặt đề cập đến chuyện này. Cô chỉ biết cha mình họ Lưu, tên lúc đầu của cô là Lưu ly.

“Mẹ con lớn hơn cha con hai tuổi, bà và ông ngoại con đều không tán thành, nhưng mà mẹ con nhất định muốn lấy.” Bà ngoại phôi nả, liên miên kể câu chuyện cũ.

“Vậy, vì sao bọn họ lại chia tay?” Lê Ly vô ý thức không muốn dùng từ “Ly hôn” này nói về mối quan hệ của cha mẹ mình. Đối với người cha chưa từng gặp mặt, kể cả nhìn qua một tấm ảnh, cô vẫn cảm giác được mối quan hệ huyết thống đó.

Bà ngoại quay đầu nhìn Lê Ly, than thở. “Người đàn ông không có lương tâm, nơi nơi đều có.”

Trong phút chốc cô nói không nên lời, im lặng cùng bà ngoại phôi nả. Đàn ông không lương tâm, một trong số đó là cha của mình. Lê Ly không muốn trách cứ bất kỳ người nào, mỗi cuộc hôn nhân kết thúc đều mỗi người có một lý do khác nhau. Lúc học Trung học sơ cấp có học qua thành ngữ “ tương như dĩ mật ”*, cô vô cùng cảm động. Khi Vào đại học sau đọc qua nguyên văn thôn trang, mới giật mình hiểu được bốn chữ này và tình cảm vợ chồng không hề có liên quan.

*Tương như dĩ mật: điển tích trích trong “Trang Tử. Đại tông sĩ”. Hai con cá sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn mà đã dùng miệng hà hơi ấm cho nhau, tình cảm ấy làm cho người ta cảm động, nhưng sinh tồn như thế thật tội nghiệp. Đối với hai con cá, hạnh phúc là có thể tự do bơi lội tung tăng, mỗi con có một thiên địa thuộc về mình, mỗi con ở một phương, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày dựa dẫm nhau mà vui vẻ tiến về trước.

“Tương như dĩ mật, không bằng ở chốn sông hồ quên nhau.” Cái câu

kia đã được cắt nghĩa, để lại cho đời sau một mộng tưởng tốt đẹp, miễn cưỡng giấu đi nguyên nhân tàn khốc. Tương nhu dĩ mật là bất đắc dĩ, nếu có thể bơi lội tự do nơi sông hồ Trường Giang và Hoàng Hà, có ai cam tâm tình nguyện vùng vẫy tại vũng nước nông.

Hoặc là nam nữ cùng nhau song song chung sống, còn nếu không sẽ mãi mãi không liên quan đến nhau.

Lê Mỹ Tình và Lê Quốc Cường bắt đầu vội vàng làm hậu sự cho mẹ mình, con rể Liễu Chi Hiền cũng tới giúp đỡ. Một ngày làm tang lễ, mỗi ngày ông đều tới.

“Chú, cảm ơn chú.” Vào hôm đó Lê Mỹ Tình ở lại trực đêm, Liễu Chi Hiền và Lê Ly cùng trên đường về nhà, cô nhìn ông biểu đạt lòng biết ơn.

Liễu Chi Hiền ngẩn ngơ, nở nụ cười thoải mái. “Tiểu Ly, nói cảm ơn rất xa lạ.”

Lê Ly cũng cảm thấy chính mình nói không hợp thời điểm, như là trò chuyện với một người không quen biết. Rõ ràng là do nguyên nhân Liễu Thiên Nhân, cái bóng đen khiến cô không thể nào quên, điều đó cũng làm ảnh hưởng đến người bên cạnh.

“Tiểu Ly, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Hơn một năm nay, con đối với chú ngày càng khách sáo.” Liễu Chi Hiền mơ hồ cảm thấy không thích hợp, nhưng lại chẳng đoán được nguyên do. Hôm nay nghe thấy Lê Ly khách khí cảm ơn, Liễu Chi Hiền miễn cưỡng hỏi đến cùng.

Cái bí mật này, cô không thể nói với bất kỳ ai khác. Lê Ly gắng sức lắc đầu, thay đổi đề tài: “Con chưa từng gặp qua cha, lúc bà ngoại đi có chú đến đưa bà ngoại, bà nhất định cảm thấy rất vui.” Nước mắt rơi xuống mu bàn tay, bị gió thổi qua trở nên lạnh lẽo.

Liễu Chi Hiền có năm mơ cũng không ngờ được, Lê Ly cất giấu một bí mật giữa cô và Liễu Thiên Nhân. Ông chỉ có thể nghĩ đến có lẽ Lê Ly mất đi người thân mà đau khổ, mà loại đau khổ mà cũng đánh thức nỗi đau mất đi tình cha con lúc xưa.

Trong lễ truy điệu, Bùi Thượng Hiền đứng ở bên cạnh Lê gia, nghe Lê Quốc Cường đọc di văn. Ánh mắt anh lướt qua từng hàng người, tìm thấy được bóng dáng Lê Ly.

Lê Ly cúi thấp đầu, một vài ngày trước cô khóc quá nhiều, mắt vừa đỏ vừa sưng, giờ phút này cô khóc không được nữa. Cô cũng không muốn khóc lóc trước mặt những người này, đau lòng là chuyện riêng tư, không cần phải giống như đóng kịch ở trước mặt mọi người kể ể.

Tiếng nhạc buồn vang lên, mọi người nối đuôi nhau thành hàng tạm biệt người khuất. Lê Ly nhìn bà ngoại nằm trong quan tài, người trang điểm của nhà tang lễ quả thật không tệ, bà ngoại sắc mặt hồng nhuận nhu hòa, tựa hồ chỉ là ngủ say. Lê Mỹ Tình gào khóc lớn, như là nổi điên nhào vào quan tài trong suốt, Liễu Chi Hiền, Lê Quốc Cường, Nghiêm Lệ Minh ba người dùng sức mới kéo bà đi xuống.

Lê Ly đồ dẫn đứng ở một bên nhìn mẹ mình khóc rống, đột nhiên ớn lạnh. Cô không biết nếu có một ngày người nằm đó là Lê Mỹ Tình, mình có thể khóc hay không?

Bùi Thượng Hiền nhìn Lê Ly không có biểu tình, cảm giác thật xa xôi.

Bà ngoại bị đẩy vào trong lò hoả táng, người trong nhà thu xếp cho khách ngồi xe đi khách sạn ăn canh cơm. Lê Ly lui đến góc khuất, đột nhiên có cảm giác trống rỗng rằng trò hề đã kết thúc.

Bùi Thượng Hiền đi đến trước mặt cô, mở miệng nghĩ nói một câu “Nén đau buồn”, lại bị ánh mắt như tro tàn của Lê Ly làm hoảng sợ. “Nha đầu, cậu đừng dọa tôi.” Đưa tay giữ bờ vai của cô, anh lo lắng nhìn khuôn mặt yếu ớt đó.

Làn môi mấp máy, Lê Ly nhẹ nhàng nói ra mấy chữ. Anh sắp xếp nghe, nghe cô nỉ non: “Mang tớ rời khỏi đây.”

“Được.” Không chút nghĩ ngợi, Bùi Thượng Hiền hoàn toàn đồng ý.

Xa xa, một chàng trai đứng trong góc khuất nhìn bọn họ, khóe miệng khinh miệt hướng xếch lên.

Bùi Thượng Hiền đưa Lê Ly rời khỏi nhà tang lễ, ném một đồng tiền xu ra phía sau. Cô khẽ nâng đầu không nói chuyện, ánh mắt mang theo nghi vấn.

“Mẹ tớ nói nên làm như vậy, tớ cũng không hiểu.” Anh vò vò tóc, giữ chặt tay cô bước đi, chạy một hơi đến ngã ba phía tây.

“Cậu muốn đi đâu?” Thừa dịp đèn đỏ, Bùi Thượng Hiên hỏi mục đích của Lê Ly. Cô mờ mịt lắc đầu, khuôn mặt tròn tròn vì chạy nhanh mà đỏ bừng, so với khuôn mặt yếu ớt dọa người lúc trước tốt hơn rất nhiều.

Anh thở phào một cái, dắt tay cô bước qua đường. Nhớ không được từ lúc nào bắt đầu, Bùi Thượng Hiên thích nắm tay mềm mại của Lê Ly, bọn họ không hẹn mà cùng xem nhẹ một vấn đề: như vậy, phải chăng quá thân mật?

Ngồi xe đến cầu Bạch Độ, công viên Hoàng Phố chỉ có lác đác vài người đến tham quan. Hai người sóng vai ngồi trên bờ tường nhìn ra tháp truyền hình phía bờ bên kia là Đông Phương Minh Châu cùng với những tòa nhà đang được xây dựng, quần áo bay phấp phật trong gió.

Lê Ly dựa vào vai Bùi Thượng Hiên, coi như đây là một lần phóng túng, hưởng thụ chàng trai ôn tồn thuộc về mình. Cô thấp giọng nói: “Bùi Thượng Hiên, về sau tớ muốn cậu sống lâu hơn tớ.”

“Hả?” Anh khó hiểu.

Chân cô run rẩy, hướng về mặt sông lớn tiếng gọi to: “A!” Âm thanh vang xa, đập vào trong màng nhĩ Bùi Thượng Hiên. Lốp thể dục kiểm tra thân thể, Lê Ly có lượng hô hấp không tẻ, tiếng hét liên tục một phút.

“Tớ khóc không được, Bùi Thượng Hiên.” Lê Ly nghiêng đầu, tầm mắt dừng lại mặt anh, đôi mắt sung đỏ đau đớn. “Tớ không muốn thấy ai khác chết, không muốn, không muốn.”

Từ trong túi áo anh lấy ra điều thuốc, dùng hộp quẹt châm lửa. “Được.” Anh đồng ý với cô.

Lê Ly tiếp tục nói chuyện, dựa vào cửa bờ vai anh nhìn những chú chim hải âu màu xám bay lượn trên mặt nước. Cô không thể chịu đựng nỗi đau mất đi người thân lần nữa, mà đối với Bùi Thượng Hiên, thiếu một người bạn chẳng hề là nỗi đau kéo dài.

CHƯƠNG 10

Cúp Châu Âu năm 1996, đội bóng nước Đức trở thành quán quân Châu Âu. Lê Ly nửa đêm còn thức khuya xem trận chung kết cuối, bởi vì là nước Đức.

Cô gọi điện thoại cho Bùi Thượng Hiên, hỏi anh có theo dõi trận đấu hay không. Anh còn đang mơ màng trong giấc ngủ, nói: “Cậu không phải thích Argentina sao?”

Mùa hè năm 1990, đối với Bùi Thượng Hiên chỉ là một trò chơi đánh cược. Anh ủng hộ đội Đức, chưa hẳn là thích nhiều, chỉ là vì đối chọi với Argentina mà Lê Ly thích.

Lê Ly cúp điện thoại, nhìn trên màn hình thành viên của đội đang chúc mừng lẫn nhau. Cô dùng tay che lại miệng, cười ra nước mắt.

Bản thân, mới là người ngu ngốc nhất!

Bùi Thượng Hiên không ngủ được vì bị đánh thức bởi điện thoại, mở TV chuyển đến kênh thể thao. Nước Đức 2: 1 chiến thắng Czech, cúp Châu Âu lịch sử đã có chủ nhân, người cầm quốc kì nước Đức đang chạy vội vã, đối thủ thất bại nản lòng ngồi trên bãi cỏ, ánh mắt trống rỗng.

Kí ức của anh bỗng quay ngược về không gian mùa hè năm đó, Lê Ly thích Argentina cũng như vậy nhìn người nước Đức chúc mừng thắng lợi. World Cup năm 94, anh mất đi tự do, kể cả niềm tin vào cuộc sống.

Anh cam chịu, không muốn liên lụy đến ai. Nhưng cô gái thích Argentina trước sau không buông bỏ anh, giống như cô đối với đội bóng màu trắng xanh này, mặc kệ thất bại mấy lần, cô vẫn yêu thích như cũ không hối hận.

Đội trưởng nước Đức Klinsmann tiếp nhận cúp quán quân từ trong tay nữ hoàng nước Anh Elizabeth II, đưa cao quá đỉnh đầu, bài hát chiến thắng “We are the champions” vang lên, Bùi Thượng Hiên hơi hơi mỉm

cười.

Có người bạn Lê Ly, thực hết sức tốt!

Bốn giờ bốn mươi phút ngày hai mươi bốn tháng sáu năm 2004, Bùi Thượng Hiên và Lê Ly cùng xem trận đấu Châu Âu trực tiếp tại quán rượu, nước Đức mặc dù dốc hết toàn lực vẫn thua đội Czech* (cộng hòa Séc), do đó đánh mất cơ hội chiến thắng. Hình ảnh Klinsmann năm 1996 cứ như vậy dừng lại, trở thành niềm tự hào lớn lao trong ngần ấy năm.

Lúc đó cuộc sống của anh tựa như vượt ra khỏi lần ranh, làm ăn lâm vào khốn cảnh, hôn nhân cũng bị đẩy đến đường cùng, Bùi Thượng Hiên không còn chút hi vọng.

Lê Ly ngồi ngay bên cạnh anh, ánh mắt ấm áp nhìn anh. Mấy năm như vụt qua hết thảy, chỉ cần anh quay đầu sẽ nhìn thấy nơi cô đang đứng, im lặng ủng hộ anh. Bùi Thượng Hiên vươn tay ôm lấy Lê Ly, gương mặt anh tuần cách cô rất gần, thấp giọng nỉ non bên tai cô: “Lê Ly, cậu có phải thích tớ hay không?”

Nhưng tại sao vào năm 1996, Bùi Thượng Hiên chưa hề nghĩ qua Lê Ly có thích mình hay không, có lẽ là trong tiềm thức của anh đã từ chối khả năng này. Anh cố chấp xem cô như một người bạn tốt nhất, người thân tốt nhất, chỉ ngoại trừ tình yêu.

Lúc ấy trong khoảng khắc từ biệt, anh mới hiểu rõ thì ra bản thân rất yêu rất yêu cô. Nếu như bạn nắm giữ cảm xúc hạnh phúc của một người, chẳng lẽ còn cần cái gì chứng minh người ta yêu bạn?

Bùi Thượng Hiên nắm tay Lê Ly, nắm đã mấy năm.

Mùa hè sinh viên năm nhất, Lê Ly bắt đầu công việc gia sư, dạy môn Anh văn cho một cô gái. Bùi Thượng Hiên giấu cợt Lê Ly đây là người ta đã chọn nhầm người, bị cô hung hăng lườm một cái.

“Cậu có kinh nghiệm dạy học sao?” Anh trêu cô.

Lê Ly ngẩng đầu, dùng hết sức để ngăn chặn chiều cao chênh lệch. “Đương nhiên có, tớ không biết đã dạy qua cho người gốc nào đó biết bao nhiêu lần.”

Kí ức dài lâu, là lúc thuở niên thiếu vô tư lự, chuyện buồn phiền chẳng

được mấy ngày đã vút ra phía sau, cảm xúc đó tựa như trong trẻo hơn cả bầu trời tháng sáu. Trong đoạn hồi ức kia còn có một người, cô gái nét mặt tươi cười như hoa, xinh đẹp vô cùng.

Im lặng khó chịu tràn ngập xung quanh, bọn họ đều không thể nào thật sự quên đi.

“Lê Ly, tớ muốn đi Quảng Châu.” Bùi Thượng Hiền lên tiếng đánh vỡ sự im lặng, theo thói quen nghịch mái tóc ngắn của cô.

Cô ngạc nhiên, “Đi làm sao?”

“Tớ không phải tuýp người thích đọc sách, ba tớ nghĩ tớ cùng với ông đến Quảng Châu, kinh doanh quần áo sì.” Châm một điếu thuốc, Bùi Thượng Hiền hít một hơi, đưa dai hướng về mặt Lê Ly phun khói.

Lê Ly một tay nắm lỗ mũi, còn một tay khác quạt quạt cho mùi khói tán đi. Cô ra vẻ khoan khoái nói: “Buôn bán à, tương lai phát tài làm tổng giám đốc, nhưng đừng quên còn có một người bạn nghèo như tớ nha.”

Anh bỗng nhiên phì cười, tiêu sái xoay người giơ lên tay hướng về sau lưng cô quơ quơ vẫy tay tạm biệt. “Cậu chẳng khác gì kẹo kéo, tớ muốn bỏ cũng không được.”

“Thuận buồm xuôi gió, đồ ngốc!” Lê Ly hét to, sợ Bùi Thượng Hiền nghe không được.

Chàng trai cao lớn quay người, cười như không cười khẽ gật đầu.

Ngày hôm đó hắt ngời xe lửa rời khỏi Thượng Hải, Lê Ly ôm cặp sách đi dạy thêm. Đi qua trước ngõ hẹp, nhìn căn phòng gạch đỏ quen thuộc, cô nhớ về tháng ngày đã qua của anh và cô.

Bọn họ đều đã qua cái thời niên thiếu, cuối cùng chẳng thể quay về được nữa.

Học sinh của Lê Ly tên là Thẩm Khiết Hoa, lưu ban học lại lớp chín. Cô gái nhìn qua ngốc nga ngốc nghếch, bất kể cô có giảng giải bao nhiêu lần, phản ứng của cô bé luôn là không hiểu.

Lê Ly tránh không được thất bại, tâm tình suy sụp tại nhà ra bài thi. Cô đã đem đề bài chỉ ra đến “I __ a student”, chỉ cần điền “am” đơn giản như vậy, nếu Thẩm Khiết Hoa lại làm không ra, Lê Ly quyết định bỏ

cuộc giữa chừng.

Liễu Thiên Nhân từ phòng ngủ đi đến phòng khách, nghe đến động tĩnh Lê Ly hơi ngẩng đầu đưa mắt nhìn, nhìn hẩn bộ dáng chỉnh tề chuẩn bị ra cửa. Bên tai vang lên lời hẩn nói trong điện thoại: “Tốt nghiệp xong tôi quyết định đi nước Mỹ du học, em không cần phải sợ.”

Ngón tay run lên, đầu bút máy kéo dài trên giấy tạo thành một cái lỗ.

Hẩn đi ngang qua trước mặt cô, bước chân không ngừng. Liễu Thiên Nhân đi qua sau đó trở về nhìn mặt bên Lê Ly, chuyện xảy ra hai năm trước tồn tại trong lòng hẩn như một bóng râm, ánh mắt cô đơn tuyệt vọng của cô trong mỗi một giây phút đều chưa buông tha cho linh hồn của hẩn. Hẩn thường thường từ trong giấc mơ bừng tỉnh, hổ thẹn và day dứt từ trong bóng đêm mãnh liệt trào đến, và cô gái đó cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho thương tổn mà hẩn mang lại, sự thật này khiến cho Liễu Thiên Nhân gần như điên lên.

Hẩn có một ý nghĩ buồn cười: nếu là năm đó vì vậy cứ nhận lấy luật pháp, có thể khiến lương tâm được phần nào giải thoát?

Tại lễ truy điệu của bà ngoại Lê Ly, Liễu Thiên Nhân nhìn Bùi Thượng Hiền kéo Lê Ly đưa đi, cô trước giờ chưa bao giờ lộ vẻ yếu ớt trước mặt hẩn, cho dù là vào lúc cuồng loạn rạng sáng ngày ba tháng bảy năm 1994 đó.

Thời điểm lúc nhìn theo bọn họ bước đi, nội tâm của hẩn bị sự “Ghen tị” nào đó điên cuồng rửa rói. Liễu Thiên Nhân không muốn yêu bất kỳ người nào, nhất là Lê Ly.

Hẩn quyết tâm rời khỏi Thượng Hải đi đến nước Mỹ xa xôi, đem Lê Ly hoàn toàn xóa bỏ.

Lần đi năm đó, cho đến khi hẩn gặp lại cô, Liễu Thiên Nhân phát hiện chút nhớ nhung cất giấu dưới đáy lòng, như thủy triều rút đi để lộ rõ đá cuội bóng loáng, rõ mồn một trước mắt.

Ngày năm tháng mười hai năm 1996, Lê Ly tròn hai mươi tuổi, bạn cùng phòng kêu gào muốn cô cầm học bổng mời khách. Buổi sáng lớp trưởng mở thùng thư, có một cái bưu thiếp cho Lê Ly, gửi từ Quảng Châu.

Là nét chữ mà cô quen thuộc, Bùi Thượng Hiền chữ viết ngoáy còn khó phân biệt hơn so với thầy thuốc kê đơn, còn khoác lác không ngượng nói chữ này là “cuồng thảo” (Nghệ thuật thư pháp). Lê Ly lúc này tròn trắng mắt, nói Trương Húc* có thể bị anh chọc đến chết thêm lần nữa.

*Trương Húc: Ông là người Tô Châu, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Trong thời Khai Nguyên, đời vua Đường Huyền Tông, Trương Húc làm quan đến Thường thực úy, về sau thăng đến Hữu suất phủ trưởng Sử, nên còn được gọi là Trương trưởng sử.

Ông cùng với Hạ Tri Chương, Trương Nhược Hư và Bao Dung được người đương thời liệt vào “Ngô trung tứ sĩ” (Bốn danh sĩ đất Ngô).

Ngoài tài thơ, hay rượu, Trương Húc còn là một nhà thư pháp nổi tiếng. Đặc biệt ông giỏi “cuồng thảo”, là một trong nhiều hình thức viết chữ trong nghệ thuật thư pháp.

Anh uốn cong ngón trỏ, búng trên trán cô vài cái, cười tít mắt biện giải: “Cái này là phong cách, hiểu hay không?”

“Nguy biện, là người Trung Quốc nên luyện chữ cho tốt.” Lê Ly lướt qua mở tay của anh nói, nghiêm túc nói: “Chữ của cậu đưa cho người khác nhìn, có mấy cái có thể nhìn rõ ràng?”

“Không quan trọng, dù sao tớ sẽ chỉ viết thư cho mỗi cậu.” Bùi Thượng Hiền hắc hắc cười, giọng điệu thờ ơ như không, “Chỉ cần người thấy hiểu, vậy thì OK.”

Cô nhẹ nhàng ho khụ khụ, không nên dây dưa vào đề tài này, trong lòng lại có mấy phần vui vẻ, nghĩ chính mình cuối cùng có một chút đặc biệt.

Bùi Thượng Hiền viết sau tấm bưu thiếp: “Cô nhóc, happy birthday! Ở bên ngoài không có cánh nào để cho cậu tam quang*(có nhắc đến ở”

Cô cười “phụt”, tình hình một năm trước cùng anh ăn quán ăn bên đường còn hiển hiện ngay trước mắt, đâu có người nào miệng trên nói mời khách còn hướng người bị mời mượn tiền?

Cuối bưu thiếp là câu ghi chú của anh, dường như là rất vội vàng được ghi thêm, chữ viết càng ẩu. Lê Ly tốn chút công sức mới hiểu anh viết cái gì — — đừng lại béo, cẩn thận tìm bạn trai.

Mồm chó không mọc ngà voi! Vô ý thức, tay của cô cách một lớp quần áo thật dày vỗ vỗ bụng, nghĩ mấy ngày này không làm gì cả chỉ ngủ nên có chút béo bụng, buổi tối tắt đèn trước khi đi ngủ phải bổ sung vận động.

Mùa đông Thượng Hải càng lúc càng muộn, thường thường là lập tức từ cuối mùa thu bước vào mùa đông. Đầu tháng mười hai ban ngày ấm áp hợp lòng người, nữ sinh thời thượng mang váy ngắn giày bó, như người mẫu bước chân trên sàn diễn, ở trước mắt Lê Ly đứng đưa eo nhỏ.

Tào Tuyết Mai khinh thường bĩu môi, túm cánh tay của cô đứng đối diện, vừa dùng giọng điệu bất mãn nói liên miên cần nhắc: “Trong trường học không có đến mấy chàng trai, xoay thành như vậy cho ai nhìn?” Trên miệng nói như vậy, bờ vai lại vô ý thức trên dưới đong đưa, xem ra cô và mấy cô trước mắt cũng đều cùng một mục đích.

Lê Ly che miệng cười, mắt híp thành một đường nhỏ cong cong. Sợ rằng trên đời này hơn phân nửa những cô gái không xinh đẹp bề ngoài ra vẻ không đồng tình, nhưng trong lòng lại ấp ủ hâm mộ.

Trong ách giáo khoa kẹp bưu thiếp Bùi Thượng Hiền gửi tới, chính diện là toàn cảnh đường Trung Sơn Quảng Châu. Cô đoán rằng anh có ý khi chọn cái này. Trước kia lên lớp không chuyên tâm nghe giảng, anh chỉ hứng thú với mỗi môn địa lý, mỗi lần đều cùng Lê Ly chăm chú nghe thầy dạy địa lý nước miếng tung tóe miêu tả cảnh đẹp non sông. Tan học Lê Ly thường thường cảm thán, cả đời này không biết muốn tiêu bao nhiêu thời gian mới có thể đi khắp Trung Quốc, càng huống chi thế giới bên ngoài rộng lớn.

“Có một cách.” Chàng trai anh tuấn gương mặt đầy vẻ đắc ý, “Tớ cùng với cậu, một người đi một nửa lộ trình, đến mỗi nơi đều gửi cho đối phương một tấm bưu thiếp, hai người cộng lại tương đương đi khắp trên thế giới.”

Vào thời điểm đó, cô cảm thấy biện pháp này là một cách tiết kiệm thời gian và tiền bạc, nhưng giờ phút này cô nghĩ phong cảnh kia chỉ có chính mắt gặp qua mới không quên mất, cũng như đời người, cũng như cảm tình — — bạn chỉ có trải qua, mới có thể lĩnh ngộ.

Để chào đón năm mới 1997 sắp đến, có một buổi tiệc được tổ chức tại

trung tâm hoạt động sinh viên, Lê Ly bị bạn cùng phòng kéo đi khiêu vũ, và chàng trai với nốt ruồi trên mặt cũng xuất hiện. Một năm trước sinh nhật cô, ở trên đường va vào hắn, được biết hắn và cô cùng một ngày sinh.

Lê Ly biết hắn gọi là Uông Hiếu Phong, thông thạo tiếng Đức. Lê Ly vốn nghĩ chọn tiếng Đức làm ngoại ngữ hai, nhưng mà bị Tào Tuyết Mai dùng lý do “Tiếng Pháp là ngôn ngữ đẹp nhất trên thế giới” này kéo đến ban tiếng Pháp.

Uông Hiếu Phong sớm quen gặp Lê Ly này, cô không phải là loại cô gái xinh đẹp khiến mắt người khác sáng hay mỹ nữ khó quên, ngoài thành tích không tệ, phương diện khác chẳng có gì nổi bật, cá tính không nổi bật chắc chắn giáp mặt nơi vườn trường thì có xác suất chín mươi phần trăm là bị bỏ qua. Lê Ly không để ý cái này, dù sao luận về hát ca nhảy múa đều không phải là thiên phú của cô, luận về hấp dẫn ánh mắt cô cũng thiếu sót điều kiện đầu tiên, dứt khoát thành thành thật thật tranh thủ kiếm học bổng mới là sự thật.

Cô nhớ kỹ Uông Hiếu Phong một trong những nguyên nhân khiến hắn dễ nhận ra là nốt ruồi trên mặt, ngay bên khóe miệng, hiển nhiên là hóa trang thành bà mối trong kịch hài. Cô nhìn không được cười, không kiêng nể gì nhìn chòng chọc vào hắn.

“Quá phận rồi quá phận rồi.” Uông Hiếu Phong căn cứ vào tầm mắt Lê Ly chiếu lên người mình phỏng đoán cô đang chú ý đến nốt ruồi trên mặt mình, cố ý giả bộ kháng nghị. Hắn cùng bạn cùng phòng Đinh Hân của Lê Ly là đồng hương, đều đến từ Kim Hoa Chiết Giang, theo Tào Tuyết Mai cung cấp tin tức bát quái nói hai người này đang kết giao. Đây cũng là một nguyên nhân khác khiến Lê Ly nhận ra hắn

Lê Ly không tim không phổi cười đến khoái trá, ném một câu trêu chọc: “Nốt ruồi này còn rất có tinh thần, nếu không làm sao có thể thu phục được Đinh Hân phòng chúng tôi?”

Tươi cười của hắn nhất thời cứng đờ, sò sò đầu tự giễu: “Bà mối bà mối, không phải là thay người ta may áo cưới sao?”

Lê Ly cùng Đinh Hân tuy rằng cùng ở chung một phòng, nhưng quan hệ hơi hợt. Lúc năm nhất cô liền biết Đinh Hân đối Bùi Thượng Hiên có cảm tình, nhiều lần nhìn thấy anh tới tìm mình đều miễn không được

nói bóng nói gió một phen, chẳng qua Lê Ly giả câm vờ điếc, theo tuổi tác phát triển cũng càng thêm sâu sắc hơn, Đinh Hân không nói rõ cô sẽ giả bộ không hiểu.

Mọi người đều là người thông minh, gặp Lê Ly phản ứng lạnh nhạt không mấy mặn mà, Đinh Hân cũng khép miệng không nói, chỉ là hai người quan hệ từ sau đó liền có chút không thân, cuối cùng là tồn tại khúc mắc.

Nghe khẩu khí Uông Hiếu Phong, tình hình tựa hồ là “Tương vương có mộng, thần nữ không quan tâm”. Lê Ly lúng túng ho khan, vốn định tìm viện có tránh ra, lại thoáng nhìn hần biểu tình cô đơn, tự dừng sinh ra lòng đồng tình.”Thôi, không phải chỉ là một cô gái không thích anh thôi sao, không thuộc về anh thì sẽ mãi không thuộc về anh.” Còn chưa nói xong Lê Ly liền cười. Đương cục giả mê*(có nghĩa là người trong cuộc giả vờ không biết), thời điểm khuyên người khác thuyết khách đều rất nghĩ thoáng, mỗi một người đều là chuyên gia về tình yêu. Chỉ có bản thân mới có thể trải nghiệm, mới rõ ràng chuyện tình cảm ba câu hai lời là không thể nói rõ.

Hần lách đầu đánh giá cô, toét môi cười cười: “Được vài câu an ủi của em, tôi nhất định không thể không mời em khiêu vũ.” Hần học theo kiểu quý tộc, hướng cô cúi người duỗi tay mời.

Lê Ly rất sợ cảm giác bỗng nhiên được chiều chuộng, ngoài Bùi Thượng Hiên, có rất ít chàng trai nào ngoài học tập nảy sinh tiếp xúc. Căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạo suy xét, cô tuyên bố cho hần biết trước rằng mình không biết khiêu vũ, cho hần chuẩn bị tốt tư tưởng bị giẫm.

Uông Hiếu Phong cho rằng đây là những từ khiêm nhường của cô, chờ đến Lê Ly liên tục giẫm chân hần đến ba lần, hần dờ khóc dờ cười kéo cô rời khỏi sân nhảy.

“Vì đôi chân của tôi, tôi nghĩ chuyện mời em nhảy vẫn nên để sau cho đến lúc em đến học khiêu vũ.” Hần lấy một lon coca cho cô.

Học hội khiêu vũ? Nghĩ đến tư thế vừa nãy của bản thân, quả thực là đầm rùng hang hổ!”Mon dieu.” Cục kỳ tự nhiên, một câu tiếng Pháp xuất khẩu.

Uông Hiếu Phong nhún nhún vai, thuận miệng đáp lại: “Lun Gott.

Chẳng lẽ em không muốn làm cao thủ khiêu vũ, tài năng vang khắp toàn trường hay sao?”

Lê Ly hướng về hấn nhìn, “Uông Hiểu Phong, mơ tưởng không thực tế người ta gọi là thằng ngốc đó.”

Hấn lắc đầu ngoay ngoay, cười tít mắt nhìn cô nói: “Lê Ly, tự tin sẽ cho cô gái càng lúc càng xinh đẹp. Tin tưởng tôi, không sai đâu.”

Cô nhìn hấn, bỗng nhiên trong lòng nhẹ nhàng.

Năm 1997, trước hai ngày chuẩn bị trở về hongkong, Liễu Thiên Nhân cầm đến đại học Offer phía nam California, Bùi Thượng Hiền dùng điện thoại quý giá có hạn gọi cho Lê Ly nói có chuyện lớn xảy ra cần cô lập tức đến, Lê Ly đang ở nhà chỉnh lý hành lý chuẩn bị cùng Uông Hiểu Phong đến Bắc Kinh xem nghi thức kéo cò ở Thiên An Môn.

Nhận được điện thoại vô cùng khẩn cấp của anh, Lê Ly ném chỉnh lý một nửa hành lý vội vàng ra cửa, lòng nóng như lửa đốt đuổi tới Quảng trường Nhân Dân gần đó, lại thấy anh đang hăng hái ngồi giữa một đám người.

Bùi Thượng Hiền một năm trước tại đường Thất Phố thuê một cửa hàng mặt tiền, từ Quảng Châu bán sỉ quần áo về Thượng Hải. Ánh mắt anh độc đáo, hơn nữa đẹp trai là một hình tượng sống để quảng cáo, làm ăn hưng thịnh. Anh bận rộn đến mức không thời gian tìm Lê Ly ôn chuyện, cô có đi tìm anh hai lần, mỗi lần đến cuối cùng đều không thể không bán đứng sức lao động giúp anh bán áo quần.

“Hai người là một đôi phải không?” Các cô gái thử đồ luôn luôn hỏi chuyện này.

Bùi Thượng Hiền ha ha cười ôm bờ vai Lê Ly, gắng sức ôm ôm trở về trả lời: “Đây là anh em tốt nhất của tôi, so với toàn bộ phụ nữ khác đều quan trọng hơn.”

Cô nỗ lực duy trì khuôn mặt tươi tắn, trong lòng quặn đau. Anh em tốt nhất, so với tất cả phụ nữ đều quan trọng hơn, nhưng với tình yêu thì không chút liên quan. Lê Ly trở về trường học cùng Uông Hiểu Phong luyện khẩu ngữ, thời điểm đó không tập trung, bị hấn nhìn ra manh mối.

Từ sau vũ hội năm mới đó, cô cùng Ông Hiếu Phong dần dần trở nên thân thiết. Tết âm lịch hần có trở về Kim Hoa, còn đặc biệt mang cho cô một bọc chân giò hun khói. Lê Ly mang về nhà giao cho mẹ, Lê Mỹ Tình ngạc nhiên ra ý nhìn cô bề ngoài khó coi như vậy còn kết giao được bạn trai.

“Là bạn bè.” Lê Ly khó chịu thanh minh, đóng lại cửa tủ lạnh, không chú ý mẹ nói liên miên trách cứ đi ra từ phòng bếp.

Trong phòng khách, Liễu Thiên Nhân đang xem CD, ngẩng đầu liếc nhìn Lê Ly. Cô không phản ứng gì, im lặng bước ngang qua, trở lại phòng mình ngay sát bên cạnh.

Ông Hiếu Phong là loại nam sinh dễ dàng khiến người ta nảy sinh loại cảm giác tin cậy, của hần vẫn đề là nữ hài tử vui sướng cùng hần đùa, nhưng muốn càng tiến một bước kết giao làm theo tập thể say no. Lê Ly thay hần phân tích qua cái Trung Nguyên vì, xét đến cùng là hần cùng nữ sinh rất không có khoảng cách cảm, thử nghĩ đâu bé gái đồng ý tìm cái hiểu rõ chính mình tất cả bí ẩn bạn trai?

“Được, người liên ngoan ngoãn làm của người ‘phụ nữ hữu’ đi.” Lê Ly đôi tay một mở ra, tuyên án hần không có thuốc nào cứu được.

Ông Hiếu Phong thất bại bắt tóc, hướng về Lê Ly trên dưới đánh giá một phen, sắp xếp qua cười đùa cột nhà thăm hỏi: “Lê Ly, dứt khoát chúng ta tấu một đôi, suy xét một chút?”

Cô nâng tay cho hần một quyền, “Tôi xem anh như đồ ngọc.”

Ông Hiếu Phong biết Lê Ly thích người nào đó, là kia loại Thương Hải Tang Điền này tình không đối thích, hần đấu không lại tại trong lòng nàng người, thoải mái hào phóng sớm bỏ quyền.

Năm 1997 tháng sáu hai mươi chín ngày, Lê Ly nổi trận lôi đình ngồi bên cạnh Bùi Thượng Hiên. Anh mặc áo Tshirt màu đen bó sát người, trên cổ đeo một sợi dây chuyền bạc, kiêu ngạo ngang ngược.

“Bùi Thượng Hiên, giải thích cho mình làm sao trở về.” Mỗi người bên cạnh anh Lê Ly đều không quen biết, cô chuẩn bị thi lên cấp, có một khoảng thời gian không gặp anh. Nhìn cách ăn mặc này, cô tự động quy về hồ bằng cầu hữu*(bạn bè xấu).

Bùi Thượng Hiền buông cô gái xinh đẹp trong ngực ra, hướng về Lê Ly hơi hất cằm lên. "Cậu tới sao."

Cô càng tức giận, tớ là người còn sống đứng ở đây đến nửa ngày, cậu không phải mới nhìn thấy chứ? Thật nhàm chán! Cô gái bên cạnh anh cũng mang chiếc áo Tshirt giống vậy khiến cho Lê Ly phức cảm tự ti lần nữa trỗi dậy, trên đời không chỉ có một cô gái xinh đẹp như Hàn Dĩ Thần, cô đổ kị cũng vô dụng.

"Nếu như cậu muốn tớ thấy cậu chán nản như vậy, OK, tớ đã thấy." Lê Ly không khách khí xoay người, không chút để ý làm mất mặt hẳn trước mặt bạn bè.

Bùi Thượng Hiền tái người, mọi người ở đây đều ngạc nhiên khi thấy hình tượng lạnh lùng của anh trước đây biến mất và lập tức đứng dậy, anh lao ra cửa, bắt lấy cánh tay Lê Ly.

"Lê Ly, cậu uống nhầm thuốc sao?" Bùi Thượng Hiền mới mở miệng mùi thuốc rất nồng, không chút suy nghĩ liền vội đuổi theo, như bản thân mới làm sai chuyện gì đó.

Cô chăm chú quay đầu nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu, cắn chặt làn môi sau đó buông ra, màu máu đỏ thẫm giống như ngày trước anh và cô vẫn còn ngồi cùng bàn, cô lại tự ngược.

Anh từ túi quần bỏ túi lấy ra một khăn tay vuông, đưa cho cô lau đi vết máu. Lê Ly không duỗi tay, khiến anh trở nên lúng túng. Ánh mắt cô sâu xa, anh nhìn không hiểu.

"Bùi Thượng Hiền, buổi tối tớ sẽ đến Bắc Kinh."

Anh buột miệng hỏi cô vì sao phải đi, có ảo giác cô một đi sẽ không trở về nữa.

"Tháng bảy trở về Hongkong, tớ đến xem nghi thức kéo cò."

"Một mình?" Anh không yên tâm hỏi han, lại thấy cô lắc lắc đầu. "Cùng với một bạn nam, không cần lo lắng."

Nghe đến hai chữ "Bạn nam", Bùi Thượng Hiền nhú mày. Thật kì lạ, cô đơn độc cùng đàn ông đi du lịch, lại bảo anh không cần lo lắng? Anh không lo lắng mới lạ! "Không được đi." Anh bá đạo ra lệnh, "Cậu là con

gái, cậu phải bảo vệ bản thân, biết hay không?”

Lê Ly nhìn anh, chưa kịp phản ứng trước thì trong miệng đã bật luôn ra một từ đơn: “Shit.” Cô ngẩn ra, cười lạnh. “Bùi Thượng Hiên, cậu bệnh thần kinh sao.”

Lạnh nhạt của cô khiến anh không vui, vẻ mặt nổi nóng gào lên: “Tớ đang quan tâm ngươi.”

“Tớ không quý như vậy.” Lê Ly quật cường ngẩng lên gào lại đáp trả, vung tay bước nhanh về phía trước. Không đi đến hai bước, cánh tay lần nữa bị người ta bắt được. Quay đầu lại, Bùi Thượng Hiên bộ mặt dữ tợn, hung tợn nghiêng răng nghiêng lợi: “Lê Ly, con nhóc cậu không biết lòng tốt người ta. Chuyện của cậu tớ đều có quyền quyết định, hôm nay cậu đi đâu tớ cũng không cho đi!” Nói, anh đưa tay vẫy một chiếc taxi, vừa xô vừa đẩy nhét cô vào bên trong xe, báo địa chỉ nhà của bản thân.

Cô không đi được Bắc Kinh, tại nhà Bùi Thượng Hiên cùng anh mắt to trừng mắt nhỏ giằng co nửa ngày, hai bố mẹ tại Bùi gia không ngừng liếc mắt ra hiệu trên dưới, cuối cùng Lê Ly thỏa hiệp. Cô đến địa điểm nhà ga nơi hẹn cùng Ưông Hiếu Phong, lấy cớ tạm thời có chuyện không thể đi Bắc Kinh.

“Là cậu kia phải không?” Ưông Hiếu Phong bữu môi nhìn người đàn ông cao ráo đứng cách đó không xa.

Cô khẽ gật đầu, cũng chẳng muốn giấu diếm hẳn.

“Thích cậu ta sẽ rất mệt mỏi, Lê Ly.” Hắn vỗ vỗ của bờ vai của cô, xách lên túi du lịch bên chân, “Chờ tôi quay về sẽ cho cô xem hình.”

Lê Ly rất tiếc nuối, vì bản thân sắp sửa bỏ qua thời khắc mang tính lịch sử này. Nhưng chờ đến khi Bùi Thượng Hiên đi tới nắm lấy bàn tay cô, cô dễ dàng buông bỏ không chút tiếc nuối.

Chỉ cần người đàn ông này còn quan tâm đến cô, mặc kệ là lý do gì, cô đều có thể cố gắng quên mình.

CHƯƠNG 11

Liều Thiên Nhân khởi hành đi Mỹ, Lê Ly bị mẹ ép đến sân bay tiễn hân. Cô rất hận Liều Thiên Nhân, nhưng mảnh giấy hân xé kẹp trong sách kia không thể xem nhẹ, cô không thể nói rõ cảm giác mình đối với hân là gì, Lê Ly đành làm đờ đẫn không biết gì.

Thiên Nhân chỉnh lý hành trang tại nhà, đem tất cả sách vở trước khi thi đại học đều bán đi, cô thấy cuốn sách tham khảo mà cô trả cho hân nằm ở trong đó. Trái tim Lê Ly đột nhiên nhói lên một chút, dai dẳng trong vài giây.

Đêm trước khi hân rời đi, Lê Ly làm thêm ở công ty nghiên cứu thị trường về nhà, đi đến dưới lầu thấy Liều Thiên Nhân cô đơn hút thuốc.

Khoảng cách mười mét, cô dừng bước chân lại. Ban đêm mùa hè oi bức, không có gió đêm, toàn thân cô toát đầy mồ hôi, trên dưới đều có, chỉ mong nhanh chóng về phòng tắm rửa.

Điều thuốc kẹp giữa ngón tay Liều Thiên Nhân, ánh lửa nhỏ trong màn đêm nhẹ nhàng lay động, có một chút vắng vẻ cô đơn.

Hân và cô, cách mười mét nhìn nhau, cuối cùng không ai nói lời nào. Lê Ly xoay người lên lầu, mà hân tiếp tục ở dưới lầu hút thuốc. Lúc cô tra chìa khóa vào cửa, giật mình nhớ được cha con Liều Chi Hiền đều không biết hút thuốc.

Lắc lắc đầu, cô đem cảm giác quái dị ném ra sau đầu. Lê Ly vỗ vỗ mặt ra lệnh cho bản thân phải tỉnh táo, cô nhất định là điên rồi mới quan tâm đến ý Liều Thiên Nhân.

Tại sân bay lần đầu Lê Ly nhìn thấy mẹ của Liều Thiên Nhân, một phụ nữ trung niên khí chất sang trọng và xinh đẹp. Nghe nói thường hay giống mẹ, từ bề ngoài của hân cũng có thể đoán được mẹ hân là mỹ nhân. Bà chẳng những có bề ngoài xuất sắc, giọng nói cũng cực kỳ êm tai, nói chuyện ngữ điệu chậm rãi, như một cô tiểu thư dòng dõi cao quý được dạy dỗ nghiêm khắc. Lê Ly đánh giá khách quan và công bằng:

mặc kệ nhìn từ phương diện nào, mẹ của Liễu Thiên Nhân và Liễu Chi Hiền tương đối xứng đôi.

Có thể điều này không phải chỉ mình cô nghĩ vậy, Lê Ly phát hiện mẹ mình sắc mặt trở nên rất khó coi, sau đó Liễu Chi Hiền tựa vô ý cầm tay Lê Mỹ Tình. Nắm thật sự rất chặt, giống như muốn để cho mọi người đều biết tình cảm giữa bọn họ.

Từ trước đến nay cô không thể hiểu nổi Liễu Chi Hiền yêu mẹ mình ở điểm nào, thân là con gái Lê Mỹ Tình thế nhưng một lý do vớ vẩn mà cô cũng chẳng thể nào thuyết phục được mình, nhưng thấy cảnh này Lê Ly chợt cảm thấy thoải mái. Liễu Thiên Nhân cũng thấy, khóe miệng hiện hiện một nét cười sâu xa yếu ớt.

Hắn không tạm biệt với Lê Ly, chỉ là dùng cách tiễn người thân nhìn cô một cái. Cái nhìn này thoáng qua rất nhanh, Lê Ly căn bản bắt không được ưu tư dưới đáy mắt đó.

Chuyến bay 747 bay lên trời cao, Liễu Thiên Nhân rời khỏi thành phố này. Trên đỉnh đầu cô xẹt qua chiếc máy bay màu bạc, tựa như một con chim khổng lồ giương đôi cánh bay đi.

Ly biệt, còn có thể trở về hay không?

Khai giảng vào tháng chín, Lê Ly học đại học năm thứ ba. Bùi Thượng Hiền tại trong lúc nghỉ hè có mời cô đi ăn cơm, mang bạn gái theo giới thiệu cho Lê Ly. Chẳng phải là cô gái xinh đẹp ở phòng trà hôm trước, anh lại đổi người.

Cô nhớ được có một năm vào tháng tư, trong mùa hoa anh đào nở rộ, Bùi Thượng Hiền vỗ bờ vai cô bá đạo nói: “Lê Ly, người mà tớ thích, cậu cũng thích.”

Lê Ly mỉm cười nhẹ nhàng, lịch sự chào hỏi và hàn huyên tán gẫu với bạn gái anh, trong lòng có chút trào phúng nghĩ: người mà anh thích thật quá nhiều, cô sẽ chẳng đuổi kịp tốc độ của anh.

Có lẽ anh đã sớm quên mất câu nói ngày đó, mà cô trong nhớ từng giây từng phút, dù cho đó là hạnh phúc hay đau khổ.

Năm 2005, Liễu Thiên Nhân hung hăng đánh Bùi Thượng Hiền một đấm, khinh miệt đánh giá: “Người mà tớ thích, cậu cũng thích. Đây là

câu nói tàn nhẫn nhất mà tôi từng nghe qua.”

Bùi Thượng Hiền khoe miệng rỉ máu, trước mắt hiện lên làn môi đỏ thẫm vết máu của Lê Ly, nhìn đến ghê người.

Anh đã lãng phí quá nhiều thời gian, ngay cả ông trời cũng không thể khoan tay đứng nhìn, quyết tâm thu hồi quyền lợi yêu cô của anh.

Vào năm 1997, Bùi Thượng Hiền ôm bờ vai Lê Ly giới thiệu cho bạn gái mình: “Lê Ly, bạn của anh.”

Cô gái tên là Sầm Văn Văn, có một đôi mắt khiến lòng người rung động. Trong suốt sáng ngời, thị lực lại rất tốt, 2. 0. Lê Ly mang kính sát tròng, còn không nhìn được cô ấy rõ ràng.

Cô kéo tay Lê Ly, cười khanh khách nói: “Thượng Hiền thường xuyên nhắc tới bạn, trăm nghe không bằng một thấy mà.”

Có ý gì chứ? Lê Ly không biểu tình đánh giá đối phương, Sầm Văn Văn tươi cười ngọt ngào, nói chuyện giọng điệu rất nhanh, thường xuyên nhảy đề tài. Khi đề tài này còn chưa kết thúc, cô ấy còn nóng lòng muốn chuyển sang đề tài khác.

Lê Ly không ghét cô gái này, bạn gái anh trước giờ đều không thiếu dáng vẻ kịch cỡm và vênh váo tặc đắc, khó có người nào hào phóng trong sáng như vậy. Thừa dịp cô ấy đi toilet, Lê Ly liếc xéo Bùi Thượng Hiền, nhàn nhã nói: “Đần độn, chọn cô ấy đi.”

Anh một mực cười, từ chối cho ý kiến. Sầm Văn Văn từ toilet trở về, bọn họ liền chuyển sang đề tài khác.

Rời khỏi quán trà, cả ba người cùng đi ăn lẩu. Khi nồi lẩu đầu cá bốc khói ngùn ngụt được bung lên, anh đưa tay gấp một đĩa thịt dê gấp cho bạn gái mình, tự dưng Lê Ly liên tưởng đến rất nhiều năm trước kia khi cậu nhỏ gấp cho Nghiêm Lệ Minh cánh gà.

“Nhóc con, không cần khách khí, cậu tự động tay cơm no áo ấm đi.” Anh nhếch miệng, cười nói.

Bạn gái và bạn bè thật khác biệt.

Bùi Thượng Hiền và Sầm Văn Văn không coi ai ra gì biểu hiện những hành động thân mật, cô ngồi đối diện với bọn họ, uống Coca đông lạnh.

Chất lỏng lạnh lẽo trôi xuống cổ họng, đồng thời cũng lướt qua trái tim. Bữa ăn lẩu này khiến cô toàn thân trở nên lạnh giá, Lê Ly không vui vẻ như trước, bởi vì người mà anh thích trước hay sau đều chẳng phải là cô.

“Cậu rất thích cô ấy?” Buổi tối Lê Ly ở nhà gọi một cú điện thoại cho Bùi Thượng Hiên. Cô cố gắng ổn định tâm lý đánh liều gọi cho anh một cuộc điện thoại, không nghĩ đến anh bây giờ lại đang ở nhà.

Bùi Thượng Hiên nằm ở trên giường, nắm ống nghe nhìn lên trần nhà, khóe miệng nở nụ cười lạnh nhạt. Anh đã từng rất thích một người, lúc đó thiếu niên tràn đầy cảm xúc, cho rằng hai chữ “rất thích” chính là lý do lớn nhất thiên hạ, kết quả lại phát hiện ra chẳng qua điều đó thật châm chọc. Hiên tại, thích chỉ là lời dạo đầu của những bộ phim điện ảnh, vì để tiến tới những bước khác, như hôn môi và làm tình.

Anh dùng ngón tay cuộn xoắn dây điện thoại, bỗng nhiên buộc chặt rồi bỗng nhiên buông ra, giống như đây là một trò chơi thú vị. Lê Ly lại hỏi một lần, anh hờ hững “Ừ” một câu, nhẹ nhàng thoải mái trả lời: “Đúng đó, rất thích cô ấy. Cậu không phải vừa khuyên tớ nên chọn cô ấy sao?” Anh trêu chọc, nửa thật nửa giả.

Cách đầu dây điện thoại nghe được giọng nói mê hoặc xúc động này, cô cũng đoán được biểu tình giờ phút này của anh — — khóe miệng xinh đẹp nhẹ nhàng nhếch lên, một nụ cười như có như không, không chút dè dặt. Cô luôn nghĩ, vẫn cho là mình coi như không phải anh thích người khác thật, chỉ ít có thể tự hưởng thụ một chút quan tâm chăm sóc. Nhưng anh sẽ chăm sóc một người khác, giống như ngày đó chuyển đôi đũa về phía người con gái khác, đem hạnh phúc gần gũi mang đi. Những mơ mộng của Lê Ly bị thực tế cào rách thảm thương, tàn phá đến không cách nào để chấp vá hoàn chỉnh nữa. Cô im lặng, hít thở thật sâu.

Tĩnh tảo đi, Lê Ly! Cô tự nhủ bản thân mình: mày không thể nói thích cậu ấy, lại có cái gì tư cách trách cậu ấy phản bội?

Thầm mẩn, từ lúc bắt đầu đã không phải là một trò chơi công bằng.

“Lê Ly, cậu có người trong lòng hay không?” Bùi Thượng Hiên hỏi tiếp.

Cô thấp giọng cười lên, rất nhanh trả lời anh, dùng câu phủ định.

Trong những năm tháng đó, Lê Ly rõ ràng thích Bùi Thượng Hiên, chẳng qua cô chỉ nghĩ đây là câu chuyện của riêng bản thân mình.

Năm 98, trận World Cup Argentina cùng với Anh đấu ở vòng loại mười sáu đội, Lê Ly và Uông Hiếu Phong cùng nhau xem trận bóng dài 120 phút ở quán rượu gần trường học, cùng với cả loạt sút luân lưu tiếp theo.

“Tuyệt vời, thật tuyệt vời.” Argentina bị phạt, Owen đội Anh phản kích khiến cho Uông Hiếu Phong nhin không được lớn tiếng hét tốt, Lê Ly lần đầu tiên cùng bạn bè là nam giới xem trận bóng, mới đầu có chút gò bó.

Thấy đội Anh có bóng, Lê Ly liền gấp gáp. Cô một không thích Beckham, hai không thích Owen, một lòng một dạ ủng hộ Argentina của mình, tuy rằng đội bóng không có hình bóng Claudio Paul Caniggia. Cô không vui khi Uông Hiếu Phong cổ vũ lớn tiếng cho đội Anh như vậy, kết thúc nghỉ giữa trận cô thở phà phà chất vấn anh không nên để lập trường của mình dao động như vậy.

Uông Hiếu Phong vẽ mặt cười xấu xa, vui tươi hơn hờ nói: “Bác ái không phải là một chủ nghĩa tốt sao, cho dù đối mặt với một thất vọng, lập tức còn có thể tìm đến một cái khác để thay thế bổ sung, cậu không thấy chung thủy là một chuyện rất mệt mỏi sao?”

Lê Ly im lặng, cầm lấy lon bia trên bàn uống một ngụm. Uông Hiếu Phong luôn luôn ám chỉ cười nhạo cô đối Bùi Thượng Hiên điên cuồng như vậy, cô hiểu ý tốt của anh, hi vọng cô có thể hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng mà dù sao trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Thích Bùi Thượng Hiên, đó là chuyện của riêng mình, không liên quan đến chuyện của người khác.

Uông Hiếu Phong từng hỏi qua Lê Ly đến tột cùng thích Bùi Thượng Hiên điểm nào, thế cho nên nhiều năm trôi qua đều không nỡ gỡ bỏ anh. Thông thường những cô gái khác khác đều lấp ba lấp bắp nói không rõ nguyên nhân là vì sao, dù sao tình yêu cũng không giống tình dục, thông thường không chỉ nhất thời xúc động mà có thể rơi vào bể tình.

Nhưng Lê Ly trả lời anh. “Ấm áp, chỉ có cậu ấy cho tôi cảm giác này.”

Cô chẳng thể nào quên, mùa đông lạnh lẽo rét buốt khi đó, từ thiếu niên kia có được chút ấm áp.

Cô sinh ra vào mùa đông, số mệnh đã định khao khát có được ấm áp.

Cho nên Uông Hiếu Phong không lời nào để nói, lần nữa xác nhận Lê Ly là một người bướng bỉnh, không đến sông Hoàng Hà lòng không chết. Anh không rõ vì sao cô không muốn nói cho Bùi Thượng Hiên, tình nguyện im lặng thích.

Anh tự cho rằng là Lê Ly kỳ thật mắc bệnh muốn hưởng thụ cảm giác thâm yêu, năm rộng tháng dài si tình thành một câu chuyện cổ tích động lòng người, đầu tiên cảm động chính mình, cứ thế chẳng thể nào thoát khỏi nơi đó.

Lê Ly từ không vì mình mà giải thích, một mình liếm láp vết thương, yên lặng chờ đợi miệng vết thương kết vảy. Sau khi cô từ chối Khâu Tử An đó, thường thường nghe thấy chàng hoàng tử bạch mã bất bình đồn đãi, cô vẫn giữ nguyên như cũ, đem lời đồn đãi ném vào không khí.

Có một người nói cô sẽ không đem tình cảm đùa giỡn, đối với Lê Ly như vậy là đã đủ. Cô luôn dùng biểu hiện nghiêm túc để đối đãi với tình cảm, không có cách nào từ chối khéo léo Khâu Tử An.

Thân thể của cô đã không còn trong sạch, mà trái tim không chỉ một giây ngừng thích Bùi Thượng Hiên, cho nên Lê Ly kiên quyết yêu cầu chia tay.

Nghe đến cô đề xuất chia tay, Khâu Tử An hiển nhiên lắp bắp kinh hãi. Có thể là người xuất sắc như anh chưa từng gặp qua lời từ chối thẳng thừng như vậy, khuôn mặt kinh ngạc nhìn Lê Ly, hỏi cô có phải đang nói đùa hay không.

“Không phải.” Cô chỉ trả lời hai chữ.

“I wanna a reason.”

Lê Ly cúi đầu, tóc mái che khuất trán. Cô đá đá mảnh vụn dưới chân, quyết định chọn một câu sẽ không gây tổn thương nhất. “Cậu rất ưu tú, khiến cho tôi có áp lực.” Ngẩng đầu, gương mặt bình tĩnh nhìn vào gương mặt nho nhã kia, “Mà tôi, muốn sống một cách nhẹ nhàng.”

Sáng sớm vào lúc sáu giờ, hậu vệ của Anh đã thua dưới bầu trời đêm đen của Pháp, Argentina đánh bại kẻ thù lâu năm là Anh để tiến vào tứ kết. Hai quốc gia này cứ đối đầu không ngừng, bởi vì bàn tay của thượng đế mà trở thành không đội trời chung, có lẽ thù hận vĩnh viễn đây chưa bao giờ ngừng.

Lê Ly vào ngày này đã nghĩ: Cuộc sống, làm thế nào có khả năng được nhẹ nhàng chứ?

Khi nhận được cuộc gọi họp lớp của các bạn học lúc trung học cơ sở, Lê Ly hơi cảm thấy ngạc nhiên. Ngoài việc tụ họp một lần vào năm nhất kia, từ đó cô và mọi người đều cắt đứt liên hệ. Nguyên nhân nói tới vẫn là vì Bùi Thượng Hiền, bởi vì cô nghe được nhóm bạn cũ tụ tập bàn luận vui cười trước chuyện không may của Bùi Thượng Hiền, lại còn thị phi với Hàn Dĩ Thần, lúc đó Lê Ly đã dùng việc “Vội” để lấy cớ thoái thác.

Cô cho rằng bản thân mình đã bày tỏ không thiết tha lắm với mấy chuyện tụ họp thì người ta sẽ liệt tên mình vào danh sách sổ đen rồi, không ngờ lại vẫn có người nhớ được cô, đương nhiên người thông báo cho cô cũng luôn tiện đề cập đến tên của Bùi Thượng Hiền.

Năm thứ tư lịch dạy học thiếu rất nhiều, buổi chiều thứ tư nhàn rồi, Lê Ly liền chạy sang đường Thất Phố, tìm đến cửa hàng mặt tiền Bùi Thượng Hiền tìm anh bàn bạc. Anh cho cô số điện thoại di động, cũng như máy điện thoại, nhưng mỗi lần không thể nói được vài câu anh liền cúp máy buôn bán, cho Lê Ly đối ống nghe tức giận trợn mắt.

Cửa hàng làm ăn của anh ngày càng náo nhiệt, tại đường Thất Phố này có chút danh tiếng. Có mấy tên côn đồ từng nghĩ qua dọa dẫm vợ vét tài sản, kết quả bị Bùi Thượng Hiền đập đến khóc cha gọi mẹ, từ sau đó mọi người đều biết không nên trêu chọc vào anh.

Thứ tư là thời gian làm việc, khách hàng tương đối thưa thớt, Bùi Thượng Hiền khó có được chút thời gian để nghe Lê Ly nói hết lời. “Cậu đi hay không đi?” Lê Ly hôm nay tới đây với mục đích chính là vì hỏi câu này.

Chàng trai anh tuấn cúi thấp đầu, ngón tay đánh không ngừng trên máy tính, tựa hồ đang toàn tâm toàn ý tính sổ. Lê Ly nhìn nhìn, thuận tay nhấn nút C, toét miệng cười nhạo sự trốn tránh của anh. “Bùi Thượng Hiền, để cho những lời đồn đãi được ngấm miêng lại thì nên thoải mái

đối diện mọi thứ, chỉ cần cậu chứng minh chính mình thật sự tốt, cậu xem còn có người nào dám chỉ trích cậu?”

Anh im lặng không nói, chuyển tầm mắt xuống sàn nhà bê tông. Lê Ly thay đổi vị trí bước chân đến trước mặt Bùi Thượng Hiên, cường ép anh đối diện với mình. “Bùi Thượng Hiên, chính cậu cũng không làm sai chuyện gì, vì sao không dám trong sáng vô tư đi ra ngoài?”

“Cậu không trải qua, cậu đương nhiên nói thật nhẹ nhàng!” Anh giận dữ rống một câu, Lê Ly biểu tình tức khắc cứng ngắc. Tự ti của anh có thể trút lên người cô, mà ác mộng cô một mình trải qua cũng chẳng có cơ hội nào để bày tỏ, chỉ có thể một mình liếm cắn miệng vết thương.

Lê Ly lui về phía sau nửa bước, nhún nhún vai chẳng thèm ngó tới nói: “Người nhát gan, tớ không thèm quan tâm nữa.”

“Cậu cũng không được.” Bùi Thượng Hiên hừ lạnh, lười phải che dấu sự kích động. Anh cảm thấy Lê Ly dần dần càng lo chuyện bao đồng của mình, càng lúc càng dài dòng, mỗi lần cùng cô trò chuyện anh đều cảm giác phiền chán, nói hai ba câu đều muốn cúp điện thoại. Vừa mới bắt đầu trong lòng anh còn có chút bứt rứt, thấy thật có lỗi với bạn bè nhiều năm, nhưng dần dần tập mãi thành thói quen.

Cô là người con gái lạnh lùng thông minh, tùy mặt gửi lời cũng kiên cường, tự nhiên không có những sai lầm. Nghĩ đến những “Bạn rận” gần đây của anh, Lê Ly giật mình hiểu ra. Khéo miệng của cô hơi nhếch lên, mím môi cười.

Nói cái gì bạn bè cả một đời, nói cái gì so với tất cả các cô gái khác đều quan trọng hơn, quả nhiên lời nói trước kia cũng giống hệt anh, chỉ là ăn nói lung tung, mình thật là ngốc nghếch.

“Bùi Thượng Hiên, tùy cậu nghĩ như thế nào, tớ không then với lương tâm.” Lê Ly xoay người, đi tới cửa, “Trước giờ tớ không thấy cùng cậu làm bạn bè là một chuyện bề mặt.”

Bùi Thượng Hiên nhép nhép miệng muốn gọi Lê Ly, nhưng trong lòng bỗng nhiên hiện lên một ý niệm: như vậy, cô sẽ không lại tới phiền mình đi? Anh không phát ra âm thanh, tro mắt nhìn cô rời khỏi.

Lê Ly từ đường Thất Phổ đi trở về trường học, một đoạn đường dài như vậy, như đi cả một đời. Cô hừ hững đi qua những con đường phía sau

giờ tan học, lần trong đám học sinh trò chuyện. Nhìn những khuôn mặt non nớt đó, cô thấy mình và Bùi Thượng Hiên đã từng bước qua.

Rốt cuộc cũng chẳng trở về được.

Đứng bên ngòai cửa trường học, Lê Ly nói cho mình con đường đi đến cùng này, cô cuối cùng cũng có thể buông anh rồi.

Thời gian rảnh rỗi để mọi người họp mặt không giống nhau, cho nên quyết định vào lễ quốc khánh. Sau khi tốt nghiệp Trung học sơ cấp mọi người đều như con gió bay đi, từng người có bất đồng phát triển, chưa hẳn mọi người đều “Một lòng chỉ đọc sách thánh hiền”, lấy thi đại học làm mục tiêu. Theo Trần Thiến báo cáo có một vài người đã đi làm, ngày rảnh của người này chưa chắc người khác đã được nghỉ ngơi, cho nên người tổ chức thông báo cho mọi người ngay hai tháng mười tụ họp.

Trần Thiến nói chuyện giọng điệu y hệt trước kia, cẩn thận dè dặt sợ bị người khác trách mắng. Cô vừa nghe vừa hồi tưởng, ký ức lại một lần sống lại.

Nghĩ đến Bùi Thượng Hiên ghét bỏ mình, cô cắn môi, đầu lưỡi liếm vết máu.

Lê Ly tâm tình không tốt. Khi ra đến cửa do dự cả nửa ngày, lòng nghĩ nếu hiện tại nổi lên bão cấp tám hoặc là mưa đá, mình liền có lý do nguyên vẹn không đi. Đáng tiếc cuối thu không khí mát mẻ, ánh nắng tươi sáng.

Cô đến muộn gần tiếng đồng hồ, vừa mới đi đến cửa phòng liền nhìn thấy Trương Dũng béo mập hướng về mình vung mạnh tay chào. Lê Ly nhanh chóng tươi cười đi qua, khoa trương đặt câu hỏi cho Trương Dũng có phải ăn nhầm bột, sao lại béo thành hình dạng này.

Ngô Lệ Na mái tóc dài gọn sóng cưỡi khanh khách, ngón tay ngọc thon thon hướng Lê Ly gò má chọc hai cái: “Lê Ly, cái miệng cậu vẫn độc như vậy.”

“Me? That’s impossible.” Cô thoải mái mà nói đùa, nhiệt tình gọi tên bạn cũ. Ánh mắt đảo qua bốn phía, vẫn chưa thấy bóng dáng Hàn Dĩ Thần.

“Có vài người dọn nhà, điện thoại cũng đổi, muốn cả lớp đến đông đủ, có chút khó khăn đấy.” Ngô Lệ Na đem mái tóc trước ngực đẩy ra sau, kéo Lê Ly ngồi xuống bên cạnh. Cô nhìn bên trái mình, là Khâu Nguyệt Dung cô gái hoa khôi xinh đẹp trong lớp lúc trước, son ngón tay màu hồng sáng bóng chói mắt.

Lê Ly ngồi xuống, nghĩ đến nhiều năm trước kia mình nói qua cho các cô ấy về lý luận “người đẹp nhân đôi”. Nếu là hai vị mỹ nữ này thêm một người xấu như cô, so sánh hiệu quả càng rõ ràng. Trong lòng cô cười lạnh, bình chân như vại ngồi xuống, thuận thế cười nhạo Khâu Nguyệt Dung và Ngô Lệ Na: “Hai vị mỹ nữ cùng một mình tôi, tôi lại sợ các chàng trai khác chết đuối trong đầm mất.”

Mọi người đều cười, Khâu Nguyệt Dung còn khoa trương nhéo nhéo mu bàn tay Lê Ly, giả ý khiển trách cô dám đem cô ra đùa. Đột nhiên có người hỏi Lê Ly Bùi Thượng Hiên tới hay không, cô dừng một chút, khuôn mặt tự nhiên bịa chuyện: “Tôi chuyển nhà, rất lâu rồi không liên lạc với cậu ấy.” Đã đến sáu giờ rồi, cô nghĩ anh chắc không muốn đến đây. Bùi Thượng Hiên, anh để ý những người bên trong, không quan tâm đến Lê Ly.

“Mọi người đều rất quan tâm cậu ấy, không biết bây giờ cậu ấy như thế nào.” uỷ viên thể dục Quách Đại Vũ trước kia từng thích Hàn Dĩ Thần, đối với Bùi Thượng Hiên cướp đi tình nhân trong mộng khiến trong lòng tồn tại khúc mắc. Lê Ly nhớ được lần nào tụ họp hẳn cũng nhắc đến đề tài này. Lúc đó cô không gặp Bùi Thượng Hiên, hiện tại cũng quyết định — không nghĩ về anh nữa.

Cô vươn tay ấn lên cái xoay trung tâm bàn tròn, vừa cùng mọi người trêu chọc Anh ngữ gọi cái này là “Lazy Susan”, vừa đem bình trà chuyển đến trước mặt mình, rót một chén trà. “Giống như tất cả chúng ta, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày.” Bình tĩnh châm chọc, người thông minh vừa nghe liền hiểu.

Ngô Lệ Na tiếng sắc nhọn, vừa cười vừa nói: “Lê Ly, cậu vẫn còn giúp Bùi Thượng Hiên như trước kia.”

“Ở sau lưng nói xấu tôi sao, mỹ nữ.” Ngoài cửa truyền tới giọng nói hài hước, Lê Ly quay đầu lại, ngạc nhiên phát hiện Bùi Thượng Hiên đứng ở chỗ ấy.

“Các bạn học, đã lâu không gặp.” Tinh thần anh thoải mái, ánh mắt quét qua khắp phòng một lần, vẫn chưa nhìn thấy gương mặt xinh đẹp. Anh ngẫm nhẹ nhàng thở ra, cánh tay duỗi ra kéo vào một cô gái xinh đẹp, “Mọi người không để ý khi tôi mang bạn gái theo chứ?”

Lê Ly quay đầu nhìn chén trà trước mặt, nhắm mắt làm ngơ.

Bữa cơm này tương đối thú vị, Bùi Thượng Hiên vừa ngồi xuống liền được mọi người đẩy cho quyền chọn thức ăn, lật thực đơn nói một chuỗi tên các món ăn. Ngồi bên cạnh anh là Đặng Kiếm Phong cùng anh nhìn thực đơn, biểu tình quý dị. Trục giác Lê Ly là Bùi Thượng Hiên gọi những món ăn mắc nhất, nếu không người phục vụ kia làm sao cười tươi như đóa hoa loa kèn?

Cuối cùng, Bùi Thượng Hiên khép lại thực đơn, cười tí mắt nhìn mọi người đang ngồi xung quanh: “Không biết có đủ hay không?” Tâm mắt của anh chuyển qua Lê Ly, mà cô không hề nhìn lại anh.

Đặng Kiếm Phong liếc mạng nháy mắt ra dấu, thế là mọi người lòng dạ biết rõ kia mấy cái thức ăn kia có vấn đề, nhìn xung quanh kéo người khác cùng nhau nói “Đủ đủ, không đủ lại gọi tiếp.”

Bùi Thượng Hiên vỗ vỗ bàn tay bạn gái xinh đẹp, phong lưu phóng khoáng cười: “Chúng tôi hai người đi ăn cơm thường hay gọi như vậy, chẳng lẽ mọi người đều giảm béo?”

Cô gái cười khúc khích, những người ở đây đều lúng túng.

Lê Ly ngẩng đầu, ánh mắt khinh thường. Bùi Thượng Hiên hiển nhiên nghe được lời khuyên của cô, điều võ dương oai tới khoe khoang mình “Thật sự tốt”, rất giống bọn nhà giàu gặp may mới nổi.

Ánh mắt anh dừng trước ánh mắt cô, thấy trên mặt cô khinh miệt lần đầu tiên trong mấy năm qua anh thấy biểu hiện này xuất hiện trên gương mặt cô. Bùi Thượng Hiên không cho là đúng vẫn vui mừng tươi cười, thậm chí mang theo giọng điệu tuyên chiến nói: “Bạn học cũ đã lâu không gặp, bữa cơm này để tôi tính.”

Bùi Thượng Hiên dùng một bàn tiệc và một cô gái xinh đẹp để khiến mọi người ngậm miệng, anh đã chứng minh được mình cực kỳ tốt, so với mọi người đều tốt hơn.

CHƯƠNG 12

So với chuyện hôm nay Hàn Dĩ Thần vắng mặt thì vẻ mặt lạnh nhạt của Lê Ly càng khiến anh cảm thấy rất khó chịu trong lòng. Thế là ngay sau khi tươi cười chào tạm biệt bạn học cũ, anh liền hất cánh tay cô gái xinh đẹp ở bên cạnh, bảo cô ta tự đi về nhà.

“Thượng Hiền, sao anh giận em vậy? Em không nói gì sai mà”. Cô gái không vui, bấu môi nũng nịu.

Bùi Thượng Hiền không thèm để ý, cau mày không nói gì, lại còn tỏ dáng vẻ lạnh lùng đáng sợ. Thấy thế, cô gái liền biết điều im lặng, ngoan ngoãn xoay người rời đi.

Anh quay người về hướng về nhà, đuổi theo Lê Ly, tìm kiếm bóng hình quen thuộc dưới ánh đèn đường. Thả đèn đã trở thành tiết mục truyền thống trong ngày Quốc Khánh ở Thượng Hải, nhìn ra cửa đám người cầm đèn nối nhau không dứt, chen chúc chật chội khiến Bùi Thượng Hiền phải chửi thề một tiếng

Mắt anh khá tốt, dưới ánh đèn sáng trưng của cửa hàng KFC, anh liền phát hiện ra cô, Lê Ly đang phải dừng lại vì một đám thanh niên ủa ra từ cửa hàng.

“Lê Ly!” Anh lớn tiếng gọi to, sợ thân hình nhỏ nhắn của cô lại lần nữa mất hút trong biển người.

Cô nghe thấy, quay đầu tìm kiếm người đã gọi mình. Bùi Thượng Hiền vòng qua những đôi tình nhân đang chậm rãi sánh bước, chạy nhanh về phía cô.

Dừng lại trước mặt cô, thấy vẻ mặt cô tỏ ra nghi hoặc, anh nhất thời không biết mở miệng nói ra sao. Đến cả nửa ngày, anh hắng giọng nói: “Cô nhóc này, sao cậu không ngồi xe về”

Cô thở ra, cười nhạt “Đồ ngốc này, cậu không thấy giao thông tắc nghẽn sao?” Lê Ly đi về phía trước, không thèm quan tâm đến anh.

“Có thể gọi taxi đi đường vòng, nhà cậu ở xa chỗ này như thế” Anh ba chân bốn cẳng đuổi theo, sánh vai bên cô. Vừa rồi giữa dòng người như nước, vì không tìm được cô nên anh rất nôn nóng, bây giờ bước chân đã trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Lê Ly liếc nhìn anh, Bùi Thượng Hiên mặc một chiếc áo màu sắc khá đẹp, cô luôn không thích màu hồng cánh sen. Nhưng anh mặc nó thì thật sự rất đẹp trai, hai hàng cúc trên không cài, lộ ra phần xương quai xanh vô cùng quyến rũ. Vừa rồi ăn cơm anh ngồi đối diện với cô, Lê Ly luôn tự khinh bỉ chính mình vì đã tâm thần bất ổn. Không chỉ cô, mà những bạn gái khác cũng đều chú ý đến Bùi Thượng Hiên nhiều hơn. Nguyên nhân mọi người để ý đến vậy là do vẻ ngoài điển trai cực kì hấp dẫn, hướng hồ, người đàn ông này còn có rất nhiều tiền.

Anh là người đàn ông điển trai, so với những anh chàng trưởng thành từ trường đại học càng có vẻ phong trần hơn. Lê Ly thầm thở dài, cảm thấy mọi cô gái, ai cũng đều lén để ý đến anh.

Cô quyết tâm buông tay, lúc xoay người còn lưu luyến nhìn lại. Thật không có tiền đồ! Lê Ly tự khinh bỉ chính mình, khoe miệng mỉm cười châm chọc: “Cậu không biết tớ đang cố gắng giảm béo à?” Cô nói lại lời anh ban nãy.

Bùi Thượng Hiên nắm chặt hai bờ vai Lê Ly, khiến cho cô ngẩng đầu đối diện với mình. Trong lòng anh như lửa đốt, còn có chút tủi thân, rõ ràng là cô đã nhắc nhở anh không cần phải trốn tránh, phải chứng minh bản thân “đang rất tốt” để khiến mọi người không thể nói được gì, nhưng hiện tại chính anh lại đang tốn công vô ích làm ra chuyện có lỗi với cô.

“Lê Ly, nói rõ đi, cậu có ý gì?”

Cô nhất định sẽ không cho anh cơ hội hiểu được, điều thật sự khiến cô không thoải mái chính là việc anh mang phụ nữ theo, cô ghen tị với tất cả những người “bạn gái” quang minh chính đại đi bên cạnh anh. Nhưng mà, cô lấy tư cách gì để truy hỏi anh thân thiết với người khác trước mặt mình? Cô với anh, chẳng thân chẳng quen, cùng lắm cũng chỉ là bạn từ thời trung học mà thôi.

Cô giãy giụa muôn thoát khỏi cánh tay anh, bước lùi lại nửa bước giữ khoảng cách. “Bùi Thượng Hiên, năm nay tớ đã học năm cuối rồi, phải

thi tốt nghiệp, phải dịch thuật, phải viết luận văn, tìm việc làm, tớ không có nhiều thời gian rảnh để lo cho cậu đâu” Cô nhìn hàng cây dưới ánh đèn hai bên đường, ánh mắt cô đơn...

Trong lòng Bùi Thượng Hiền hụt hẫng đến kì lạ, giống như là bước hụt chân rồi ngã xuống, nói không nên lời. Muốn thoát khỏi cái cảm giác không tự nhiên kì quái này, anh khiêu khích nói: “Cậu không đến làm phiền tớ, tớ còn muốn thắp hương cảm ơn ông trời phù hộ đấy”

Cuối cùng cô cũng dừng ánh mắt nhìn về anh, thở dài giống như trút đi được gánh nặng: “Như vậy cũng tốt, chúng ta chẳng ai nợ ai”

Chẳng ai nợ ai? Bùi Thượng Hiền nghe không hiểu.

Thầy giáo tìm Lê Ly nói qua, hi vọng cô có thể đăng kí nghiên cứu sinh tiếp tục đào tạo chuyên sâu. Lê Ly ngoài mặt dịu dàng trả lời: “Em sẽ suy sết cẩn thận” nhưng kì thực cô đã sớm có quyết định. Cô muốn đi tìm một công việc, giảm bớt gánh nặng cho Liễu Chi Hiền.

Mặc dù Liễu Thiên Nhân đạt được học bổng, thời gian rảnh còn đi làm thêm, nhưng Liễu Chi Hiền mỗi tháng vẫn phải gửi cho hắn mấy trăm đô la tiền phí sinh hoạt. Vì thế, mỗi ngày ông đều phải dạy thêm, đến cả hai ngày nghỉ lễ cũng làm việc không nghỉ.

Lê Mỹ Tình xót xa chồng làm việc vất vả, tránh không khỏi trách móc mẹ Liễu Thiên Nhân không để tâm, đứa con này bà ta cũng có một phần trách nhiệm. Những lời này đến tai Lê Ly, tự nhiên cô lại nghĩ đến Lê Mỹ Tình mượn việc này để ám chỉ rằng chính mình cũng đang tạo thêm phiền phức cho Liễu Chi Hiền.

Cô không hề đề cập đến lời khuyên của thầy giáo, trái lại, mỗi lần ăn cơm, Liễu Chi Hiền lại quan tâm hỏi han xem cô có dự tính gì không.

“Con định lấy bằng chứng nhận tiếng anh, thì cơ hội xin việc sẽ rất cao” Lê Ly đã theo học một khóa dịch thuật cap cấp, cô dùng học bổng để chi trả chi phí cho khóa học này. Trước tiên, Lê Ly còn có chút do dự, nghĩ đến bằng tiếng anh chuyên nghiệp cấp tám cũng đủ, nhưng Ưông Hiếu Phong đã nói: “Không có đầu tư thì không có kết quả”, lí luận này đã thuyết phục cô, vì thế Lê Ly mới quyết tâm muốn lấy bằng được: “Giấy chứng nhận nhân tài đáng quý của thành phố Thượng Hải”

“Lê Ly, thành tích của con không tệ, nên thử suy nghĩ đến học nghiên

cứu sinh xem?” Liễu Chi Hiền nghiêm túc hỏi han.

Trong lòng Lê Ly rất ấm áp, nói không cảm động là giả dối. Cô nghĩ mấy năm trước, quyết định của cô không hề sai lầm, cô không thể nào khiến con trai của người đàn ông nhân từ trước mặt này phải vào tù được.

“Chú, con đã học nhiều năm như vậy. con nghĩ giờ cũng nên tìm một công việc rồi.” Cô dịu dàng từ chối.

Liễu Chi Hiền tiếc nuối lắc đầu, cảm khái nói: “Chờ con đi làm rồi, sẽ cảm thấy đi học thật tốt. Dù sao thì, chúng ta cũng tôn trọng lựa chọn của con.”

Lê Mỹ Tình liếc mắt nhìn con gái, gắp một chút thịt băm cho cô.

Buổi tối, Lê Ly lăn lộn khó ngủ, đây là giường của Liễu Thiên Nhân. Liễu Chi Hiền đã quét dọn sạch gian phòng của Thiên Nhân để cho cô ở, Lê Ly vốn muốn từ chối nhưng lý do cha dượng đưa ra: “Không ở cũng lãng phí” càng thuyết phục, khiến cô bắt buộc phải chuyển đến căn phòng vẫn còn hơi thở của hắn

Đặc biệt là chiếc giường này, cho dù thay đổi khăn trải giường, vỏ gối, ngay cả chăn bông cũng là của cô, nhưng cô vẫn cảm thấy ở đâu cũng thấy hơi thở của Liễu Thiên Nhân.

Lê Ly mở đèn bàn, ôm chăn ngồi. Ánh sáng màu da cam từ đèn ngủ khiến người ta cảm thấy an tâm, cô bước xuống giường, đi đến bên tủ sách, tiện tay rút một quyển sách rồi quay về giường, lấy mắt kính mới mua từ hộp kính..

Cuốn sách Lê Ly vô tình cầm ra lại là cuốn *Đời Nhẹ Khôn Kham* của Milan Kundera. Cô nhìn qua quyển tiểu thuyết này, hơn nữa còn là cuốn tiểu thuyết dày, vốn định ngay tức khắc đặt lại chỗ cũ, nhưng không biết vì sao cô lại không xuống giường, mà ngược lại, lại mở trang đầu tiên của cuốn sách. Ngay đầu trang ghi tên sách có chữ viết của Liễu Thiên Nhân, dòng chữ viết bằng bút máy máy, rõ ràng sạch đẹp. Hắn viết câu trích dẫn của Milan Kundera: “Sinh mệnh của bản thân rất quan trọng, những kẻ không có khát vọng thì căn bản không thể tồn tại”

Lê Ly yên lặng lật sang, từng tờ từng tờ một. Trong cuốn sách có vài chỗ không hiểu, cô vừa đọc vừa luyện tập dịch đọc.

Đọc xong một trang, tầm mắt cô lại dờ về phía bên cạnh trang mở đầu, nơi số trang đánh dấu bỗng nhiên hiện ra mấy chữ. Trong nháy mắt, Lê Ly liền xác định mấy chữ viết này không phải cố ý.

Sinh nhật vui vẻ! Cùng nét chữ của người viết đầu trang..

Lê Ly không để ý, cứ nghĩ là hấn tiện tay viết như vậy, vẫn chú tâm đọc sách. Lật giấy trong lúc vô tình đến số trang 125. Khi lật sang, trên tờ giấy mỏng bỗng hiện lên dòng chữ « Sinh Nhật Vui Vẻ », Lê Ly bỗng giật mình

12/5 – là ngày sinh nhật của cô!

Chẳng lẽ, đối với Liễu Thiên Nhân, bản thân cô là một sinh mệnh không thể xem nhẹ?

Tháng 3 năm 1999, sau khi hoàn thành kì thi dịch đọc, Lê Ly đi tới công ty máy tính Thái Bình Dương, tiện thể thăm Bùi Thượng Hiên. Tết âm lịch vừa rồi anh có đến tìm cô, hỏi cô về cách sách tài liệu thi Đại Học môn tin học, Lê Ly đã soạn tất cả sách mình có đưa cho anh.

Sau đó, anh có gọi điện cho cô một lần, nói bản thân không chỉ muốn kinh doanh quần áo, mà còn muốn kinh doanh máy vi tính.

Kiến thức về máy vi tính của Lê Ly chỉ dừng lại ở DOS, Windows 3.2, Bùi Thượng Hiên cười nhạo chê cô quê mùa ở trong điện thoại, nói Windows đã sớm đổi mới rồi, đồng thời liền phê bình các lệnh trong DOS rất không nhân tính.

Trong khu phố máy tính, tiếng âm nhạc ong cả tai, do là ngày nghỉ lễ nên các cửa hàng rất đông người, cảnh tượng náo nhiệt. Bùi Thượng Hiên nói cho cô địa chỉ cửa hàng, cô lơ mơ nhớ được là ở trên tầng 2, nhưng chờ đến khi lên trên rồi, cô lại lập tức mất phương hướng như lạc vào mê cung.

Lê Ly đi đến gần một cửa hàng, thấy mọi người bên trong đều rất vội vã, khó lắm cô mới hỏi thăm được một người: “Xin hỏi, anh có biết người tên là Bùi Thượng Hiên không? «

Chàng trai đang bận đối phó với khách hàng cò kè mặc cả, liền ngẩng đầu lên rồi nhìn Lê Ly có chút kinh ngạc: « Ông chủ Bùi hả, ở bên trong,

cửa hàng nào nhiều người đẹp nhất ấy »

Cô mím môi, nói cảm ơn rồi đi về phía cửa hàng Bùi Thượng Hiền. Các DVD, Video, Thẻ nhớ đều được bày trong tủ kính, Lê Ly thấy bên trong ai ai cũng bận rộn.

« Người đẹp » được nhắc tới chính là nhân viên cửa hàng của anh, tổng cộng có ba người, có người thì đứng ở bên trong, có người đang ngồi giới thiệu sản phẩm và báo giá cho khách hàng. Lê Ly nhìn dáng vẻ ăn diện thời thượng của họ rồi so sánh với bản thân, khó trách cậu thanh niên kia nhìn cô lại tỏ ra kinh ngạc như vậy.

« Lê Ly, cậu đã đến rồi à » Tiếng gọi sau lưng khiến Lê Ly giật mình, quay lại thì thấy Bùi Thượng Hiền đang cầm một cái hộp giấy.

Cô gật gật đầu: « Vừa thi xong, tiện đường liền tới thăm cậu »

« Chờ tí một chút, để ghép phần cứng này vào trong ổ đĩa ». Anh đi nhanh vào trong cửa hàng, đưa cái hộp trong tay cho cô gái đứng ở gần, vội vã dặn dò mấy câu rồi nhanh chóng trở lại cạnh Lê Ly.

Chóp mũi của anh liền có một tầng mồ hôi mỏng, Lê Ly lấy khăn tay đưa cho anh: « Chỗ này thật nóng ». Cô không biết nói gì, đành phải oán hận điều hòa của siêu thị quá tệ.

« Không khí thật sự không tốt » Bùi Thượng Hiền phụ họa, rồi lại nhìn cửa hàng của mình « Chỗ này hơi nhỏ một chút, đợi khách hàng xong rồi thì cậu vào trong ngồi một lát » Anh ngại ngừng nói

« Cậu khách khí với tớ cái gì chứ » Lê Ly nhẹ đập anh một cái. « Làm ăn được không? » Nhìn cửa hàng đông như hội thế này, chắc hẳn làm ăn rất tốt.

Anh tươi cười đắc ý, nhưng lời nói đến miệng lại tỏ ra khiêm nhường: « Cũng tạm cũng tạm, tiền thuê ở đây khá đắt »

« Ông chủ à, vào đây một chút đi » Dường như người đẹp bên trong không thỏa thuận được giá cả với khách hàng, gấp gáp muốn anh tới giải quyết

Bùi Thượng Hiền ra hiệu cho cô chờ một lát, anh trở lại cửa hàng, kéo chiếc ghế xoay rồi ngồi xuống, nhận lấy máy tính từ trong tay nhân viên

cửa hàng.

Lê Ly đứng ở bên ngoài, bên tai là những từ chuyên ngành cùng với những ca khúc đang thịnh hành, cô và anh, thực sự giống như là hai thế giới khác nhau.

Cô đi vào, vồ vồ vai Bùi Thượng Hiên

« Tớ đi trước nhé » Cô cố nói lớn tiếng, sợ anh không nghe rõ.

Về mặt anh có chút áy náy, đứng bật dậy khỏi ghế vội vàng nói: « Để tớ tiễn cậu »

Lê Ly lắc đầu, ấn anh ngồi xuống: « Tớ tự biết đường về nhà » Dừng lại một chút, giọng nói của cô chột nhỏ lại, tựa như tự lẩm bẩm: « Cậu sống tốt, tớ rất yên tâm »

Về sau, Bùi Thượng Hiên rất hay nhớ lại câu nói này, tưởng chừng như vô cùng đơn giản nhưng thực chất lại vô cùng ý nghĩa. Yên tâm, trái tim và tất cả con người cô đều vì anh. Chỉ cần anh sống tốt, cô rất yên tâm.

Đáng tiếc, anh không hiểu, anh thậm chí còn thầm cười nhạo Lê Ly thật giống mẹ mình, lúc nào cũng lo bò trắng răng

Từ tháng tư, Lê Ly bắt đầu bận rộn ôn tập, bảo vệ luận văn, tìm công việc, thi vấn đáp, lịch trình một ngày của cô đều kín hết

Uông Hiểu Phong cũng vội vã thiên hôn địa ám giống như cô, hai người gần như chỉ gặp nhau đúng một lần ở phòng đóng dấu luận văn tốt nghiệp. Hắn chọn công ty Offer của Đức, trước hết là thực tập ở đó.

« Thế còn công việc của cậu có tiến triển gì chưa? » Hắn vừa chỉnh sửa luận văn, thuận miệng hỏi.

Lê Ly đã tham gia mấy cuộc phỏng vấn, hậm hực giận dữ muốn chứng minh mình dù không có ngoại hình nhưng cũng rất được đón nhận. Tiếng Anh chuyên ngành rất được trọng dụng, dường như mỗi trường đều có một khoa Tiếng Anh, cạnh tranh rất khốc liệt. Đối với bản thân mình, cô rất tự tin thi viết nhưng lại chẳng đủ tự tin để thi vấn đáp, làm sao cô có thể so sánh với những cô gái xinh đẹp dong dong kia, người đó rõ ràng nhận được sự ưu ái của bộ phận nhân sự hơn hẳn.

Có những lúc, chẳng cần nỗ lực nhất định cũng sẽ đạt được kết quả, đòi

người nói chung là như thế.

Cô kêu gào đòi Ông Hiếu Phong khao. Tới gần tốt nghiệp, những bữa tiệc tùng nhiều on, lễ chia tay, lễ chúc mừng tìm được việc, lại còn có cả tiệc chúc mừng được đi làm ở công ty Offer...chung quy lại chính là muốn tụ tập cùng nhau ăn nhậu chơi bời.

Trong phòng kí túc xá, có 5 người đã tìm được việc, Lê Ly cũng đã 1 tuần không ăn cơm ở nhà.

Ông Hiếu Phong đưa Lê Ly đến công viên Hồng Khẩu chơi, buổi chiều đi ăn ở McDonald, hai người ngồi ở tầng 2, nghe mọi người trong tiệm ăn bàn tán về « Cô gái đối diện », Ông Hiếu Phong vui mừng khôn xiết.

« Có cái gì đáng buồn cười? » Lê Ly trừng mắt

Hắn vươn tay, vò vò tóc cô, cô không khỏi nghĩ đến một chàng trai cũng có thói quen như vậy.

« Lê Ly, để tớ làm đàn ông ga-lăng một lần, mời cậu đi làm tóc »

Không để ý đến sự kháng cự của Lê Ly, Ông Hiếu Phong kéo cô đến một cửa hàng tóc ở trên đường Tứ Quyên, kiên quyết ấn cô ngồi xuống ghế. Lê Ly nhìn qua gương, thấy một chàng trai đang đặc ý liên trợn mắt nhìn: « Gà mẹ! »

« Mình là con trai, đương nhiên có kinh nghiệm ngắm con gái hơn cậu, cứ tin tưởng tớ sẽ không sai » Ông Hiếu Phong cầm một quyển catalog kiểu tóc thật dày, cùng với thợ cắt tóc nghiêm túc thảo luận kiểu tóc nào hợp với khuôn mặt Lê Ly.

Cô nhìn hắn trong gương, chẳng hiểu vì sao lại cảm thấy có chút khó chịu. Cô hi vọng người thay đổi bản thân cô chính là Bùi Thượng Hiên, chứ không phải một ai khác.

« Lê Ly, thật ra cậu rất dễ thương » Ông Hiếu Phong đóng cuốn catalog lại, nhìn cô gái trong gương chậm rãi nói: « Cậu nhất định phải nhớ kĩ điều đó »

Lê Ly không đáp lời, yên lặng nhìn hắn trong gương.

Bùi Thượng Hiên, đó chính là một sinh mệnh mà cô không thể coi nhẹ.

Cô không thể buông tay.

Trước khi tốt nghiệp, Lê Ly đã tìm được công việc tại một công ty vốn đầu tư của Mỹ, làm trợ lý tổng giám đốc. Tổng giám đốc Paul không hiểu được tiếng Anh theo phát âm của người Trung Quốc, Lê Ly liền nói lưu loát phát âm tiếng anh New York, khiến cho ông hết sức hài lòng.

Cô đưa ra giấy chứng nhận nghe nói cao cấp, ở thị trường tuyển dụng cũng có mấy người đã lưu lại trong lý lịch, lúc này có người hỏi cô có hứng thú với việc phiên dịch không. Lúc thực tập, cô đã từng làm công việc này, phải cố gắng không lười biếng, sau một ngày đi làm cô mệt mỏi đến nỗi không nhúc nhích nổi.

Lê Ly mím môi từ chối, dù cho người kia nói lương phiên dịch rất cao. Cô không có dã tâm kiếm tiền, nên cũng không quá căng thẳng.

Sau khi cô nhận lời làm trợ lý cho Paul, cũng làm gần khu siêu thị Kim Kiều. Cô đến siêu thị máy tính Thái bình Dương tìm Bùi Thượng Hiền, anh vừa bán hàng cho khách vừa oán hận cô không có việc gì lại chạy đến đây làm gì.

« Đồ ngốc, đương nhiên là đi công tác. Chỉ có cậu đi làm còn tớ thì chơi hả? » Lê Ly trợn mắt

Hai cô nữ sinh tới mua hàng không nhận được liền cười rộ lên, liếc mắt nhau, một cô gái thắt bím đuôi ngựa nũng nịu nói: « Ông chủ, bớt giận đi một chút. Bạn gái anh đi công tác còn tìm đến lẽ ra phải vui vẻ chứ, phải không ạ? »

Bạn gái, ai cơ? Lúc đầu Lê Ly kinh ngạc, một lúc sau mới phản ứng nghi ra mấy cô bé đó hiểu nhầm quan hệ giữa mình và Bùi Thượng Hiền. Cô chăm chú nhìn anh, anh cười hì hì không phủ nhận mà cũng không thừa nhận. Lê Ly không khỏi cảm thấy có chút ngọt ngào, tươi cười rạng rỡ.

Bùi Thượng Hiền cuối cùng cũng thu được tiền, đợi hai cô bé vui vẻ xách túi đi, anh mới kéo cổ Lê Ly vò tóc cô. « này, tại con nhóc nhà cậu mà tớ lỗ vốn rồi đấy »

Cô chọc cùi chỏ vào anh, miệng kháng nghị: « Thôi đi, tên gian thương này, thu được tiền của người ta còn có thể lỗ vốn sao? » Khoảnh khắc ngọt ngào hạnh phúc nhất chưa hề tan đi, chỉ vì bị người ta hiểu lầm là

bạn gái anh liền khiến cho Lê Ly cảm thấy rất vui vẻ, nếu có một ngày thực sự được cùng anh tay trong tay bên nhau, không biết cô sẽ vui đến mức nào nữa. Nghĩ lại, lại không khỏi có chút buồn, việc thích anh, cũng chỉ là chuyện của riêng bản thân cô.

« Tớ mặc kệ, tớ muốn cậu bồi thường tổn thất cho tớ » Anh chơi xấu, đòi cô mời đi ăn cơm, trong lúc lơ đãng lại nói lên tiếng lòng mình: »Cậu đi làm thật xa, bình thường khó mà gặp mặt được một lần »

Bỗng cô hốt hoảng nghĩ đến câu nói bốn năm trước – Lê Ly, không cần phải đi xa như vậy!

Chính vì sự ấm áp ôn nhu này mà cô không thể buông tay, dường như vẫn giống chim di trú hướng về nơi ấm áp bay đến, mà Bùi Thượng Hiền chính là sự ấm áp trong sinh mệnh của Lê Ly.

Người khác dù có tốt đến đâu, cũng không bằng anh.

Năm 2003, Lê Ly ngồi tại trong phòng kim cương của khách sạn Weiss bên bờ biển, nhìn chú rể và cô dâu xinh đẹp đến từng bàn mời rượu, Trong tiệc cưới của người Trung Quốc luôn náo nhiệt vui vẻ, chỉ có chút vấn đề ở vai chính.

Bùi Thượng Hiền đến bàn Lê Ly mời rượu, Lê Ly cung ly rượu vang đỏ với anh. Anh chàng phù rể đẹp trai muốn ngăn lại, Bùi Thượng Hiền vui vẻ đón lấy: « Đây là người bạn tốt nhất cuộc đời này của tớ, chén rượu này tớ không thể không uống ». Anh nhìn Lê Ly, nụ cười tươi trên gương mặt thật chói mắt.

Cô cũng tự rót cho mình thật đầy, mỉm cười sáng lạn: « Đúng vậy, chúng ta là bạn tốt cả đời » Cung ly, cô và anh cùng nhau ngửa đầu uống cạn vị rượu chua chát, mọi người xung quanh đều reo hò

Trước đây, Lê Ly cũng đã tự đoán trước được kết cục này, bà ngoại cũng đã từng nói qua như vậy, nhưng cô lại không thể dùng sông Hoàng hà rửa trôi đi nỗi lòng này.

Tết 2000, ngày này so với quá khứ, Lê Ly sắp phải trải qua một ngày đầy ý nghĩa. Cô may mắn sống trong thế kỉ này, vượt qua ngàn năm.

Trải qua một ngàn năm, Trung Quốc vẫn còn vương triều phong kiến, lịch sử triều đại Bắc Tống.

Một ngày thứ sáu cuối cùng của năm 1995, Lê Ly nhận được cuộc điện thoại chúc mừng năm mới của Bùi Thượng Hiên khi cô đang đi uống rượu. Lúc này, cô đang ở khách sạn tham gia Party Annual của công ty, đang cầm đĩa chọn miếng cá sống. Paul đứng ở bên cạnh cô, còn nghe thấy tiếng chuông của điện thoại của cô trước.

Bùi Thượng Hiên cùng cô đi mua điện thoại di động, cô không thích Nokia, nên đã chọn Motorola. Sau đó cho dù điện thoại di động có phát triển đến đâu, cô vẫn là người sử dụng trung thành nhãn hiệu Motorola. Bùi Thượng Hiên không chỉ một lần giấu cợt cô là một tín đồ trung thành, cô lại cười cười chỉ trích anh có mới nới cũ.

Anh không hiểu cô cố chấp, càng không hiểu, sự chấp nhất lớn nhất cuộc đời cô chính là Bùi Thượng Hiên. Mà cô cũng không hiểu, trong trò chơi tình yêu này, chàng trai ấy lại kết hôn, một chút huyền hoặc mơ tưởng cũng không cho cô...

Lê Ly cảm ơn Paul đã nhắc, cô để đĩa xuống, lấy điện thoại từ trong áo ra nghe. Tiếng nói của Bùi Thượng Hiên truyền đến bên tai, mời cô đến quán rượu đón năm mới.

Mấy ngày trước, cô nhận được điện thoại của đám bạn cùng phòng, cũng nhận được lời rủ tụ tập với đám bạn cao trung, và cả lời mời của Ưông Hiểu Phong nhưng cô đều nói « đã có hẹn trước » để từ chối. Cô đang chờ Bùi Thượng Hiên, cô muốn cùng anh đón năm mới.

Hai người họ một ngàn năm mới gặp nhau, một ngàn năm sau, liệu ai có thể chờ đợi được?

May mắn là không khiến cô thất vọng, anh đã gọi điện.

Alice thấy cô cúp điện thoại sau đó mỉm cười hỏi một câu: « Boyfriend! » Lê Ly đỏ bừng mặt, lắp ba lắp bắp giải thích kia chỉ là bạn tốt của mình,

« Lilian, cô xem ra, rất là lạ » Alice dạy tiếng Trung cho Paul, tuy rằng phát âm không chuẩn nhưng cứ có cơ hội liền luyện tập tiếng Trung. Lê Ly làm trợ lý cho Paul nên nghe quen hai vợ chồng nói j, nay lập tức liền hiểu Alice nói gì.

Bản thân mình tương tự, chẳng lẽ lại để lộ đến vậy? Trong lòng Lê Ly

căng thẳng, thậm chí nhất định sẽ không thể để lộ sơ hở nào, cô không muốn, đến cả hi vọng làm bạn với Bùi Thượng Hiên cũng không còn.

Anh đã nói làm bạn bè, vậy thì hãy làm bạn bè đi.

Cô rời khỏi khách sạn, đi vào WC, từ bên trong có một người con gái đi ra. Lê Ly sững sốt, đối phương hiển nhiên cũng cảm thấy bất ngờ, hai người đứng ở cửa có chút lúng túng

Lê Ly dần dần bình thản, nhú mào cười nói: « Hàn Dĩ Thần đã lâu không gặp »

Trong kí ức, người con gái trước mắt hiện lên những hình ảnh cuối cùng, một ngày đó, Lê Ly chạy đến trường trung học Hồng Khẩu, cầu xin Hà Dĩ Thần hãy buông tha cho Bùi Thượng Hiên

Cô nói: « Lê Ly, tôi trả anh ấy cho cậu »

Lê Ly tin rằng, ngay từ lúc bắt đầu, Hàn Dĩ Thần đã sai một chuyện: Bùi Thượng Hiên không thuộc về bất cứ ai, kể cả chính bản thân cô.

CHƯƠNG 13

“Đã lâu không gặp.” theo thời gian Hàn Dĩ Thần ngày càng xinh đẹp quyến rũ, rất lâu trước kia Bùi Thượng Hiên từng nói với Lê Ly rằng Hàn Dĩ Thần là loại cô gái càng lúc càng xinh đẹp, thiếu niên nghĩ ngợi không biết hình dung bằng tính từ gì, chỉ biết dùng những từ ngữ đơn giản nhất để khen ngợi.

Lúc đó chẳng qua Lê Ly cho rằng anh là “Người yêu trong mắt hóa Tây Thi”, tuy nhiên giờ phút này lại không thể không tán đồng cách nhìn người của anh. Có một loại phụ nữ, may mắn có được khuôn mặt xinh đẹp không nói, ngay cả thời gian cũng chẳng thể khiến cô ta chùn bước. Vẻ đẹp của cô, như những nụ hoa sắp nở rộ, thể hiện từng gian đoạn khác nhau. Dù cho cuối cùng cũng tàn héo, vẫn là kết thúc một cách xinh đẹp nhất.

Cô đã từng gặp qua rất nhiều người đẹp, xinh đẹp hoạt bát, nóng bỏng khiêu gợi, khí chất nhã nhặn lịch sự. Bên cạnh Bùi Thượng Hiên luôn luôn vây quanh những gương mặt xinh đẹp, vì vậy Lê Ly trở nên càng thờ ơ. Chỉ riêng Hàn Dĩ Thần, cô thừa nhận bản thân thua tâm phục khẩu phục.

Hai người các cô chỉ chào hỏi vài câu đơn giản, không khác gì ngoài “Công tác ở đâu”, “Gần đây được không”, các cô vốn chẳng phải bạn bè thân thiết, huống chi còn có con sông thời gian ngăn cách, còn có một thiếu niên là Bùi Thượng Hiên.

“Tôi phải đi toilet.” Lê Ly dùng câu nói này để nói lời từ biệt, cô do dự nhiều lần, cuối cùng cũng không nói mình và Bùi Thượng Hiên buổi tối này có hẹn.

Nếu như cô nói, cô sợ Hàn Dĩ Thần lại sẽ lại đột ngột bật ra như năm đó, đem anh từ bên cạnh mình mạnh mẽ cướp đi. Cho dù trong lòng tỉnh táo, Bùi Thượng Hiên và Hàn Dĩ Thần cũng sẽ đáp một câu thành ngữ kia — — “Ly nước đổ hốt sao đây”.

Hàn Dĩ Thần mỉm cười hơi hơi gật gật đầu, hai người đều có thể hiểu

được lẫn nhau không cần đưa phương thức liên lạc lại, cứ làm như: gặp gỡ bất ngờ, không cần làm như đã gặp.

Trước khi Lê Ly đẩy cửa bước vào toilet, cô đột nhiên thăm hỏi: “Lê Ly, cậu thích cậu ấy, đúng không?” Nhiều năm trước, tại cảnh hoàng hôn chiều hôm mênh mông cô ấy cũng đã từng hỏi vấn đề tương tự vậy.

“Biết hay không, thì có ý nghĩa gì?” Lê Ly vẫn không đổi mặt trả lời như trước, nhẹ nhàng hỏi lại.

Cô đem tình yêu thời niên thiếu chấp tay bỏ đi, bất luận là ai nhận được, cô đã chẳng còn tư cách nào hỏi đến. Hàn Dĩ Thần nhẹ nhàng nở nụ cười, tạm biệt với Lê Ly.

Lê Ly ngồi trên bệ rửa tay trong toilet nhà hàng khách sạn năm sao nổi tiếng, dùng tay che kín mặt. Trong đầu óc cô quanh quẩn tiếng Bùi Thượng Hiên: “Tôi thích cậu ấy, thật lòng thích cậu ấy.”

Cô tro mắt nhìn Hàn Dĩ Thần rời khỏi, cô rất ích kỷ.

Bên cạnh Bùi Thượng Hiên tới tới lui lui nhiều phụ nữ như vậy, nhưng người duy nhất anh thích qua chỉ có Hàn Dĩ Thần. Lê Ly luôn nhìn anh, anh che dấu dù có tốt đi nữa, nhưng trước mặt cô lại rõ ràng như vậy.

Lê Ly mang cảm giác bứt rứt đi tới quán rượu, đèn rực rỡ mới lên, cả con đường đập vào mắt toàn người là người, giống như toàn dân thành phố Thượng Hải cùng đổ về đây. Bên trong quán rượu càng chật chội, hết chỗ, người đứng uống rượu lại không ít. Lê Ly ở trong đông người chen tới chen lui tìm kiếm Bùi Thượng Hiên, âm nhạc đỉnh tai nhức óc, cho dù cô có gọi điện thoại cũng đoán rằng anh không nghe thấy tiếng chuông.

Lê Ly kiễng chân mũi chân rướn cổ lên, cố gắng lướt qua dòng người phía trước nhìn xem trong góc khuất có người đàn ông mà mình đang tìm kiếm hay không. Thân hình cô cao một mét năm mươi sáu liền không thể phát triển được nữa, và đây trở thành điều hối tiếc trong lòng cô. Lê Ly mua y phục rất lúng túng, lấy chiều cao của cô thì chỉ nên mua trang phục cỡ S, nhưng cô lại không thể mang vừa những chiếc áo cỡ S chỉ dành cho những người thon thả. Áo thì cũng được đi, nhưng là quần rất phiền toái, mỗi lần đều phải đưa Lê Mỹ Tình cắt một đoạn dài rồi phải may lại, đương nhiên mỗi một lần làm phiền Lê Mỹ Tình kết quả

chính là bị lừa nhai “Lại béo rồi, như thế này thì sao con gả ra ngoài được?”

May mà mà gần đây công tác bận rộn, vòng eo của cô nhỏ đi 2 tấc, miễn cưỡng nín thở có thể mặc vừa quần cỡ S.

Sau lưng có người vỗ vỗ cô, Lê Ly cho rằng là Bùi Thượng Hiên trở về, phía sau lại là một người đàn ông hai lúm đồng tiền sâu trên má. Cô không hề biết anh ta, quyết định quay lại đi tiếp tục tìm kiếm.

Tiếng ồn ào, anh ta bịt lấy lỗ tai kêu to: “Cô là Lê Ly phải không?”

“Anh là?” Trong ấn tượng của cô chưa từng gặp anh ta, nghi ngờ anh ta vì sao lại có thể gọi tên mình chuẩn xác đến vậy.

“Tôi là Phan Văn Huy bạn của Bùi Thượng Hiên, cậu ấy ở bên kia.” Anh ta nghiêng người, ngón tay chỉ về hướng đó.” Cậu ấy đang chơi bài, cho nên tôi đến đây đón cô.”

Lê Ly trong lòng ngượng lạnh, nguyên tưởng rằng chỉ có Bùi Thượng Hiên và cô cùng chào đón thời khắc thiên niên kỷ, nhưng rất nhanh lại thoải mái. Cô không phải là lần đầu tiên quen biết Bùi Thượng Hiên, tên gia hỏa này sửa không được tính cách thích náo nhiệt, gọi bạn dẫn bè là chuyện bình thường.

Bùi Thượng Hiên và bạn bè của anh cùng dựa vào tường, chơi tám trên mười. Thấy Lê Ly tới đây, Bùi Thượng Hiên nhanh chóng đẩy bạn gái đang dựa vào ngực ra, cho Lê Ly ngồi đến cạnh anh giúp anh tính bài.

“Lão đại, làm gì có người đánh bài như anh vậy?” Một trong những đối thủ bất mãn kêu gào.

Anh nâng cằm khiêu khích nói: “Thiệt, tôi thích vậy, không được sao?”

Lê Ly nhìn anh ôm một cô gái, trước đó nhìn thấy Hàn Dĩ Thần, cô đã nảy sinh cảm giác thấy người khác gặp họa mà vui mừng nên hồ thẹn, bây giờ đã được thay thế bằng ưu tư. Cô lấy lại tinh thần, đập anh một cú: “Bài phẩm như nhân phẩm, tên gia hỏa cậu đừng cố tình gây sự.” Nhún nhún vai, nhìn xem bàn trước vốn ba nam hai nữ không quen nhau, Lê Ly tự giới thiệu như đã làm qua rất nhiều lần: “Tôi là Lê Ly, là bạn trung học của tên này.”

” Thì ra chị chính là chị Lê sao, thường thường nghe lão đại nhắc đến chị.” Bùi Thượng Hiên cười ha ha.

Người đàn ông mới vừa rồi bị Bùi Thượng Hiên trách móc đưa mắt nhìn anh đang ngạo mạn, “Chị Lê, nhân phẩm của chị mới nhìn qua cũng tốt hơn so với lão đại nhiều.”

“Các cậu còn không đánh bài?” Bùi Thượng Hiên hùng hổ quát, nhưng khuôn mặt cười tít mắt, rõ ràng là không phải thật sự bức bối. Anh hướng về Phan Văn Huy bữu bữu môi, “A Văn, thay tôi tiếp Lê Ly. Chẳng qua không được chuốc say cô ấy nha, cô này phẩm rượu còn thua xa nhân phẩm đó.”

“Biết rồi.” Phan Văn Huy một cái vỗ tay vang lên, hỏi Lê Ly có thể uống bia hay không. Cô oán trách trừng mắt với Bùi Thượng Hiên, bày tay đưa lên ra hiệu với anh ta loại đồ uống nào cũng được.

Hình bóng Phan Văn Huy rất nhanh chìm nghỉm trong đám người, Lê Ly tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, ngẫm thờ dài. Từ năm 1997 anh đưa cô lừa đến Quảng trường Nhân Dân, cô ở trước đám đông phẩy tay áo bỏ đi, Bùi Thượng Hiên liền cho rằng cô “ không hòa đồng”, mỗi lần kéo cô đi tham gia tụ họp đều sẽ tìm mọi phương pháp cho bạn bè anh chú ý đến Lê Ly. Cô nói qua với anh rất nhiều lần đừng làm loại chuyện vô ý nghĩa này, anh đều làm như gió thoảng bên tai.

Nếu như đơn thuần chỉ là đơn thuần giúp cô mở rộng giao tiếp thì thôi, nhưng có lúc mục đích của anh lại biến tướng thành muốn thay cô giới thiệu bạn trai. Bùi Thượng Hiên luôn luôn giấu cợt cô chẳng có kinh nghiệm quan hệ nam nữ, mắt nhìn người của mình nhất định so với cô rõ ràng hơn, hơn nữa ba mẹ thường xuyên nhắc đi nhắc lại hi vọng cô gái Lê Ly tốt như vậy tương lai có thể gặp được người tốt, vì vậy anh liền đem việc thay cô tìm bạn trai để trong lòng.

Lê Ly biết anh chỉ là có ý tốt, nhưng mà những người anh gọi là bạn bè trong mắt cô, không khác gì hồ bằng cầu hữu(bạn bè xấu). Cô ngại từ chối trước mặt, mỗi lần đều muốn vắt hết óc nghĩ viện cớ quanh co từ chối khéo.

Cô ngồi ở một bên nhìn bọn họ đánh bài, Phan Văn Huy trở về chuyển một chai bia cho cô. Anh ta kéo đến một cái ghế ngồi xuống bên cạnh cô, câu có câu không nói chuyện phiếm. bên trong quán rượu tiếng ồn ào,

bọn họ không thể không cố gắng hết sức cao giọng nói chuyện.

Trong lời nói cô được biết Phan Văn Huy tốt nghiệp đại học Đồng Tế, ngành kiến trúc, bởi vì mua máy vi tính quen biết Bùi Thượng Hiền. Anh ta thích cười, một khi cười mặt trái liền sẽ xuất hiện cái má lúm đồng tiền rất sâu, kỳ lạ là bên phải không có.

“Rất đặc biệt phải không?” Bất gặp Lê Ly đang quan sát mình, Phan Văn Huy tính trẻ con chọc chọc. Lê Ly không nhịn được cười, “phụt” bật cười.

Cô gật gật đầu nghiêm túc, dò hỏi: “VẬY CÁI KHÁC BIẾN ĐẦU MẮT RỒI?”

Phan Văn Huy ha ha cười, cũng nghiêm túc trả lời: “Mẹ tôi nói tôi sinh ra rất dễ thương, được hàng xóm gặp hôn liền hôn, hôn đến mất luôn.”

Lê Ly đang uống bia, không chuẩn bị tư tưởng, bia sặc vào khí quản. Bùi Thượng Hiền nghe đến cô ho khan, bước qua hỏi han cô thế nào. Cô khụ khụ nâng tay, ra hiệu chính mình không có chuyện gì.

Phan Văn Huy gắng sức vỗ phía sau lưng cô cho dễ thở, rất vô tội giải thích: “Lê Ly, tôi không nói chuyện buồn cười đến vậy chứ?”

Cô hít sâu vài hơi, nghiêng đầu cười như không cười nhìn anh ta hỏi lại: “Anh nói xem?” Đến lượt anh ta nhú mày, tiện đà cất tiếng cười to, liên tục nói: “Thú vị, rất hiếm thấy đến không bị ta điện ngược lại nữ sinh.”

Bùi Thượng Hiền nhìn cảnh bọn họ cùng nhau cười, đột nhiên dâng lên một cảm giác cô độc bị ngăn cách. Anh sớm đã biết Lê Ly là cô gái không thuộc cùng thế giới với anh, cô thông minh ưu tú, bề ngoài tuy không nổi bật nhưng cũng chẳng tìm ra khuyết điểm gì. Trái lại chính anh, bằng cấp không cao, cũng làm việc được chút ít, dù cho bây giờ anh cũng kiếm được tiền nhưng không tránh khỏi cảm giác tự ti, cảm thấy sau lưng vẫn sẽ có người chỉ trỏ nói anh là “Tùng ngòi tù”. Anh không thể vứt bỏ đi sự tự ti đó, nó không ngừng nuốt chửng sự cân bằng tâm lý.

Sau khi Lê Ly làm việc ở khu Kim Kiều mở rộng, cơ hội gặp mặt của bọn họ ngày càng ít. Thỉnh thoảng gặp gỡ, anh giật mình nhận ra cô bạn thân năm nào đang dần thay đổi: đầu tóc bù xù rối tung trước kia giờ gọn gàng, chẳng những cô tập trang điểm, mang trang phục cũng ngày càng đẹp hơn. Bùi Thượng Hiền lo sợ nghi hoặc và bất an, hoảng hốt khi

nhìn thấy kén phá bướm, dự cảm một ngày nào đó cô sẽ bay khỏi.

Giống như lúc này, cho dù anh tách riêng hai người độc thân là Phan Văn Huy và Lê Ly mục đích căn bản là vì muốn làm mỗi hai người bọn họ, nhưng bọn họ ản ý lại khiến anh cảm thấy không thoải mái, giống như hai người này đến từ một thế giới, không phải nơi này.

TV trong quán rượu đang chiếu trực tiếp khoảnh khắc thiên niên kỉ của các nước trên thế giới, thời điểm chỉ còn mười giây, là lúc tất cả mọi người cùng đứng dậy đếm ngược.

“Mười, chín, tám... Ba, hai, một!” Tiếng hoan hô phồng chùng vang cả nóc nhà, Bùi Thượng Hiên gắt gao ôm chặt Lê Ly. “Happy New Year.”

Cô được bao phủ dưới hơi thở của Bùi Thượng Hiên, sóng lòng sôi sục. Nhưng chỉ chưa đầy vài giây, anh buông cô ra hôn bạn gái. Lê Ly lúng túng không quay đầu, ngạc nhiên phát hiện quán rượu đây ảp những đôi tình nhân ôm hôn nhau nồng nhiệt, cười tự giễu. Đôi với tình nhân mà nói, bây giờ là thời điểm hợp với hôn môi nhất.

Phan Văn Huy để xuống đôi tay vây quanh, nhẹ nhàng vỗ bờ vai Lê Ly. Cô quay trở về, thấy má lúm đồng tiền thật sâu của anh ta.

“Lê Ly, năm mới vui vẻ!” Nói xong, anh ta cúi xuống cho cô một nụ hôn dịu dàng.

Đây là nụ hôn thứ hai cô được nhận, nụ hôn đầu của cô bị Liễu Thiên Nhân đoạt mất.

Bọn họ đều không phải Bùi Thượng Hiên.

Sau khi bữa tiệc chào mừng thiên niên kỉ kết thúc, Lê Ly ngồi ghế sau xe taxi mở bao da ra, khéo léo lấy ra cuốn nhật kí, vào ngày đầu tiên của tháng một viết xuống “Năm nay tôi không cần thích Bùi Thượng Hiên”.

Cô nhìn chìa khóa vốn là của nhật kí, quay cửa kính xe ném xuống mặt đường.

Lê Ly và Phan Văn Huy lúc chia tay có trao đổi số điện thoại, chỉ là xuất phát từ lịch sự, từ đầu sẽ không nghĩ anh ta có gọi hay không. Ký ức mà cô có về Phan Văn Huy chỉ giới hạn vào má lúm đồng tiền nửa bên và cả nụ hôn bất chợt đó, đêm đó còn nói gì cô cũng không còn nhớ được.

Anh ta hẹn cô đi ăn lẩu, Lê Ly còn đang nghĩ lấy cớ từ chối, anh ta phản ứng cực nhanh mở miệng nói: “Trừ phi là phụ nữ đau sinh lý, khác lấy cớ tôi không đồng ý.”

Người này, cái gì cũng nói được! Cô vừa bực mình vừa buồn cười, trêu chọc nói: “Tặng ca thì sao?”

Anh ta cười bên điện thoại, cô dường như có thể thấy được má lúm đồng tiền mê người của anh. “How much? I pay your boss.” Cô không khỏi mỉm cười, người đàn ông này quá bá đạo, cô kháng cự không được.

Lê Ly nghĩ có phải tâm nguyện cô kiên trì suốt bao nhiêu năm cuối cùng cũng cảm động được ông trời, cho nên đặc biệt phái một người đến trong sinh mệnh cô, giúp cô có thể thật sự buông bỏ Bùi Thượng Hiên?

Cô đồng ý hẹn hò cùng anh ta, trước khi tan tầm còn đặc biệt dùng nước hoa Alice đưa cho cô. Cô vẫn cảm thấy mùi hương Channel quá nồng không thích hợp với mình, chẳng qua đây là một mùi hương khá quyến rũ.

Lê Ly tới địa điểm hẹn trước, Phan Văn Huy đang chờ cô đến. Anh ta ân cần thay cô cởi áo khoác, đột nhiên từ khăn quàng cổ xuất hiện một bó hoa hồng đỏ, ra vẻ giật mình nói: “Ai là người cướp trước tôi vậy?”

Cô mở to hai mắt, bình tĩnh nhận lấy bó hoa hồng, duyên dáng cười: “Cảm ơn. Tôi đoán là anh đã gửi nhầm đối tượng rồi.” Cũng không phải lần đầu tiên nhận được hoa, nhưng so sánh với những người tặng hoa lúc trước, tất nhiên rung động nhiều hơn.

Phan Văn Huy cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, như là rượu ngon say lòng người. Lê Ly gục đầu xuống, đem hoa để sát vào chóp mũi ra vẻ ngửi để thay đổi lực chú ý. Cô khinh bỉ sự vô dụng của bản thân, khó có được người đàn ông nào tán tỉnh cô như vậy, nhưng mà cô còn nghĩ tới Bùi Thượng Hiên.

Vậy mà còn đáp lại sự nhớ nhung của cô, chuông điện thoại di động vang lên, cô nhìn thấy trên màn hình nhấp nháy — — ba chữ Bùi Thượng Hiên theo tiếng chuông ẩn hiện. Lê Ly âm thầm chửi thề, khó chịu hỏi anh có chuyện gì.

“Mời cậu ăn cơm.” Trước đó anh đã gọi đến nhà cô, bố dượng Lê Ly nói

cô đêm nay không về nhà ăn cơm. Bùi Thượng Hiền suy đi nghĩ lại, cuối cùng tìm được lý do gọi điện thoại cho cô, kỳ thật anh chỉ muốn hỏi cô đang ở cùng ai. Giao thừa ngày đó anh nhìn thấy được hình ảnh Phan Văn Huy hôn Lê Ly màn, ngay cả mấy ngày đều không có tâm tư buôn bán.

Anh nói không được mình kì lạ ở chỗ nào, bạn thân có người thích, anh nên vui vẻ mới phải. Nhất là người đàn ông theo đuổi cô là người mà anh cảm thấy xứng đôi với Lê Ly.

Lê Ly đê thấp giọng trả lời: “Tớ không rảnh.” Cô nghĩ nghĩ, dứt khoát nói dối ngăn chặn nghi vấn kế tiếp của anh, “Tăng ca.” Phan Văn Huy nhú lông mày, lặng lẽ đem thịt dê bỏ vào cái lẩu.

Cô không rõ Bùi Thượng Hiền có nghe được những âm thanh âm ỉ trong quán lẩu hay không, khẩn cấp vội vã nghĩ cúp điện thoại để tránh anh sinh nghi. Lúc cô chuẩn bị nói “Tạm biệt”, giọng nói Bùi Thượng Hiền lần nữa lọt vào trong tai.

“Lê Ly, lời cậu nói trước kia còn được tính hay không?”

Cô sững sờ, cô từng nói nhiều như vậy, ai biết bây giờ anh hỏi đến câu nào? Cô tin rằng ắt hẳn anh sẽ nghe được tiếng gọi to của người phục vụ “Hoan nghênh đến đây”, giọng nói còn khỏe hơn so với người bình thường. Lê Ly hổ thẹn, còn có gì xấu hổ hơn so với lời nói dối bị vạch trần tại chỗ?

“Thật xin lỗi.” Cô thấp giọng thì thầm, Phan Văn Huy đối diện đem thịt dê được gia vị đầy đủ bỏ vào chén cô. Lê Ly nhìn nhìn anh ta, không thấy anh ta có gì không vui.

“Cậu và Phan Văn Huy hẹn hò?” Đầu bên kia điện thoại, anh hùng hổ truy vấn. Cô không hiểu sao bỗng nhiên rất tức giận, cô còn chưa hỏi đến anh thay bao nhiêu người bạn gái, anh là gì mà quản chuyện của cô? Lê Ly không nói một lời, cúp điện thoại.

Cô để điện thoại vào bao da, hướng về người đàn ông má lúm đồng tiền cười cười xin lỗi. “Thật xin lỗi, cuộc điện thoại này quá dài.”

Anh ta cười lắc đầu, ánh mắt sâu sắc so với lúm đồng tiền khiến người ta mê mẩn hơn. Anh ta chăm chú nhìn Lê Ly, nói thẳng không kiêng kị: “Cú điện thoại này thật ra không hề dài, không tin cô thử tra nhật ký

cuộc gọi, quá không dài quá hai phút.” Dừng một chút, Phan Văn Huy cười tí mắt tiếp tục nói, “Lê Ly, khi nói dối, mỗi một giây cũng sẽ rất khó chịu.”

Nhất định là châm chọc! Cô nhép nhép miệng, thôi không giải thích.

Phan Văn Huy liếc xéo Lê Ly đang im lặng, tính trẻ con tươi cười bỗng nhiên hiện ra sự kì lạ.

Nồi lẩu sôi sục dâng lên khói trắng, lượn lò tỏ khắp, chớp mũi của cô thăm ra mồ hôi, Lê Ly vốn đang nóng lại đột nhiên rung mình một cái. Cô có trực giác kỳ lạ, người đàn ông trước mắt này như nồi lẩu sôi trào không thấy đáy, nhìn không rõ rút cuộc bên dưới che giấu điều gì.

“Tôi có thể nói hay không, đây là kinh nghiệm của anh?” Cô không cam chịu yếu thế đáp lời.

Phan Văn Huy nhún nhún vai, cầm lấy bó hoa hồng cô để cạnh bàn. “Lê Ly, tình yêu giống như hoa hồng, rất xinh đẹp nhưng lại có gai. Đòi người cũng không khác nhiều.” Anh ta có thâm ý khác khe khẽ mỉm cười, dưới ánh mắt sững sờ của cô ném bó hoa hồng vào một cái nồi không rỉ, vỗ vỗ tay.

Lê Ly trong lòng khẽ run rẩy, mơ hồ chợt lóe lên dự cảm không tốt. Tốc độ quá nhanh, cô bắt không được.

Bị điện thoại Bùi Thượng Hiền quấy rối, Lê Ly và Phan Văn Huy hẹn hò ra về chẳng vui. Anh ta khách khí lịch sự hỏi có điếm phúc được đưa cô về nhà hay không, trên miệng nho nhã lễ độ, nhưng vẻ mặt so với trước lạnh lùng hơn mấy phần.

Người đàn ông lấy bó hoa hồng sao cái khăn quàng cổ kia và người này, như thể một người khác. Lê Ly khẽ lắc đầu, cười nhạt một tiếng.

Lê Ly không ngờ đến khi được nghe đến tên Phan Văn Huy lần nữa, lại là một vụ lừa đảo, mà đương sự bị lừa người chính là Bùi Thượng Hiền.

Trò lừa chẳng hề phức tạp, Phan Văn Huy lấy có công ty cần mua thêm một lô laptop cao cấp, tìm Bùi Thượng Hiền hợp tác. Anh ta còn mang đến người đàn ông tự xưng là quản lý IT đến của hàng Bùi Thượng Hiền trả giá.

Bùi Thượng Hiên là người hào sảng nghĩa khí, đối với sự giới thiệu làm ăn của Phan Văn Huy giới tất nhiên không nghi ngờ. Anh nhập hơn một trăm Laptop Sony giao cho Phan Văn Huy. Sau đó Phan Văn Huy mang lô hàng này một đi không trở lại, mà công ty đó anh tìm không thấy tên.

Sau khi Lê Ly nhận được điện thoại lập tức xin phép, gọi xe taxi dùng tốc độ nhanh nhất đi đến nhà Bùi. Cha mẹ Bùi Thượng Hiên chán nản ngồi ở trong phòng khách, cô không thấy anh.

“Chú dì, Thượng Hiên đâu?” Cô sợ hãi, sợ bản thân đến chậm một bước anh sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch gì. Trong điện thoại mẹ Bùi khóc không thành tiếng, nói thẳng “Sợ hấn qua không được cửa ải này”, hại cô lo lắng không yên.

“Nó nhốt mình ở trong phòng, không ăn không uống một ngày.” Mẹ Bùi lắc đầu thở dài, “Tiểu Ly, con đi khuyên nhủ nó. Tiền tài là vật ngoài thân, mắc lừa thì mắc lừa, cũng như một bài học, lần sau lại kiếm lời là được.”

Lê Ly vội vàng gật đầu, an ủi hai vị trưởng bối rằng bản thân sẽ gắng sức thuyết phục hấn. Cô đi đến phòng anh, nghĩ rằng năm này đối với anh, trong lòng đau khổ. Cô sớm phải cảnh báo cho Bùi Thượng Hiên, Phan Văn Huy chẳng hề lương thiện như vẻ bề ngoài. Người đàn ông có má lúm đồng tiền một bên này, cười lên như đứa bé ngây ngô, kì thực tâm kế thâm trầm. Đáng tiếc chuyện đó cho tới bây giờ, đã rất muộn.

Cô luôn trách cứ bản thân tại sao chỉ vì một cuộc điện thoại không quan trọng lại giận dữ đối với anh, Bùi Thượng Hiên vốn là người bạn quan trọng nhất trong cuộc đời của cô, nhưng lại vì người đàn ông khác mà bực bội với anh, không nhắc nhở cẩn thận anh đúng lúc.

Cửa phòng của anh chỉ khép hờ, nhẹ nhàng đẩy liền mở ra. Lê Ly ở ngoài cửa động viên bản thân trước, nếu là ngay cả cô cũng uể oải xuống tinh thần, làm sao còn động viên anh được.

Cô đẩy cửa đi vào, bị cảnh tượng nguy hiểm trước mắt suýt chút nữa téth chói tai. Bùi Thượng Hiên ngồi ở trên cửa sổ, bộ dạng có thể ngã xuống lầu bất cứ lúc nào.

Anh vẫn không nhúc nhích, cũng biết có người đến gần. Lê Ly nhẹ nhàng thở ra, chí ít anh không chuẩn bị tự sát, những người muốn tìm

cái chết thì không mẫn cảm, tuyệt đối sẽ không nhận thức được có người đến gần.

Cô đứng lại ngay trước mắt anh, khoảng cách này cho dù anh có nhảy lâu, cô cũng có thể vươn tay giữ chặt anh.

“Bùi Thượng Hiên, tớ đến rồi.” Cô chẳng biết nói câu gì đầu tiên, đành phải dùng một câu này. Nghe đến giọng nói của cô, anh ngẩng đầu lên, tinh thần suy sụp khiến cho Lê Ly nhìn chua xót.

Cô biết anh đã mười năm, lần đầu thấy anh uể oải như vậy, dường như cả thế giới của anh đã sụp đổ. Bị bạn bè bán đứng, phản bội, luôn luôn là chuyện đau lòng nhất.

Lê Ly trong lòng kích động, tiến đến ôm lấy người đàn ông mà cô luôn thích này. “Bùi Thượng Hiên, tớ sẽ không phản bội cậu, vĩnh viễn sẽ không.” Cũng không phải đơn thuần chỉ an ủi, hơn phân nửa là cô thổ lộ lòng mình.

Bùi Thượng Hiên thờ ơ, im lặng nửa buổi mới khó chịu mở miệng nói: “Tôi không tin.”

“Cậu không tin tớ?” Lê Ly lặp lại một lần, lồng ngực giống như bị một quyền đánh trúng không ngừng, đau đớn khó chịu. Anh không tin cô, thì ra nhiều năm như vậy, anh vẫn không hề tin cô!

“Bạn bè cái gì, đều là lừa người. Mày gặp khó khăn, ai ai cũng muốn trốn xa làm ra vẻ không quen biết.” Anh không chú ý tới cảm nhận của cô, tiếp tục nói hết: “Tôi cuối cùng chẳng tin ai nữa, không đáng để tin! Tình bạn này đồ chơi, không đáng giá một đồng tiền.”

Lê Ly đột nhiên giơ tay, đập một cú lên gương mặt tuần tú kia, mang theo sự giận dữ. Anh bị đánh một cú này, nghiêng về một bên. “Bùi Thượng Hiên, cậu là đồ vô lại!” Có đôi khi cô không hề muốn quản tên đàn độn, xúc động, tùy hứng như con ngựa hoang thoát cương, không kiêng nể gì giẫm đạp sự quan tâm của người khác như anh. Nhưng mà cô không thể, đặc biệt là hiện tại.

Bùi Thượng Hiên quay đầu lại, ánh mắt xẹt qua mặt cô, lạ lùng. Khóe miệng nhếch lên thành độ cong, trong giọng nói của anh có chứa sự giá lạnh: “Vâng, mẹ nó tớ chính là đồ vô lại, cậu mau mau cút đi.”

Từ trong miệng anh nói ra chữ “Cút” khiến cho Lê Ly cảm thấy trời đất xoay chuyển, cô lao đảo lui về phía sau nửa bước, miễn cưỡng đứng vững. “Bùi Thượng Hiên, tớ làm gì có lỗi với cậu, mà cậu lại đối với tớ như vậy?” Đôi môi phát run, nước mắt của cô cuối cùng cũng không giữ được.

Bùi Thượng Hiên trong lòng run lên, cứ nghĩ theo bản năng sẽ đi đến ôm lấy cô vào ngực an ủi. Thân hình khẽ nhúc nhích, anh lại mạnh mẽ ngăn cản, nói những lời tổn thương khiến cô khóc, anh căn bản không có lập trường an ủi cô. Lạnh lùng dừng chuyển tầm mắt, anh nhìn ra sắc trời u ám bên ngoài cửa sổ.

Anh không chịu nhìn cô, như thể cô là người lừa gạt anh, lúc anh như cá mắc cạn vung tay bỏ đi. Lê Ly thoáng nhìn lưỡi dao trên bàn, bước một bước dài cầm lấy ở trong tay.

“Bùi Thượng Hiên cậu là tên ngu ngốc cậu có biết không, cả cuộc đời này của Lê Ly tớ là bạn của cậu, vĩnh viễn sẽ không phản bội cậu.” Anh quay đầu, trong đầu còn đang nghĩ lại nói chút gì để cô biết khó mà lui, tình hình trước mắt khiến cho anh giật bản mình, chạy đến trước mặt Lê Ly.

“Cậu mới ngu ngốc!” Anh đoạt được lưỡi dao đầy máu trong tay cô, kéo cô chạy ra ngoài cửa, trong miệng kêu gào lung tung: “Mẹ, mau tìm thuốc đỏ, mau chút! Ba, ba ơi, trong nhà còn có bông băng hay không?”

Cô giữ chặt tay anh, Bùi Thượng Hiên quay lại. Bàn tay trái Lê Ly bị lưỡi dao cắt một vết rách thật dài, máu me đầm đìa.

“Cậu, bây giờ có thể tin tưởng tớ không?” Từng chữ từng câu của cô, chứa chan những mong đợi, ngược nhìn đôi mắt anh.

CHƯƠNG 14

Bùi Thượng Hiên từ nhỏ đến lớn rất ít khi rơi nước mắt, cho dù trước kia bị cha anh dùng gậy mây giáo huấn, cho dù năm đó anh bị đưa vào nhà giam khổ sở, anh chưa từng rơi một giọt nước mắt. Nhưng giờ phút này, anh ôm Lê Ly, như đứa trẻ bị tủi thân khóc nức đến thê thảm.

Bùi Thượng Hiên không dám nói cho Lê Ly bản thân thiếu nợ hai mươi vạn, lấy cá tính Lê Ly nhất định sẽ tìm mọi phương pháp thay anh chia sẻ nợ nần. Thời điểm mà anh gặp xui xẻo, cô tất nhiên không quay lưng như người khác mà hoàn toàn ủng hộ, về tình về lý anh đều không thể kéo theo Lê Ly vào.

Buổi tối anh đưa Lê Ly bị thương trở về, sau khi về đến nhà cha mẹ ở phòng khách chờ anh, hỏi anh tương lai có tính toán gì không. Bị lừa đã thành sự thật, hối hận cũng không bù được tổn thất, còn không bằng suy xét vấn đề hiện thực và tương lai.

Những hàng hóa còn tồn trong kho toàn bộ đều cầm cho người khác, qua mấy ngày đã có người tới thu hồi cửa hàng, không còn cách nào để duy trì kinh doanh. Ngoài cha mẹ và một người bạn không rời bỏ anh, anh chỉ có hai bàn tay trắng.

Trước khi cha mẹ anh rời phòng ngủ bỏ lại một câu: “Tai vạ đến vợ chồng người ta còn thân ai nấy lo, con bé Lê Ly rất được.”

Bùi Thượng Hiên đương nhiên rõ ràng Lê Ly là cô gái tốt. Chính là bởi vì rất tốt, cho nên không thể đem ra so sánh được, anh tự biết xấu hổ. Anh thậm chí cố chấp cho rằng cô gái lòng dạ tốt bụng như Lê Ly sẽ là mối tình đầu của người nào đó, mà không phải luôn giải quyết rắc rối cho anh.

Lòng bàn tay cô mở ra lưỡi dao sắc bén, máu tươi đầm đìa nhìn đến ghê người. Giây phút đó anh mong thời gian có thể quay trở lại, khi còn là một thiếu niên Bùi Thượng Hiên đạo đức trong sạch xứng tầm với cô, cho anh có tư cách yêu cô.

Anh chọn nhầm đường, chỉ có thể đứng ở phía xa gửi cô lời chúc phúc người mang lại hạnh phúc cho cô, nhất định sẽ xuất hiện.

Tay Lê Ly được băng gạc quấn từng lớp từng lớp, miệng vết thương rất sâu, cầm được máu mất cả nửa ngày. Cô không hề nghĩ rằng bản thân mình dùng hết sức như vậy, nóng lóng thì bất chấp mọi thứ, lúc ấy trong đầu cô chỉ có ý niệm chảy máu, ngoài ra trống rỗng.

Cô không cảm giác được đau đớn, chắc có lẽ cái đau trong lòng còn lớn hơn cả cơ thể. Bùi Thượng Hiên phủ định tất cả những năm tháng trước kia khiến cô lạnh đến thấu xương, cô có thể chịu đựng được câu “Không thích người quái dị”, đó là sự thật không thể bác bỏ, người nhà đều không thấy cô xinh đẹp; cô cũng có thể chịu đựng được những cô gái xinh đẹp tới lui bên cạnh anh, dưới đáy lòng tự mình an ủi chỉ ít chứng minh anh vẫn chưa có được tình yêu thật sự; cô thích anh hết thuốc chữa, chỉ vì buổi chiều gió năm mười bốn tuổi anh thay cô châm nến, một chút ấm áp đó khiến cô vững tin không chùn bước.

Dù thời niên thiếu không ai thích cô, Bùi Thượng Hiên là người đầu tiên đuổi đôi tay tình bạn.

Ban đầu yêu, dù cho cách khoảng cách xa nhất, vẫn luôn như cũ. Năm 1994 Liễu Thiên Nhân hủy đi trình trắng của Lê Ly, cô cố chấp cho rằng tình yêu của bản thân không xứng đáng được công khai. Năm 2000 cô dùng máu tươi lập lại lời thề: nếu như chúng ta không thể yêu nhau, thì cứ làm bạn bè mãi mãi không phản bội.

Cho đến về sau bọn họ mới hiểu rõ, yêu chính là yêu, không cần tư cách. Cái gọi là “Tư cách” chỉ là viện cớ che dấu bản thân yếu đuối nhất gan, Lê Ly và Bùi Thượng Hiên đều đang sợ hãi bị từ chối.

Ngày cửa hàng bị thu đi, Bùi Thượng Hiên tại đứng lặng thật lâu. Điện thoại vang chuông đều đặn trong túi áo khoác, anh tùy ý bấm máy trả lời.

Cha mẹ anh đem căn phòng chuẩn bị cho anh kết hôn bán đi, năm ngàn hai là giá tiền một căn phòng tại Thượng Hải bấy giờ, tính cả này khoản tiền tất cả sau khi trả nợ xong, anh vẫn còn nợ đến năm vạn.

Người đến người đi như dòng nước chảy, quảng trường máy vi tính Thái Bình Dương này, rời công ty, bến cảng, cửa hàng, đây là một trận

chiến thu nhỏ trong thành phố Thượng Hải này.

Anh nghĩ đến Lê Ly từng đứng phía bên kia đường Giang Phổ nói với anh: “Bùi Thượng Hiền, chúng ta không thể vì những tòa nhà to lớn này ngăn cách chứ?”

Năm đó anh nghe nhưng lại không hiểu, bây giờ lại tràn đầy cảm xúc. Kinh tế thành phố phát triển không chỉ thay đổi cuộc sống, còn thay đổi cả suy nghĩ. Thắng làm vua thua làm giặc, câu nói này đã từng ám ảnh anh trong suốt một quãng thời gian.

“Đồ ngốc, tớ liền biết cậu ở đây.” Bên cạnh truyền tới giọng nói quen thuộc, khoe miệng anh nhếch lên tạo thành một nụ cười thoáng qua, những mất mát nặng trĩu trong lòng liền như có như không. Lúc trước nói sẽ trở thành người lạnh lùng, nhưng chỉ đối với duy nhất cô là không thể.

Bùi Thượng Hiền từ trong túi áo lấy ra điện thoại di động, ấn một dãy số. Anh cười cười, nâng tay vân vê tóc ngắn của cô: “Tớ không có chuyện gì, sắp xếp vài chuyện thỏa đáng.”

Lê Ly thờ ơ như không nhếch miệng cười, khuỷu tay hướng lồng ngực anh thúc một cái, “Cậu vấp ngã ở đây, làm thế nào tớ yên tâm để cậu ở đây được?”

Anh cầm bàn tay cô, mở ra lòng bàn tay. Vết sẹo kia rất dài, xéo xuống cắt qua đường sinh mệnh, đường sự nghiệp, đường tình yêu, như là đem cả cuộc đời phân thành hai bờ trái phải. Lê Ly từ trong ánh mắt của anh hiểu được hồ thẹn, không tự nhiên cười nói: “Không may có một ngày chúng ta thất lạc, chờ đến tóc trắng xóa cả khuôn mặt và thân hình đều biến dạng, bằng vết sẹo này cậu còn có thể nhận ra tớ.”

Anh không nói chuyện, nhanh chân bước về nhà, có chim bay lượn xẹt qua bầu trời. Ánh mắt sâu xa nhìn trên mặt Lê Ly, nụ cười sáng ngời sạch sẽ.

“Tớ không nói cho cậu, mùa xuân tớ đơn độc đi đến đồng ướm một lần, đã nhìn thấy con chim tớ thích nhất, nó bay trở về.” Anh sờ tóc của cô, nỉ non nói: “Cho nên tớ nhất định có thể nhận ra cậu, cho dù cậu biến đổi như thế nào.”

Mũi cô cay cay, thì ra anh chưa từng quên mất.

Suốt cả một năm, Bùi Thượng Hiên đều liều mạng kiếm tiền. Ban ngày anh làm công việc chuyển phát nhanh, buổi tối lại làm phục vụ tại KTV, mỗi ngày chỉ ngủ bốn giờ. Lê Ly tiến cử người phụ trách công ty hành chính tổng hợp để Bùi Thượng Hiên chuyển phát nhanh, có một lần anh chuyển đồ đến, thời gian nghỉ trưa đều nghe mọi cô gái ồn ào thảo luận đề tài “Nhân viên chuyển phát nhanh rất đẹp trai”, Lê Ly im lặng khó chịu cúi đầu ăn cơm.

Anh là người anh tuấn, anh tuấn đến không thể bỏ qua.

Lê Ly quy kết bi kịch của bản thân thành không tự lượng sức mình yêu một người đàn ông anh tuấn, bọn họ đứng chung một chỗ hình ảnh không phù hợp, nhận thức này khiến cho Lê Ly thất bại, tại đây là lý do khiến cô lùi bước năm 1994. Sau đó dù có chuyện xảy ra, nhưng khung xương trong cô vẫn là tự ti.

Bên ngoài thế giới dù vẫn xem trọng ngoại hình, cho dù là đem “Người không thể xem bề ngoài” này câu nói đọc lâu lâu.

Cô hiểu rõ, chính mình cả đời này đều khó có khả năng trở thành mỹ nữ, ngay cả cơ hội được người ta khích lệ một câu “Xinh đẹp” cũng không có.

Tháng ba năm 2001, Lê Ly nhận được thiệp mời kết hôn của Uông Hiếu Phong. Cô nhìn bức ảnh cưới nhỏ của đôi vợ chồng son, bờ môi chú rề đều nhìn thấy rõ ràng niềm hạnh phúc lan tỏa.

Tốt nghiệp sau bọn họ chia rẽ đông tây, ngẫu nhiên sẽ ăn một bữa cơm ôn chuyện. Thử việc vừa mới qua hai tháng, Uông Hiếu Phong có được cơ hội đi nước Đức huấn luyện, thời gian là nửa năm. Anh hẹn cô đến quán rượu để chúc mừng, đó là lý do thực tế, nhưng Lê Ly bởi vì Bùi Thượng Hiên lại thoái thác.

Anh không để trong lòng, về nước vẫn mang một lọ nước hoa làm quà tặng cho cô, nghe nói là tại viện bảo tàng tại thành phố Cologne mua. Thủy tinh chế tác nước hoa muôn màu muôn vẻ, Lê Ly yêu thích không buông tay. Uông Hiếu Phong nhìn cô thích như vậy, dương dương tự đắc cười.

“Nó rất giống cậu.” Anh nhìn chòng chọc cái bình nói, “Phải trải qua muôn ngàn thử thách, mọi người mới biết nó đặc biệt.”

Lê Ly trong lòng hơi hơi cảm động, trấn định liếc mắt: “Qua muôn ngàn thử thách, dứt khoát lại thêm một câu ‘vĩnh viễn không mài mòn’ được.”

Anh ha ha cười, cầm trên tay sốt cà chua qua loa chọc, vừa nói: “Lê Ly, cô nhóc cậu thật là quái nhân, rõ ràng thấu hiểu lại làm ra vẻ không biết gì, nhàm chán.”

“Có tán dóc nhàm chán, đều là chuyện.” Rõ ràng Uông Hiểu Phong trong tối muốn bày tỏ cái gì, cô chuyển đề tài, tiện đà oán trách anh đem sốt cà chua lung tung.

Đây là lần gặp mặt gần đây nhất của bọn họ, không nghĩ đến vên vên nửa năm anh lại kết hôn.

Lê Ly không rảnh tham dự hôn lễ, sớm một tuần lễ hẹn Uông Hiểu Phong gặp mặt đưa tiền mừng. Trên miệng anh nói “Thật ngại” lời khách sáo linh tinh, thu tiền lì xì tay lại một chút cũng không chậm, rất nhanh thu vào bên trong túi áo Tây phục.

“Xem bộ dạng giả dối của cậu kìa.” Lê Ly cười nhạo, hướng về cốc cà phê của anh bỏ hai viên đường, “Ngọt chết cậu này đồ đàn ông khẩu thị tâm phi.”

Uông Hiểu Phong cười hì hì nhường mày uống một ngụm cà phê, “Khẩu thị tâm phi so với nhìn còn tốt hơn.” Từ khi biết được bí mật Lê Ly, anh liền lấy vết sẹo làm vui. Ban đầu là xuất phát từ hảo tâm, hi vọng một ngày nào đó có thể đánh đòn cảnh cáo hiệu quả, nhưng năm rộng tháng dài tình yêu há nói buông tay là có thể xoay người? Dần dà, Lê Ly đơn phương yêu mến và anh không tìm được bạn gái là chuyện vui đùa của hai người.

Lê Ly không cam chịu yếu thế, cho dù anh lập tức sẽ tạm biệt cuộc sống người đàn ông độc thân, cô vẫn tìm đến điểm yếu trước kia của anh mà nói: “Nói tới cậu cư nhiên còn tìm được vợ, tớ cũng thật là chấn động.”

Anh thu hồi cười đùa cợt nhả, ngón tay chững chạc đằng hoàng thuyết minh: “Bởi vì cô ấy là người đầu tiên nói nuốt ruồi này của tớ là quyến rũ phụ nữ.”

Cô thiếu chút đem trong miệng trà đen phun ra, cái này mà tính là lý

do."Xin nhờ, nếu sớm mấy năm tớ nói như vậy, chẳng lẽ nào người dưới lễ bái đứng bên cạnh cậu là tớ sao?"

Anh nhìn cô một hồi, mới cười cười nửa thật nửa giả nói: "Cậu không nói tớ cũng thích."

Cô không hỏi thật giả, hỏi cũng thay đổi không được cái gì. Lại là lời khen tặng Uông Hiếu Phong sắp chia tay cô ghi tạc trong lòng.

Anh nói: "Lê Ly, mặc kệ là ai, rồi sẽ có một người coi cậu là độc nhất vô nhị."

Bùi Thượng Hiền là người độc nhất vô nhị trong mắt Lê Ly, mười lăm năm quá dài lâu, cô chỉ thấy anh.

Tiệc cưới Uông Hiếu Phong ngày đó, Lê Ly cùng Paul đến tham dự tọa đàm tại trung tâm công ty vốn quốc tế đặt ở Thượng Hải. Càng lúc càng có nhiều doanh nghiệp đầu tư vào Thượng Hải, hội đồng năm nào cũng cử vài đại biểu phát biểu, đồng thời công bố kinh tế Thượng Hải phát triển sẽ có giải thưởng cống hiến.

Lê Ly vô tình gặp Liễu Thiên Nhân trong buổi tiệc, bọn họ đồng thời bắt gặp lẫn nhau. Mắt cô nhìn Liễu Thiên Nhân nhướn khóe miệng khiêu khích cười, sau đó gật đầu với xung quanh nói vài câu, rồi khỏi nơi đó đi về phía cô.

Cô không tránh đi, tuy rằng trong tích tắc nghĩ lập tức trở lại bên cạnh Paul đi, giả vờ như không quen biết, nhưng Lê Ly cuối cùng lựa chọn đứng im tại chỗ. Hắn là ác mộng đáng sợ nhất của cô, cô không thể chạy.

Liễu Thiên Nhân từ Mỹ gửi trở về tấm hình và thư thăm hỏi, Lê Ly một lần cũng không nhìn qua. Đột nhiên tương phùng, cô không thể làm gì được.

Liễu Thiên Nhân trước kia rất gầy, bạn đại học đều đặt cho biệt danh là thân hình "Cây gậy trúc". gương mặt anh tuấn, luôn luôn mỉm cười lạnh, cộng thêm ngoại hình nhỏ gầy, nhìn như thế nào cũng thấy âm trầm. Hắn đi Mỹ mấy năm, thân hình cường tráng rất nhiều, kết hợp với bộ âu phục trên người mang theo cảm giác khác thường.

Hắn cũng nhìn cô, Liễu Chi Hiền gửi ảnh đến tần suất Lê Ly xuất hiện

không nhiều, có một tấm ảnh cô chụp tốt nghiệp đại học, mang trang phục màu đen, môi mím lại, căng ra, vẻ mặt nghiêm túc. Hấn so sánh cô gặp lúc rời khỏi Thượng Hải, vẫn là gương mặt bình thường trong kí ức, chỉ là so với lúc trước gầy hơn chút.

Hiện tại Lê Ly, toàn thân mang bộ đồ màu xám nhạt, trang điểm tinh xảo thanh nhã, phảng phất như sâu lông khai cánh. Không nhất định là con bướm xinh đẹp nhất, nhưng cũng đủ để tự do bay lượn.

Hấn đi đến trước mặt cô dừng lại, Lê Ly hô hấp trong phút chốc ngưng lại.

“Đã lâu không gặp.” Liễu Thiên Nhân mở đầu đánh tan không khí im lặng.

Cô toét môi, còn lấy không nóng không lạnh tươi cười. “Không nghe chú nói anh sẽ trở về.” Cô chưa kịp chuẩn bị tư tưởng đã gặp hấn, cho rằng hấn cứ như vậy ở Mĩ bám rễ không trở về.

“Tháng sau chính thức trở về Thượng Hải công tác.” Hấn từ túi kẹp tinh xảo rút ra một danh thiếp chế tác hoàn mỹ đưa cho Lê Ly. Trở ngại giao tiếp xã hội lễ tiết, cô lễ độ cung kính dùng đôi tay nhận lấy. Liễu Thiên Nhân đảm nhiệm chức vụ tại một công ty phần mềm nổi tiếng, chức vụ là tổng thanh tra thị trường tiêu thụ khu Hoa Đông.

Lê Ly sớm quên hấn, cũng không quan tâm qua hấn đến đại học California học ngành gì, lúc này nhìn danh thiếp của hấn mới lò mò phảng phất nhớ lại hấn học IT.

Cô thu hồi danh thiếp, nâng đầu tìm kiếm bóng hình ông chủ, không muốn lại cùng hấn dây dưa. Liễu Thiên Nhân giơ lên ly rượu, uống một hớp, cô đang tìm cách tránh né, cố ý gọi chuyện để cô không thể không ứng phó. “Nghe cha nói, em chuyển ra ngoài ở?”

“Ừm.” Lê Ly khẽ gật đầu. Cô ở ngoài thuê một căn phòng, đều là Liễu Chi Hiền điện ba bốn cú điện thoại, cô mới về nhà một lần. Lê Mỹ Tình thái độ đối với cô không thay đổi, chẳng qua đề tài từ lá nhai diện mạo bên ngoài của cô bay lên đến bộ dạng không tốt khó trách không ai theo đuổi. Lê Ly suy nghĩ chính mình và mẹ nhất định là kiếp trước có thù hận, cho nên kiếp này nhìn mặt nhau đều không thuận mắt.

Sâu trong con người màu đen của hấn phản chiếu bóng hình ánh đèn

rực rỡ, hiện ra sắc quý dị. Lê Ly đáy lòng run run, cổ tự trấn định nghênh chiến khiêu khích.

“Lê Ly, ” Liễu Thiên Nhân để sát vào cô đè thấp giọng nói, “Tôi vẫn rất chán ghét hai mẹ con em.”

Cô nhìn theo bóng lưng tiêu sái của hắn lúc xoay người, lông tơ trên cánh tay dựng đứng.

Từ sau khi đi làm, Lê Ly cảm thấy thời gian tựa hồ thời gian so với thời đại học trôi qua càng nhanh. Thường thường là nháy mắt, đã đến cuối tuần; lại nháy mắt, một quý cũng đã qua; cuối cùng chớp chớp mắt, hết lịch năm 2001, đổi thành mới.

Bùi Thượng Hiên trả hết nợ, không cam chịu thất bại anh hùng tâm bừng bừng vạch kế hoạch đầu tư làm vật liệu xây dựng. Lê Ly im lặng không nói, đưa ra hết tiền tiết kiệm cho anh mở cửa tiệm.

Anh hứa hẹn cho cô, lợi tức so ngân hàng cao gấp hai. Lê Ly cười cười, không nói gì. Cô tin rằng anh sẽ không gục ngã, sinh mệnh nhỏ bé thế nào cũng có khả năng cầu sinh, hưởng chi anh là Bùi Thượng Hiên.

Người đàn ông cô yêu nhiều năm, làm sao có thể dễ dàng ngã gục?

Mùa hè năm 2002, World Cup tại Trung Quốc, Hàn Quốc tổ chức, Trung Quốc đội lần đầu tiên bước lên World Cup thi đấu, cùng Brazil, Thổ Nhĩ Kỳ, Costa Rica phân thành một bảng. Đương kim giới đá banh minh tinh là Beckham, cùng đội của anh ta là England và Argentina mà Lê Ly thích ở cùng bảng F.

Năm 1998, England cùng Argentina tại vòng mười sáu đội gặp nhau, trải qua 120 phút kinh tâm động phách, thêm một lượt đấu luân lưu, cuối cùng Argentina loại được England. Cô và Uông Hiếu Phong tại quán rượu gần trường xem trận đấu, Uông Hiếu Phong hỏi cô: “Cậu không thấy chung tình là một chuyện rất mệt mỏi?”

Năm đó cô đang học năm ba, bất mãn Uông Hiếu Phong không phải ủng hộ Argentina. Sau đó Argentina gặp Hà Lan vòng tứ kết, Lê Ly chạy đến nơi ở của cậu nhỏ. Sau khi bà ngoại qua đời Lê Quốc Cường vẫn ở trong căn phòng cũ, thất nghiệp ở nhà.

Con trai Lê Quốc Cường cùng tứ Đại Thiên Vương cùng tên. Thăng bé

bị làm hư, cả ngày âm ỹ muốn đồ chơi cao cấp, không hài lòng liền khóc lớn quậy phá. Nghiêm Lệ Minh vốn là xem thường Lê Quốc Cường thất nghiệp, nửa đêm vợ chồng ngày càng mâu thuẫn, cô trong cơn tức giận mang con về nhà mẹ đẻ ở.

Argentina bị Hà Lan loại khỏi trận đấu, Lê Quốc Cường bỗng nhiên giọng cảm hận nói: “Mẹ, hôm ấy chết cũng không có cách qua.”

Dáng vẻ hào sảng phong độ ngày xưa của cậu nhỏ biến thành thất bại, sau đó tầm thường vô vị, bị vợ và con trai ghét bỏ.

Cuộc sống khiến người ta thành công, cũng có thể khiến người ta thất bại. Lê Quốc Cường và Bùi Thượng Hiên là hai người trái ngược, một người mặc cho trôi nổi dập dờn, một người lại quyết chí tự cường.

Năm 2002, Lê Ly thất nghiệp. Paul giải nhiệm rời khỏi Trung Quốc, giám đốc mới nhậm chức đề bạt một thư ký xinh đẹp, Lê Ly cầm ba tháng tiền lương bồi thường rời khỏi. Cô không nói với ai, mang hành lý đến Vân Nam du lịch.

Kế hoạch ban đầu của cô vốn là đến Nhật Bản, tận mắt trông thấy thần tượng Claudio Paul Caniggia, nhưng mà toàn bộ số tiền tiết kiệm đều đưa cho Bùi Thượng Hiên, cô không thể không suy xét tình trạng thực tế.

Ở Lệ Giang cô gọi cho Bùi Thượng Hiên một cú điện thoại, giọng điệu bình thản nói cho anh cô thất nghiệp, hiện nay đang đi du lịch để chữa thương.

Anh trước là hỗn hển trách cứ cô tự quyết định lại còn muốn người ta quan tâm, tiếp khuyên Lê Ly rằng bản thân anh cũng từng như vậy. “Trên đời không có trở ngại nào quá lớn, đó chính là tiền lệ.”

Lần này, đến phiên Bùi Thượng Hiên tới cổ vũ cô. Lê Ly kì lạ liền vui vẻ vô cùng

“Còn có, đó làm thêm mấy vụ làm ăn, chờ cậu trở về đó có thể trả cho cậu một phần.” Cô không nói, anh cũng rõ ràng giờ phút này cô sắp sửa đối mặt với vấn đề kinh tế. Lấy giao tình của mình và Lê Ly cùng, khẳng định sẽ không chủ động mở miệng muốn anh trả tiền, anh lại không thể như vậy giả bộ hồ đồ.

“Đồ ngốc, cậu cẩn thận hơn thì tớ liền cảm ơn trời đất.” Xa cách ngàn dặm, cô không quên nhắc nhở anh đừng giẫm lên vết xe đổ. Có vài chuyện, phát sinh một lần là đủ.

Ngày hai tháng sáu Lê Ly trở lại Thượng Hải, việc đầu tiên là mở TV xem Argentina cùng Thụy Điển thi đấu. Qua chín mươi phút, Argentina cùng Thụy Điển 1: 1, vô tình bị loại.

Claudio Paul Caniggia cô thích ngồi ở ghế dự bị, bất mãn với trọng tài nhận một cái thẻ đỏ. Anh để lại cho Lê Ly bóng lưng thê lương, mái tóc vàng phiêu dạt phai màu theo năm tháng, thần tượng của cô đã già, cô cũng già.

Lê Ly sắp tròn hai mươi sáu tuổi, chưa từng trải qua tình yêu thật sự, thậm chí một người, bị một người khác lấy đi trinh trắng. Cuộc đời của cô là một vở kịch hoang đường, thời gian kết thúc lại chưa định.

Trên TV còn đang truyền phát Argentina, dừng vì tôi mà khóc lóc Argentina, Bùi Thượng Hiền điện thoại đến. “Cậu quả nhiên trở về.” Anh nhớ được vào tháng năm 1990, cô vui vẻ phấn chấn nói cho anh: “Tớ thích một người.”

Bỗng nhiên quay đầu, đã qua lâu như vậy, niềm yêu thích của cô vẫn không thay đổi. Điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc, trong nháy mắt đó anh nghĩ: người được cô thích, nhất định rất hạnh phúc.

Bùi Thượng Hiền không hề hay biết bản thân là người đàn ông hạnh phúc kia.

Giọng nói Lê Ly trong điện thoại rõ ràng khàn khàn, nhìn cầu lúc nàng thay Argentina gấp gấp, gọi được rất kích động.

“Lớn như vậy rồi, cậu sẽ không khóc nhè chứ” Nghe ra cô ưu tư suy sụp, anh nghĩ nên nói đùa vài câu để chuyển biến tâm trạng. Lê Ly thấp giọng cười ra, nói bản thân mình sẽ chẳng yếu ớt đến vậy.

Chuông cửa vang, cô vội vàng cùng anh lên tiếng chào tạm biệt, cúp điện thoại chạy ra mở cửa. Xuyên qua mắt mèo, cô nhìn thấy người đàn ông đứng ngoài cửa.

“Anh tới đây làm gì?” Lê Ly mở cửa, dùng thân thể ngăn chặn lối đi, khó chịu chất vấn Liễu Thiên Nhân.

Hắn không thèm chú ý vấn đề của cô, khoe miệng cong lên tạo thành vòng cung: “Em đi đâu? Trong nhà không có người, điện thoại di động tắt máy, em không biết mọi người đều tìm em ư?”

Cô càng thêm không vui, hừ lạnh một tiếng: “Liễu Thiên Nhân, tôi không phải cần thiết báo hành tung của mình cho anh chứ?”

Biểu tình của hắn rất kỳ lạ, phảng phất là thương hại, lại như không màng. Lê Ly đang nghi ngờ, hắn trầm giọng nói: “Lê Ly, mẹ cô bệnh.”

Liễu Thiên Nhân lái xe đưa Lê Ly đến dưới tấm bảng bệnh viện trước cửa, mở cửa xe cho cô bước xuống. Mắt hắn nhìn phía trước, hờ hững nói: “Tôi không lên.”

Cô nhìn nửa mặt của hắn, không nói một lời xuống xe, nhanh chóng chạy vào bệnh viện.

Lê Ly nằm mơ cũng chẳng thể ngờ được Lê Mỹ Tình lúc ngủ mắng chửi người cũng vô cùng khí thế lại có ngày sẽ sinh bệnh, hơn nữa là ung thư trực tràng thời kì cuối. Thang máy không ngừng đi lên, trái tim cô lại bị nhấn chìm sâu thật sâu dưới đáy biển, không thấy mặt trời.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, một gian phòng ba người và hai cái giường bệnh. Nghe đến tiếng động ở cửa, Liễu Chi Hiền ngồi bên giường bệnh quay đầu lại, nhìn Lê Ly im lặng không nói.

Cô rón ra rón rén đến gần, nhìn chăm chú mẹ đang nằm trên giường bệnh. Lê Mỹ Tình ngủ rất sâu, so sánh với lần cuối cùng cô gặp khi về nhà, gò má rõ ràng hóc hác hơn. Lê Ly cảm thấy hình như cô mang kính sát trùng chưa chuẩn, nhanh chóng giơ tay lên dụi dụi mắt hốc mắt. Nhìn lại, sắc mặt Lê Mỹ Tình vẫn trắng bệch như giấy như trước.

Cô tin rằng, mẹ cô bị bệnh nan y, bất cứ lúc nào đều có khả năng từ bỏ bản thân. Lập tức trong lòng dâng lên mờ mịt, hai mẹ con quan hệ chẳng hề thân thiết, chuyện “Con gái là cái áo bông nhỏ của mẹ” bất kể ra sao cũng chẳng thể dùng để liên hệ đến mối quan hệ của Lê Mỹ Tình và Lê Ly. Hai mẹ con bọn họ chưa từng chia sẻ với nhau những bí mật phụ nữ, đương nhiên càng chưa từng thảo luận qua vấn đề tình cảm.

CHƯƠNG 15

Mấy năm trước tại lễ truy điệu của bà ngoại, Lê Ly từng có những liên tưởng không tốt. Giờ phút này cô tin rằng, là ông trời đang trừng phạt cô. Thời điểm sắp mất đi, cô mới hiểu rõ đạo lý máu mủ tình thâm.

Liều Chi Hiền vỗ vỗ Lê Ly, ra hiệu cô ra bên ngoài nói chuyện. Bọn họ đi khỏi phòng bệnh, ông cẩn thận dè dặt ở sau lưng khép lại cửa.

“Chú, vì sao mẹ lại biến thành như vậy?” Cổ họng cô khàn khàn cứng ngắc, nghẹn ngào khó chịu, dường như tắc nghẹn.

“Tế bào ung thư di căn đến dạ dày. Bác sĩ nói đã bị nhiều năm, không dễ dàng cứu chữa.” Liều Chi Hiền vẻ mặt u ám, bi thương đến chết thần sắc thê lương.

Lê Ly nghe không hiểu, cái gì nhiều năm như vậy, cái gì thay đổi, cô không hiểu ra sao. “Chú, mẹ con trước kia từng bị ung thư?”

Liều Chi Hiền rất cục biểu lộ một loại biểu tình khác — — kinh ngạc, chẳng qua ông rất nhanh khôi phục trạng thái bình thường, lắc đầu thờ dãi: “Con không biết sao, Mỹ Tình từng bị ung thư cổ tử cung, cũng đã cắt bỏ đi.”

Lê Ly trừng lớn hai mắt, không dám tin tưởng nhìn Liều Chi Hiền. Ông không nhìn cô, cứ thế nói: “Mấy ngày nay mẹ còn đều đau đến nổi không ngủ được, vừa rồi bá sĩ đến khám cho thuốc, mới có thể ngủ một lúc.”

Cô nhắm mắt lại thở sâu, mới có thể khắc chế đau đớn trong lòng. Hơn hai mươi năm, Lê Ly luôn oán trách mẹ lạnh nhạt, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ lại bản thân phải chăng cũng có sai. Cô bị động đón chờ mẹ đến đây, Lê Mỹ Tình chẳng qua đã đến, nhưng cô lại chần chừ không tiến lên.

“Chú, chú biết khi nào?” Cô không nhớ, cũng không có ấn tượng với chuyện Lê Mỹ Tình nằm viện, bởi vậy phỏng đoán đó là chuyện rất lâu

trước kia.

Liều Chi Hiền duỗi tay từ trong túi áo lấy ra hộp thuốc lá, lại nghĩ đến nơi bệnh viện cấm hút thuốc, lại cất trở về. Lê Ly lỗ mũi cay cay, Liều Chi Hiền trước kia không hút thuốc, mấy ngày nay chắc hẳn ưu tư vô cùng, trước mặt Lê Mỹ Tình còn không thể biểu hiện ra ngoài.

“Ồ trong bệnh viện biết được.” Liều Chi Hiền nhìn dãy cửa sổ kéo dài trên hành lang, ánh mặt trời chiếu vào, từng đốm sáng chiếu trên nền đá cẩm thạch, “Ta có bệnh kín, mẹ Thiên Nhân ở bên ngoài có người đàn ông khác.” Lê Ly ngạc nhiên, hai mắt mở to, nằm mơ cũng không nghĩ đến sự thật chân tướng lại hoàn toàn trái ngược với lời Liều Thiên Nhân đã nói.

“Chú, vì sao chú không nói cho Thiên Nhân... Anh trai?” Cực kỳ khó khăn bài trừ hai chữ “Anh trai”, Lê Ly có chút châm chọc nghĩ Liều Thiên Nhân suy diễn quả thực là hoang đường. Lê Mỹ Tình căn bản không có lỗi với hắn, càng không nói đến cô.

“Mẹ con tỉnh, vào trong đi. Cô ấy mấy ngày nay luôn nhắc tới con.” Liều Chi Hiền thông qua cửa kính quan sát động tĩnh bên trong, thấy Lê Mỹ Tình chuyển người lại, lập tức khẩn trương hề hề đẩy cửa vào. Lê Ly cùng ở phía sau, không rõ nên đối mặt như thế nào với người mẹ bệnh nặng.

Lại là Lê Mỹ Tình trước sau như một, mở miệng một câu mắng chửi người nói: “Nha đầu chết tiệt, đi nơi nào? Tìm cũng tìm không được, không biết đường người trong nhà sẽ lo lắng sao?” Đáng tiếc không có khí thể ngày thường, tiếng có vẻ hữu khí vô lực.

Lê Ly nước mắt lập tức tràn mi, Lê Mỹ Tình ngừng miệng, liếc mắt ra hiệu ám hiệu Liều Chi Hiền để mình và con gái đơn độc nói chuyện. Đợi chồng rời khỏi, bà nâng tay vỗ vỗ mép giường, gọi Lê Ly ngồi qua.

“Con nói trước đây luôn muốn biết ba là ai, mẹ luôn luôn mắng con, con có trách mẹ hay không?” Lê Mỹ Tình nhú mày nhìn con gái khụt khịt, “Con nhóc con, toàn kế thừa khuyết điểm của ba mẹ, chẳng trách bộ dạng xấu như vậy.”

Vẫn như cũ, không có thay đổi sao! Lê Ly cắn môi muốn cười, nhưng tưởng tượng đến sau này mẹ còn không thể nói mình khó nhìn, không

khỏi đau buồn. “Mẹ, mẹ không thể nói con xinh đẹp hơn trước kia sao?” Không muốn Lê Mỹ Tình thêm thương cảm, cô đành phản bác một hồi.

Lê Mỹ Tình cười cười, duỗi tay trên chân cô vỗ một cái, trong miệng giọng cảm hận nói: “Một chút đều không gây được, có thể xinh đẹp đến mức nào chứ?” Cô nhìn thấy tay sưng phù, mu bàn tay còn chi chít lỗ kim truyền nước, nhìn đến ghê người.

“Con không cần đàn ông, cuộc đời này con chỉ cần mình mẹ.” Hóc mắt Lê Ly lại ướm át, nghĩ đến bà ngoại đã qua đời nói qua ba ruột của cô là người đàn ông vô lương tâm. Cô cũng tự nhiên đem bệnh Lê Mỹ Tình quy kết lên người ba chưa gặp mặt đó.

Lê Mỹ Tình thở dài: “Ba con muốn con trai, tình nguyện nộp tiền phạt cũng muốn sinh một đứa.” Nói rồi im lặng, hình như nhớ lại đau khổ năm đó, “Mẹ vui vẻ, con từ nhỏ đã thông minh, có con gái như vậy, mẹ rất hạnh phúc.”

Lê Ly nâng tay che lại miệng, nước mắt thấm ướm kẽ bàn tay. Cô cho rằng mẹ và cô là kiếp trước có thù, thì ra bà và cô đều không biết cách biểu đạt, lãng phí nhiều năm như vậy.

“Con rất giống mẹ, đều là để tâm vào những chuyện vụn vặt. Nhiều năm độc mồm độc miệng với con, mẹ chỉ là nghĩ cho con càng thông minh một chút, đem bản thân trang điểm được xinh đẹp chút, có thể tìm một người đàn ông tốt tốt, mẹ đi cũng đi được yên tâm.” Lê Mỹ Tình lộ ra vẻ thống khổ, đau đớn kéo đến lần nữa trong thân thể suy nhược.

Lê Ly đưa tay qua, “Mẹ, đau thì nói con.” Cô gắng sức hít mũi, “Mẹ còn chưa thể đi, mẹ còn chưa nhìn thấy con tìm được người đàn ông tốt, làm thế nào có thể mặc kệ con?”

“Nha đầu ngốc, ” Lê Mỹ Tình ngón tay chỉ phía ngăn kéo, “Cho mẹ, thuốc giảm đau.”

Cô có dự cảm, bản thân gần mất đi mẹ, lại một lần nữa trải qua cảm giác tuyệt vọng đó. Lê Ly phảng phất như tứ cố vô thân bị vứt bỏ nơi hoang dã, trong đầu óc cô xoay quanh một cái tên, người đó hứa hẹn với nàng sẽ sống lâu.

Bùi Thượng Hiền đi đến công viên Hoàng Phố, bóng dáng lẫn trong hàng cây. Anh nhanh chân tiến lên, sợ cô làm chuyện gì ngốc nghếch.

Nghe đến tiếng bước chân sau lưng, Lê Ly quay đầu lại.

“Tớ có thể làm gì?” Anh đang trầm tư suy nghĩ vấn đề này, gặp được cô liền buột miệng nói ra. Trong những tháng năm dài đằng đẵng, trước sau đều là Lê Ly ủng hộ anh, bây giờ đến phiên anh đuổi ra giúp đỡ.

Lê Ly buồn bã, run giọng nói: “Mẹ tớ, ung thu giai đoạn cuối.” Trái tim anh trong phút chốc run rẩy, nghĩ đến sáu năm trước Lê Ly dựa vào bờ vai mình từng nói qua — — tớ không muốn nhìn thấy cái chết, không muốn.

Cô nhìn qua là một cô gái kiên cường, sự thật lại cực kỳ yếu ớt. Anh cúp điện thoại, chẳng mấy chốc tâm công việc trong cửa hàng, gọi xe taxi lập tức chạy tới công viên Hoàng Phố.

Đã quên mất bắt đầu từ khi nào, cô đến công viên Hoàng Phố ngắm nhìn phong cảnh. Ngồi trên bờ đê nhìn nước sông vỗ bờ, nhìn hải âu giang cánh bay, tâm tình Lê Ly sẽ chậm rãi thư thái.

Sau đó cô có nói cho anh, thói quen này bắt đầu từ sinh nhật năm mười bốn tuổi. Ngày đó, có chàng trai tổ chức sinh nhật cho cô, muốn cô làm một cô gái dũng cảm.

Nếu cô không có dũng khí, sẽ đến đây tìm về hồi ức động viên ngày đó.

Lê Ly vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, ra hiệu anh ngồi. “Không chê nóng, cho tớ mượn bờ vai của cậu dựa vào một chút.”

Thượng Hải tháng sáu cực kỳ nóng bức, tuy đã là hoàng hôn, nhưng nhiệt độ vẫn không giảm. Bùi Thượng Hiên cười mắng cô là đồ ngốc, nhiều năm bạn bè như vậy, chỉ giúp một chuyện nhỏ như vậy khiến anh cảm thấy ngại mới đúng.

Đầu cô dựa vào trên vai anh, nhắm mắt lại không nói được lời nào. Như đã lặn lội đường xa, đi một con đường rất dài rất dài, đến cuối cùng lại phát hiện đi nhầm hướng. Cô đã không còn cánh nào quay ngược trở về, điều có thể làm duy nhất là đau đớn nhìn xung quanh.

Anh cũng im lặng, an ủi chỉ là liều thuốc giảm đau tạm thời, không thể triệt tiêu nguồn gốc nỗi đau. Người thân qua đời vốn là một trong những nỗi đau thống khổ nhất đời người, chỉ có thời gian mới có thể chậm rãi xoa dịu.

“Bùi Thượng Hiền, cậu nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, sẽ sống hơn tớ.”
Lê Ly nhỏ giọng nhắc lại lời thỉnh cầu.

Bùi Thượng Hiền nhìn ra xa Đông Phương Minh Châu đối diện, tòa nhà cao lớn, mở ra trung tâm, Thượng Hải biến chuyển từng ngày, tình cảm bọn họ trải qua khảo nghiệm của năm tháng, thời gian dài lâu.

“Được.” Đây là lần thứ hai anh đồng ý với cô.

Năm 2005, Bùi Thượng Hiền tìm được đáp án vì sao cô lại yêu cầu anh phải sống lâu hơn cô. Bởi vì yêu, cho nên không thể trơ mắt nhìn người kia chết đi.

Lê Ly túc trực tại bệnh viện đến hai tuần lễ, mới đầu Lê Mỹ Tình còn có thể miễn cưỡng ngồi dậy, có người xung quanh dìu còn đi được mấy bước chân. Nhưng bệnh của bà nhanh chóng chuyển biến xấu, đến nỗi không dựa vào ống thở không thể duy trì hô hấp. Bùi Thượng Hiền đến thăm mấy lần, giúp đỡ chăm sóc Lê Mỹ Tình.

Lê Mỹ Tình nhận ra anh, tiếng nói chuyện của bà rất nhẹ rất nhỏ, gián đoạn không liên tục, phần lớn nội dung phải dựa vào người nghe nghiền ngẫm. Bùi Thượng Hiền hỏi bà có phải hay không muốn nói cảm ơn, quả nhiên Lê Mỹ Tình chớp chớp mắt.

Còn có một câu nói anh không nghe rõ, đó là buổi tối Lê Ly thay Liễu Chi Hiền gác đêm lúc mẹ nói cho cô nghe được.

Lê Mỹ Tình nói: “Có cậu ấy chăm sóc con, ta yên tâm.”

Ngày ba mươi tháng sáu, bác sĩ thông báo tình trạng nguy kịch. Lê Ly trốn vào toilet thất thanh khóc rống, cô gửi cho Bùi Thượng Hiền một dòng tin ngắn. Anh trả lời nói lập tức chạy tới cùng cô.

Lê Mỹ Tình đang trong trạng thái hấp hối, Lê Quốc Cường mang vợ con tới đây gặp chị lần cuối cùng. Bọn họ từng vì căn nhà mà tranh cãi, có một khoảng thời gian không lui tới nhau, nhưng người đến lúc sắp chết, ân ân oán oán ngày xưa đều không quan trọng.

Lê Ly không cần phải che dấu hai mắt sưng đỏ nữa, đến nông nỗi này, người gần đi mới là người tỉnh táo nhất. Cô nắm tay Lê Mỹ Tình, hướng mẹ cúi đầu xuống, giọng nói mang theo ghen ngào: “Mẹ, kiếp sau chúng ta còn phải làm mẹ con. Mẹ đồng ý với con, đi mẹ.” Kiếp sau,

nhất định phải làm một đôi mẹ con thân mật khăng khít.

Lê Mỹ Tình không thể nói chuyện, cổ hết sức gât gât đầu. Bà trợn to hai mắt, nhìn chòng chọc Liễu Chi Hiền.

“Tiểu Ly, có thể để chú và mẹ con nói chuyện một mình?” Liễu Chi Hiền đọc hiểu ý tứ trong mắt vợ, hướng cô đưa ra đề nghị.

Lê Ly đi ra phòng bệnh, nhẹ nhàng khép cửa. Người đàn ông anh tuấn dựa vào tường đứng thẳng nhìn cô, gương mặt mờ mịt, phảng phất như kẻ thù nhiều năm không gặp biến mất, nhất thời tìm không được phương hướng.

Ba của hắn giấu diếm sự thật, hắn bị thù hận che đậy rất nhiều năm. Lê Ly nghĩ nghĩ, quyết định không nói ra chân tướng, Liễu Chi Hiền quyết định giấu Liễu Thiên Nhân, vậy nhất định có lý do của ông.

“Liễu Thiên Nhân, anh phải tha thứ cho bà.” Lê Ly thở ra, chậm rãi nói: “Mẹ thiếu anh, tôi đã trả đủ.”

Thân thể của hắn rõ ràng chấn động, dưới ánh nhìn chăm chú của cô đẩy cửa đi vào. Lê Ly nghiêng người dựa vào tường, cảm giác khí lực toàn thân đều bị rút sạch, hắn không biết đây là câu nói cô dùng hết dũng khí nhiều ngày mới nói ra được.

Liễu Thiên Nhân rất nhanh từ phòng bệnh đi ra, hắn lập tức đi đến trước mặt Lê Ly dừng lại. Cô ngẩng đầu lên, chuẩn bị nghe hắn châm chọc khiêu khích. Giờ phút này cô không còn khả năng phản kích, bất kể hắn nói cái gì đều không quan trọng.

Hắn giơ lên tay, đôi tay đè lại bờ vai của cô, cho cô nảy sinh ảo giác thương tiếc, ánh mắt chuyên chú nhìn cô. “Tôi yêu em, Lê Ly.”

Liễu Thiên Nhân ôm cô vào lòng, ôm thật sự chặt. Lê Ly động đậy thân thể giãy dụa, hắn không chịu buông tay. Cô mệt mỏi, lao lực quá độ, đối với người đàn ông chán ghét này không còn sức kháng cự.

Bùi Thượng Hiền không tới, anh nói “Rất nhanh” cho đến khi Lê Mỹ Tình qua đời bị đẩy vào nhà xác, trước sau anh cũng không có xuất hiện.

Lê Ly cho rằng anh lừa dối, cô lại không biết rằng anh thật ra có đến

bệnh viện, giây phút nhìn thấy Liễu Thiên Nhân ôm ấp cô. Anh thấy bọn họ gắt gao ôm nhau, kiên quyết xoay người.

Bùi Thượng Hiên bước đi dưới ánh nắng mặt trời, chói sáng, phơi nắng đến người toàn thân đổ mồ hôi. Anh cứ đi thẳng về phía trước, cùng người ngoài đường lướt qua.

Anh không rõ buồn bực ưu tư từ đâu mà tới, chỉ là tận mắt nhìn thấy Lê Ly bị một người đàn ông khác ôm vào trong ngực, trong lòng như là bị người ta đào khoét một cái động lớn, gió lạnh buốt từ trong động lùa qua.

Anh biết Lê Ly là cô gái tốt, thấy nhiều năm qua bên cạnh cô không có người đàn ông nào khác, anh khờ dại cho rằng cô thuộc về anh.

Lê Ly sẽ tìm người đàn ông có thể cho cô hạnh phúc, một ngày nào đó sẽ rời khỏi anh. Trước khi anh mất đi người bạn tốt nhất, anh phải nhanh chóng tìm người thay thế cô.

Về sau anh mới hiểu được, có vài người là độc nhất vô nhị trong sinh mệnh, không thể thay thế.

Lê Ly là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời của Bùi Thượng Hiên, Bùi Thượng Hiên là người đàn ông Lê Ly suốt đời yêu. Bọn họ sớm đã nhận định lẫn nhau, lại âm sai dương thác buông tay ra.

Năm 2003, Bùi Thượng Hiên gọi điện thoại cho Lê Ly, nói cho cô bản thân muốn kết hôn. Lê Ly đang viết giới thiệu sản phẩm công ty bằng tiếng anh, mồm mịt ần nút xóa, văn kiện chưa lưu, một buổi sáng làm việc xong toàn uống phí.

“Shit.” Cúp điện thoại, Lê Ly thấp giọng mắng.

Cô tìm được công việc mới, Liễu Thiên Nhân giới thiệu cho Lê Ly đến phòng thị trường công ty tham gia phỏng vấn. Cô vốn không tình nguyện nhận ơn hấn, Câu “Tôi yêu em” tại bệnh viện cô giả vờ quên mất, mà hấn cũng không lại nhắc tới.

Lê Ly cùng Liễu Thiên Nhân đều ở ở bên ngoài, chỗ bất đồng là cô ở căn phòng thuê, mà hấn mua một căn nhà năm phòng. Nhìn cuộc sống của bản thân không mấy tốt, tự dung thấy chính mình rơi vào thế hạ phong.

Lê Mỹ Tình sau khi qua đời, Liễu Chi Hiền cô đơn một người thường thường kêu bọn họ về nhà ăn cơm, cô và Liễu Thiên Nhân không thể không thường xuyên gặp nhau. Có một lần hần tựa hồ vô ý nói về phòng thị trường công ty có chức vị ghế trống, Liễu Chi Hiền liền cổ vũ Lê Ly đi phỏng vấn.

Bùi Thượng Hiền trả tiền cho cô, dựa vào số tiền đó còn có thể duy trì được một thời gian, bản năng Lê Ly muốn từ chối tuyệt đối, nhưng Liễu Chi Hiền tiếp tục nói cho nên cô thu hồi lời.

“Tiểu Ly, chú đáp ứng Mỹ Tình thay bà ấy chăm sóc con.” Nói về người vợ quá cố, người đàn ông hòa nhã này đột nhiên nghẹn ngào, một hồi mới tiếp tục nói: “Kinh tế không khởi sắc, con tìm việc khó khăn, làm sao mẹ con yên tâm.”

Cô gục đầu xuống yên lặng ăn canh, nhẹ giọng “Ừm” một câu làm như đáp ứng.

Lê Ly cùng Liễu Thiên Nhân trở thành đồng nghiệp. Tuy rằng không phải giống nhau về chuyên môn, nhưng làm tổng thanh tra tiêu thụ Hoa Đông, Lê Ly làm bộ phận sáng tạo sản phẩm Profile, Case Study, White Paper đều phải đưa hần xem qua. Khi Bùi Thượng Hiền gọi điện thoại hôm nay, trước giữa trưa cô nhất định phải đem một phương án giải quyết Profile mới giao cho Liễu Thiên Nhân.

Người đàn ông anh tuấn xuất hiện trước cửa phòng trị trường, cô gái cùng một team với Lê Ly tiếp Liễu Thiên Nhân báo cáo, mọi người đều nhao nhao trang điểm lại, chỉ riêng Lê Ly ngốc ngốc ngồi, cho đến khi gương mặt tuấn mỹ ngay trước mắt đột nhiên phóng đại.

Cô giật nảy mình, ngửa ra sau dựa vào ghế tránh đi tiếp cận Liễu Thiên Nhân. Hần đứng thẳng, đôi tay ôm ngực không chút khách khí châm chọc: “Lilian, công ty trả tiền lương cho cô để cô thất thần như vậy.” Hỏi tiếp, “Profile tôi muốn ở đâu?”

“Còn chưa viết xong, tôi...”

“Tôi không cần lý do.” Liễu Thiên Nhân nghiêm nghị cắt ngang biện giải của cô, ánh mắt sắc bén, “Buổi chiều lập tức đưa, đây là Deadline.” Nói xong, mắt không nhìn nơi khác nhanh rời đi.

Đợi hần rời khỏi, những cô gái bị khí thế của hần hù lòng còn sợ hãi vỗ

vỗ ngực, kéo ghế xoay gom lại bên cạnh Lê Ly, hỏi cô Lawrence vì sao hôm nay tức giận lớn như vậy.

“Làm sao tôi biết? Anh ta uống nhầm thuốc, bệnh thần kinh.” Dám xem thường người đàn ông vàng độc thân danh giá của công ty như thế, chỉ có một mình cô.

Lê Ly hung hăng đánh bàn phím, như là đem tức giận ngọt ngào trong lòng bộc phát trên bàn phím. Cô không ăn cơm trưa, đúng một giờ trưa đóng dấu tốt văn kiện ném đến bàn làm việc của Liễu Thiên Nhân.

Hắn từ ghế da tao nhã đứng dậy, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Lê Ly. Mê muội trong một lúc lâu, giống như rạng sáng nhiều năm trước, chân tay cô luống cuống, trán toát mồ hôi. “Có chỗ nào cần sửa anh gửi mail cho tôi, tôi đi ăn cơm.”

Vừa mới nghĩ đi, cổ tay bị hắn giữ lại. Liễu Thiên Nhân kéo cô vào trong lòng, ôm eo cô. “Người đàn ông đó muốn kết hôn, em còn không chịu chết lòng?” Một câu nói thoảng nhẹ, Lê Ly lại thay đổi sắc mặt.

“Điện thoại nội bộ, tôi vừa hay nghe được.” Không để cô hỏi, hắn cho đáp án trước.

Lê Ly gắng sức giãy thoát khỏi hắn, lui đến khu vực an toàn “Hành vi cửa rồi của anh, là quấy nhiễu tình dục nơi công sở.” Cô không có biểu tình, ánh mắt lạnh lùng, “Có chết lòng hay không, đây là chính là chuyện của tôi, không liên quan đến anh.”

Liễu Thiên Nhân không cho là đúng cười lạnh, cô không phân biệt được hắn đang tự giễu bản thân hay chính cô.

“Em là đồ ngốc.” Hắn tổng kết nói, giọng điệu cực kỳ bất đắc dĩ.

Lê Ly chính xác rất ngốc. Tháng tư Bùi Thượng Hiền ở Bắc Kinh nói chuyện làm ăn, mỗi ngày cô đều lo lắng đề phòng sợ anh bị truyền nhiễm bệnh SARS. Chờ đến khi anh hoàn hảo không tổn hao gì trở lại trước mặt cô, cười sò sò tóc cô nói “Tớ đã đồng ý sống lâu với cậu rồi”, giống như lưỡi dao cắt tay ngày đó, minh tâm khắc cốt.

Miệng vết thương kia có mấy lần nứt ra, Lê Ly không thể không đi bệnh viện khâu vết thương, lưu lại vết sẹo. Đây là tình yêu minh chứng của cô, vĩnh viễn không phai mờ.

Cúp Châu Âu năm 2004, nước Đức thua trận. Bên ngoài quán rượu trời đã sáng, Bùi Thượng Hiền ôm Lê Ly hỏi: “Có phải cậu thích tớ hay không?”

Vấn đề này, hỏi sai thời gian. Bùi Thượng Hiền kết hôn, cô cùng người mà Liễu Chi Hiền giới thiệu hẹn hò.

Lê Ly tươi cười bi thương, trong mắt trần trọc. Cô lúc lắc đầu, tiếng bình thường: “Xin nhờ, tớ làm sao có thể thích đồ ngốc?”

Khuôn mặt anh tươi tắn tự giễu: “Nói cũng phải, tớ không phải người đàn ông thành công, cậu thích mới lạ.” Cầm cửa anh tựa trên vai cô, nỉ non giống như nói mê: “Lê Ly, cậu nhất định sẽ tìm được người rất yêu cậu, người đàn ông thật tốt để cậu gả đi.”

Nấu tớ không thể yêu người đó? Lê Ly lén lút nghĩ, trong miệng hiền lành đồng ý: “Được, Tớ sẽ mở to hai mắt tử tử tế tế chọn lựa.”

Bùi Thượng Hiền lại cười: “Đồ ngốc, già rồi, liền đừng kén chọn.”

Cô tin rằng anh say, đang hồ ngôn loạn ngữ. Lê Ly đưa anh về nhà, nhấn chuông không có người mở cửa, lúc này mới ý thức được anh nói vợ chồng cãi nhau không phải là chuyện đùa.

Từ túi quần Bùi Thượng Hiền lấy ra chìa khóa, người đàn ông dựa vào vai cô đã ngủ đến nỗi không biết Đông Nam Tây Bắc, cô đành thử từng chìa. Không mấy dễ dàng đưa được người cao lớn như Bùi Thượng Hiền lên giường, Lê Ly mệt mỏi ngồi một bên thở mạnh.

Cậu nặng chết mất! Lê Ly quay đầu đi trừng anh, tên gia hỏa này lại một thân nhẹ nhàng. Càng nghĩ càng bất mãn, cô thoát giày lên giường, quỳ tại bên người anh dùng ngón tay chọc gương mặt tuần tú kia.

Ở trong giấc mơ Bùi Thượng Hiền không thể gây rối xuất phát từ bản năng phản ứng nâng tay bắt lấy ngón tay đầu sỏ, thuận thế kéo cô ngã xuống giường. Anh hơi hơi mở to mắt, mơ mơ màng màng thấy “Đối phương là phụ nữ”, liền lừa thân để lên.

“Bùi, Bùi Thượng Hiền, cậu...” Lê Ly chân tay luống cuống, cánh tay lúc cô ngã xuống lại bị đè lên, này tư thế chẳng những khó chịu còn gây ra một chuyện phiền toái — cô không có cánh nào đẩy anh.

“Đừng quậy nữa.” Anh nhú mào lầu bầu, cúi đầu tìm đến làn môi của cô, không cho cô tiếp tục nói.

Đây là cảnh tượng chỉ có trong giấc mơ, không ngờ được phát sinh rõ ràng trong hiện thực. Cánh tay Lê Ly từ thân thể phía dưới rút ra, làm động tác lại không phải đẩy ra, nín lấy cổ anh.

Cô yêu anh mười bốn năm, trộm một nụ hôn không tính quá phạm chứ? Lê Ly tự mình an ủi, giảm bớt cảm giác ăn năn.

Hiển nhiên Bùi Thượng Hiền cũng không thỏa mãn chỉ một nụ hôn, tay không an phận dờ về phía khoá kéo quần bò. Lê Ly đè lại hấn, ngẫm mong đợi hỏi: “Tớ là ai?”

Trong nháy mắt ánh mắt anh trong trẻo mà hữu thần, bắt lấy tay cô hôn hít vết sẹo, rành mạch rõ ràng phun ra hai chữ: “Lê Ly.”

Cô không ngăn lại động tác của anh, mở ra thân thể giao cho người đàn ông mình yêu lâu năm. Bùi Thượng Hiền thân là người có vợ, đây là hành động yêu đương vụng trộm bị người ta phỉ nhổ, nhưng cô không hối hận.

Cầu không được thiên trường địa cửu, chí ít cho cô có thể có được anh một lần.

Chỉ hôm nay, cô sẽ buông bỏ lý trí.

Lê Ly tranh thủ trước khi Bùi Thượng Hiền tỉnh táo trước chùi lau đi tất cả vết tích hoan ái, nằm ở ghế sofa phòng khách chớp mắt. Thân thể của cô sẽ nhớ kỹ hương vị của anh, chân chính tẩy đi vết tích mà Liễu Thiên Nhân đã từng lưu lại

.

Bùi Thượng Hiền ở trên giường lăn qua lăn lại nửa ngày, anh tựa hồ nhớ được chính mình ôm qua một người phụ nữ, nhưng giường trên không có bất kỳ dấu hiệu tỏ rõ chuyện đó. Anh bước ra phòng ngủ, nhìn đến Lê Ly trên ghế sofa ngủ rất ngon ngọt.

Anh khắc chế không được run sợ, người phụ nữ kia, chẳng lẽ là cô?

Lê Ly trở mình một cái, lăn xuống ghế sofa. Cô vồ vồ đầu đứng lên, thấy anh đứng tại ngưỡng cửa phòng tắm.

“Đồ ngốc, cậu tỉnh rượu rồi sao?” Cô đẩy đẩy anh, “Tửu lượng không được còn uống nhiều, còn làm bộ làm gì.”

Bùi Thượng Hiên không chú ý cười nhạo của cô, chăm chăm nhìn chòng chọc cô dò hỏi: “Chúng ta, lên giường?”

“Bệnh thần kinh!” Lê Ly tức lên xông đến cho anh một quyền, “Cậu mơ mộng xuân là chuyện của cậu, làm sao kéo đến trên đầu tớ? Tớ muốn tìm một người đàn ông tốt để gả, cậu đừng phá hoại danh dự của tớ nha.”

Anh tin, ngại ngừng trốn vào phòng tắm tắm rửa. Cửa đóng lại, để cô thương cảm mỉm cười bên ngoài cửa.

Lê Ly chỉ cần một lần hồi ức này, là đủ.

Lê Ly chia tay cùng bạn trai kết giao bốn tháng, cô đối với anh ta không có cảm giác, thậm chí lại còn cảm thấy phiền phức khi mỗi tuần lại cố gắng hoàn thành nghĩa vụ hẹn hò. Cô độc thân thoải mái, Liễu Chi Hiên rảnh rỗi cuối tuần ăn cơm còn cầm hai tấm hình trưng cầu ý kiến Lê Ly.

Liễu Thiên Nhân cùng Lê Ly đưa Liễu Chi Hiên về nhà thì rời khỏi. Tại công ty ngoài việc công, bọn họ bình thường cũng không có cùng xuất hiện, cơ hồ không ai biết được là ba mẹ tái hôn hình thành quan hệ anh em. Lê Ly đối với chuyện này rất vừa lòng, cô đối với một trong “Năm người đàn ông kim cương” Liễu Thiên Nhân cảm giác hơi hột, nếu không phải vì yêu cầu công việc, cô thậm chí sẽ coi hẵn như không tồn tại.

Xa của hẵn dừng lại tại bãi đỗ xe nhỏ, tại giao lộ muốn cùng cô mỗi người đi một ngã. Lê Ly ngậm vui mừng, giọng nói Liễu Thiên Nhân truyền lọt vào trong tai: “Thật buồn cười, tôi lại thích em đã nhiều năm như vậy.”

Cơ bắp toàn thân không khỏi kéo căng, thần kinh cô căng thẳng ngẩng đầu về phía người đàn ông anh tuấn đó. Gió thổi mái tóc mềm mại của hẵn, ánh đèn chiếu vào nửa sườn mặt, gương mặt của hẵn so với Bùi Thượng Hiên còn xinh đẹp hơn. Từ khi phát hiện bí mật trong cuốn sách tham khảo cùng Milan • Kundera tiểu thuyết, Lê Ly tin rằng Liễu Thiên Nhân thích mình, huống chi hẵn còn nói qua “Tôi yêu em”. Nhưng tình yêu không phải ai yêu bạn bạn nhất định sẽ yêu lại, lý trí

đối với chuyện tình cảm không có tác dụng.

Hắn hiển nhiên cũng rõ ràng đạo lý đó, đôi mắt có thâm trầm bất đắc dĩ. "Nếu không có chuyện đó, em có cho tôi cơ hội?"

Cô thích Bùi Thượng Hiên rất nhiều năm, một đường đi xuống đã thể xác và tinh thần mỗi mệt. Cô nghĩ nên tìm người để dựa vào, nhưng cảm giác bút rút giây giây phút phút đầy dọa cô, nếu không được toàn tâm toàn ý yêu người, đối người khác chẳng lẽ không phải không công bằng?

CHƯƠNG 16

Lê Ly nửa gục đầu xuống, thẳng thắn thừa nhận: “Thật xin lỗi, tớ còn thích cậu ấy.” Cô chẳng cần nói tên, dù sao Liễu Thiên Nhân hiểu rõ “cậu ấy” chỉ là ai.

Hắn phì cười than thở: “Lê Ly, tôi đã gặp một người phụ nữ rất tốt, xinh đẹp, vóc người cân đối, trong nhà có tiền có thế, tôi đang suy nghĩ có nên nắm chắc cơ hội này hay không.” Hắn nhếch miệng, có chút châm chọc cười nói: “Đã không có được tình yêu, tôi chỉ lựa chọn tốt thực tế.”

Cô mấp máy đôi môi, lời đưa đến miệng lại nuốt trở về. Trong túi truyền tới chuông điện thoại di động, cô ngẩng đầu ngại ngùng cười cười, trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, không khỏi cảm kích cú điện thoại này tới đúng lúc.

Màn hình điện thoại hiện lên là tên Bùi Thượng Hiền, cô ấn vào nút trả lời, lỗ tai nghe được một giọng nói lạnh lạnh. Cô nhận ra giọng nói này, là mẹ của Bùi Thượng Hiền. Nói tới thật kỳ lạ, mẹ Bùi ở bên ngoài giọng nói rất bình thường, một khi qua sóng điện từ truyền đến thì trở nên khác hẳn, vừa chói lại vừa nhỏ. Bùi Thượng Hiền từng đùa với cô, nói mẹ mình có giá trị nghiên cứu khoa học.

“Lê Ly, con mau lại đây khuyên bọn họ. Hai vợ chồng nó lại tranh cãi nữa rồi.”

Cô ngắt điện thoại lại không kịp được thờ dài. Mười năm tu mới chung được thuyền, trăm năm mới tu được gối chung giường, đôi vợ chồng này không biết đã lãng phí của cô biết bao nhiêu nước miếng cũng chẳng chịu hòa thuận, bây giờ lại không biết mệt bắt đầu ba ngày một trận cãi nhỏ, năm ngày một trận cãi lớn. Bọn họ không biết mệt, người ngoài như cô cũng cảm thấy mệt chứ.

“Thật xin lỗi, là bạn tôi có chuyện, tôi đi trước.” Cát kỹ điện thoại cô thuận tiện hướng Liễu Thiên Nhân tạm biệt, mượn cơ hội thoát khỏi hoàn cảnh lúng túng này.

Hắn nghe được nội dung cuộc điện thoại, giọng mẹ Bùi chối tai khiến cô không thể nào không đưa điện thoại ra xa. Liễu Thiên Nhân mỉm cười, sau đó lại giả vờ nói chuyện nghiêm túc: “Tôi đưa em qua. Nơi này rất khó gọi xe.”

Lê Ly đoán Liễu Thiên Nhân sau lưng khẳng định sẽ cười cô là một đứa ngốc nghếch không hơn không kém. Thích Bùi Thượng Hiên, nhưng lần lượt giúp anh hòa giải mâu thuẫn vợ chồng, có đôi lúc cô nghĩ đến cũng thấy mình quả thật là người tốt.

Nhưng đây chính là yêu, chỉ hi vọng anh có thể hạnh phúc, dù niềm hạnh phúc đó không phải cô mang đến.

Trên đường kẹt xe, Liễu Thiên Nhân đi đường vòng đưa cô đến địa chỉ. Lê Ly vội vội vàng vàng nói lời cảm ơn sau đó vọt vào tòa nhà, Bùi Thượng Hiên ở tầng cao, tầng ba mươi.

Lòng cô như lửa đốt đợi thang máy tới, từ giọng điệu mẹ Bùi phỏng đoán, đối với tính tình nóng nảy của đôi vợ chồng nhất định sẽ có trận chiến. Quả nhiên như Lê Ly nghĩ, bên trong phòng một cảnh hỗn độn, nơi nơi đều là mảnh vụn vỡ chén bát, còn ngổn ngang hai cái ghế dựa lộn ngược.

Lê Ly cẩn thận dè dặt tìm kiếm nơi dừng chân, mẹ Bùi Thượng Hiên từ phòng bếp cầm cái chổi ki hốt rác ra, gặp cô nhất thời than thở.

“Thượng Hiên đâu?” Không thấy vai nam chính, cô không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Đi bệnh viện khâu vết thương, cùng vợ nó.” Mẹ Bùi lắc đầu, kéo tay Lê Ly đột nhiên khóc không thành tiếng, “Tiểu Ly, bây giờ phải làm sao đây. Con nói xem cô ta đều đã gả đến nhà chúng ta, cho dù nghĩ về gia đình mình, cũng không thể cả ngày cứ đem hết những thứ tốt về nhà mình chứ, phải không?”

Lại là vì vấn đề này. Lê Ly không thể nề hà được nữa, mấy lần trước chính cô cũng cho lí do thoái thác, chuẩn bị lại làm thuyết khách. Mẹ Bùi gắng sức kéo kéo tay cô, mới phát hiện bản thân vừa rồi đã nghĩ quá nhập tâm, không nghe được Bùi mầu nói.

“Lê Ly, đừng khuyên bọn nó, cứ để bọn nó ly hôn, người chia đôi ngã.

Cũng sẽ không vì chuyện này mà thất cổ chết.” Mẹ Bùi giọng điệu như bất bình.

Cô nghĩ có lẽ bản thân mình quá bảo thủ, mang tình yêu hôn nhân trở thành một lời hứa suốt đời. Kỳ thật thế giới này đã sớm hoàn toàn thay đổi, chim di trú trở về không thể nào tìm về nơi dừng chân ngày xưa nữa.

Bùi Thượng Hiền có quyết định ly hôn, nhưng liên lụy đến tài sản vợ chồng hai người cứ tranh chấp không thôi, đẩy việc ly hôn này đến đường cùng. Anh hỏi qua Lê Ly, có bạn bè nào làm luật sư giải quyết ly hôn hay không.

Lê Ly không ngờ đến hôn nhân của anh cuối cùng cũng đến bế tắc, trong lòng buồn phiền. Đương sự anh trái lại nhận thấy, cười hì hì xin thề về sau không bao giờ bước vào tòa thành hôn nhân này nữa.

“Lê Ly, kết hôn là sai lầm, tái hôn chính là u mê không tỉnh ngộ.” Anh dùng lời thoại trong phim để nhạo báng, cô miễn cưỡng nở một nụ cười tươi tắn, so với khóc cũng không tốt hơn là bao.”Sorry, sorry, tớ không nên đem việc kết hôn nói ầu nói tả trước mặt người khác, cậu đừng có bóng ma tâm lý.” Anh hiểu lầm biểu tình của cô, vội vàng cho cô vài lời động viên.

Lê Ly nâng tay đập anh một quyền, bữu môi nói: “Tên gốc như cậu thế nào cũng tốt, tớ một lòng phải lập gia đình.”

Bùi Thượng Hiền như là nghĩ đến cái gì, bỗng vỗ bàn, “Lê Ly, cậu còn nhớ câu nói trung học sơ cấp tớ nói với cậu không?” Cô tròn mắt, cười nhạo anh “Làm sao mà nhớ, tớ cũng chẳng muốn nhớ”.

Anh không tức giận bực bội, cứ thế nói tiếp: “Tớ nói cậu đến ba mươi tuổi còn chưa ai muốn, tớ liền cưới...” Lời còn chưa dứt, Lê Ly bị sặc nước. Từ đầu đến giờ cô chưa từng nghĩ qua những lời như vậy, bỗng nhiên anh lại nhắc đến câu này.

“Cậu đã hai mươi chín tuổi, biến thành lão xử nữ biến thái mất rồi.” Chờ cô bình tĩnh lại, anh cố tình ra vẻ lo lắng khuyên răn. Cô thiếu chút nữa buột miệng nói ra “Tớ không phải”, may mà mà đúng lúc phanh lại, khó chịu tròn mắt nhìn anh, nho nhỏ nói thầm: “Tớ nhìn cậu bây giờ bắt đầu thấy biến thái rồi.”

Bùi Thượng Hiền đã nghĩ có nên hỏi cô rằng ngày hôm đó cô và anh đã xảy ra quan hệ hay không. Anh hốt hoảng có ấn tượng làm tình với một người phụ nữ, rất cảm giác hưng phấn, hơn nữa lò mò có gọi tên của cô. Nhưng sau đó phản ứng của cô dường như chẳng nhớ gì về chuyện đó, anh cứ cho là mình mơ một giấc mộng xuân hoang đường.

Nhiều năm như vậy bên cạnh Lê Ly cũng không có bạn trai nào quá thân mật, trực giác anh cho biết căn cứ theo đạo đức quan của cô sẽ chẳng bao giờ chạy theo trào lưu một đêm tình, vì thế to gan phóng đoán cô vẫn là xử nữ. Anh nhớ được lần đầu tiên cùng Hàn Dĩ Thần gặp máu, nhưng lần này anh lại không phát hiện vết máu ở trên giường, Bùi Thượng Hiền như trút được gánh nặng.

Mơ hồ cũng có sợ hãi, ở trong giấc mơ anh gọi tên cô, chẳng lẽ là cảm xúc thật?

Anh dám đưa người bạn tốt nhất thành đối tượng trong giấc mơ, đây là sự sỉ nhục tình bạn lớn nhất, đánh chết anh cũng muốn kín miệng như nút bình.

Trên đường về nhà có đi ngang qua cửa hàng CD, Lê Ly vào trong chọn một phim tình cảm nước Anh, ôm đệm ghế sofa xem Hugh Grant đóng Thủ tướng Anh, nhìn người bạn thân dùng máy ảnh ghi lại hôn lễ của người con gái mà anh ta yêu thầm, nhìn anh chàng đứng cảm chạy đến sân bay bày tỏ tình cảm...

Tình yêu thật sự là mãi mãi, cho dù hôm nay tỉ lệ ly hôn càng ngày càng cao, vẫn khiến cho người ta tin tưởng như lúc ban đầu.

Cho nên Lê Ly cầm lấy điện thoại di động, gửi một dòng tin nhắn ngắn cho Bùi Thượng Hiền, khuyên anh thận trọng suy xét hôn nhân phải chăng đã đến nước không thể cứu vãn.

Anh không ngủ, rất nhanh trả lời: “Tình yêu thật sự đã chết, nhớ đốt thêm vàng mã.”

Lê Ly buồn bã. Bộ phim đã chiếu đến lễ Giáng Sinh, mà năm 2005 bản thân vẫn cô độc như cũ.

Cô kéo ra ngăn kéo, sắp xếp gọn gang mười lăm cuốn sổ nhật kí vốn đã khóa bày tỏ nỗi lòng của Lê Ly. Cô chưa từng yêu cầu công bằng, yêu thầm trước giờ đều là chuyện một người, Bùi Thượng Hiền không sai.

Anh không yêu cô, mà cô chỉ yêu anh, đơn giản như một cộng một bằng hai. Nhưng là tình cảm cũng không phải tăng giảm thặng dư dễ dàng như vậy, dù cho dùng tới vi phân và tích phân cũng giải không ra nguyên có.

Cho nên Lê Ly không oán trời trách đất, đây là lựa chọn cô cam tâm tình nguyện, đến sông Hoàng Hà lòng cũng bất tử.

Liễu Thiên Nhân chuẩn bị đính hôn, vị hôn thê của hắn là tiểu thư của ông chủ lớn, tên là Trương Văn Hi. Lê Ly gặp qua cô hai ba lần, lái một xe BMW không mui tới đón Liễu Thiên Nhân tan tầm, tính cách cao ngạo của tiểu thư vậy mà lại cúi đầu nghe theo hắn.

Lê Ly nhìn chiếc xe BMW màu đỏ đi mất, bên tai vang vọng lời nói hắn “Đã không có được tình yêu, tôi chỉ lựa chọn tốt thực tế”, hắn so với cô thông minh hơn nhiều.

Vụ án ly hôn của Bùi Thượng Hiền được mở phiên tòa vào ngày hai mươi tháng tám, ngày đó công ty sắp xếp cho Lê Ly đi Bắc Kinh tham gia hoạt động kinh doanh của Microsoft, cô xin lỗi không thể đi đến tòa án cùng tham gia.

“Cậu tới cũng giúp không được gì.” Bùi Thượng Hiền khó chịu chỉnh lại một câu, “Cũng không phải kết hôn, chẳng lẽ còn muốn cậu tới nói lời chúc mừng?”

Nhưng rõ ràng cuộc hôn nhân này chính cô đã từng “Chúc mừng” qua! Cô còn nhớ được ngày đó chính mình khổ cực ra sao mới đem này hai chữ nói ra. Lê Ly đem oán thầm nuốt trở vào, lúng túng cười cười, tâm tình người ly hôn nhất định rất tệ, không đáng cùng anh so đo.

Bùi Thượng Hiền châm thêm lửa, nhìn trong cửa hàng chất đống các loại vật liệu xây dựng chần chờ nói: “Có lẽ, tớ cũng chưa từng yêu qua cô ta. Ly hôn cũng không phải chuyện xấu.”

“Đã không yêu, vì sao muốn kết hôn?” Lê Ly nhẹ giọng than thở, mơ hồ không cam lòng. Vì sao cũng là không yêu, vì sao anh lại không đồng ý cưới cô?

Anh ngần ra, thật lâu không nói gì. Anh quen biết với vợ cũ tính đến bây giờ là vào năm 2002, sau khi mẹ Lê Ly qua đời, lúc đó anh thấy cô

và một người đàn ông khác ôm nhau. Bùi Thượng Hiên tâm tình phức tạp ngóng nhìn cô gái trước mặt, cô tóc ngắn, mặt mộc nhìn hần hơn mười năm, tất nhiên đối với hai chữ “ xinh này” rất chênh lệch. Nhưng anh thấy thích cô, khuôn mặt này khiến anh ấn tượng hơn so với tất cả những thứ đồ trang sức được phụ nữ tô xuyến.

Nghĩ đến mỗi một bạn gái cũ đều nói làm bạn thân anh tương đối hạnh phúc, anh quan tâm con còn hơn bạn gái mình. Ngày đó những lời này bị anh dè bủ, làm như phụ nữ tranh giành người yêu, còn âm thầm giấu cợt các cô ghen bóng ghen gió đủ điều. Giờ phút này nghĩ nghĩ, anh cười không nổi.

Còn có giấc mơ chân thật khiến anh hoang mang, anh nhớ được kia hôn lòng bàn tay người phụ nữ kia, gọi cô “Lê Ly”.

Chẳng lẽ cảm xúc thật sự của anh là tình yêu, kỳ thật luôn là Lê Ly?

Bị suy nghĩ này làm giật mình, cho đến khi điều thuốc châm trên ngón tay rớt xuống, cô đang trầm tư suy nghĩ, cho đến khi hần bị bóng đến hô to gọi nhỏ vung tay ném xuống tàn thuốc.

Trước mặt cô, Bùi Thượng Hiên, trước giờ không cần cố kị hình tượng đẹp trai. Cô biết năm đã mười mấy năm, sớm đã nhìn quen hình dáng anh rồi.

“Mặc kệ như thế nào, good luck.” Cô ôm ôm anh, nhẹ giọng chúc phúc.

Bùi Thượng Hiên tim đập tăng tốc, muốn nói lại thôi nhìn theo Lê Ly xoay người rời cửa hàng bước đi. Tròn đầu anh lúc này vô cùng bối rối, cố gắng tìm ra những cảm xúc chân thật mà anh dành cho người phụ nữ này.

Có phải anh đã sai lầm cho rằng tình yêu là tình bạn, bỏ qua rất nhiều năm?

“Mộc mạc trên cành đoá phù dung,thắm hồng bóng núi đứng chơi vui. Xóm thừa ngõ vắng không người tới.Tiếc cho hoa nở để rồi rơi.”** Tại ký ức ngày xưa, có cô gái ngâm thơ cô đơn nói: “Nếu có người thương thức, thì nó có còn tự nở tự rơi xuống?”

**Bài thơ Thôn Tân Di của Vương Duy.

Vẫn là cô gái Lê Ly này, dùng lưỡi dao sắc bén cắt bàn tay, màu đỏ máu tươi nhìn thấy ghê người, cô nhin đau mỉm cười: “Bùi Thượng Hiền, tớ vĩnh viễn đều là bạn của cậu, vĩnh viễn sẽ không phản bội cậu”

Trong hồi ức của anh nơi nơi đều có hình bóng Lê Ly, từng màn hình ảnh như dậy song hướng về phía Bùi Thượng Hiền, khiến anh không thể nào trốn tránh. Trải qua thời gian dài bỏ qua sự thật những tháng năm phủ đầy bụi, dần dần trở nên rõ ràng.

Anh coi là người phụ nữ tri kỷ, sớm đã dùng những từ ngữ đó để thể hiện một tình cảm không gì thay thế, bao hàm tình bạn, tình yêu, tình thân, cả đời khắc ghi.

Tình cảm cô đối với anh, phải chăng cũng như thế?

Lê Ly vừa mới đến khách sạn còn không kịp Check in, Liễu Thiên Nhân liền gọi điện thoại tới muốn cô lập tức trở về Thượng Hải. Thái độ hằn ngang ngược, căn bản không cho cô cơ hội hỏi, ném một câu “Công ty quyết định” liền cúp điện thoại.

Cô tròng màn hình siêu mỏng Motorola V3, nửa ngày mới phản ứng kịp lại, lao lên lên như ngựa không dừng vó bay về công ty. Cô gọi điện thoại cho bộ phận, hỏi đồng nghiệp công ty có xảy ra chuyện lớn gì.

“Không có ” Hellen cùng bộ phận cho cô một viên thuốc an thần. Nghe đến kia toàn tiếng tranh cãi, Lê Ly hiếu kỳ truy hỏi.

“Ồ, tháng trước sức khỏe kiểm tra vừa báo cáo tới, mọi người cũng đang thảo luận tình trạng thân thể đấy.” Tiếng Hellen biến mất vài giây, lại truyền vào trong tai cô lúc này mang theo mấy phần nghi ngờ: “Lilian, tôi không tìm thấy báo cáo kiểm tra sức khỏe của cô.”

Trái tim Lê Ly đập “thình thịch” một chút, nảy sinh dự cảm không tốt.

Cô trở lại Thượng Hải, nhìn thấy Liễu Thiên Nhân đang đợi mình trong cổng chờ quốc nội. Người đàn ông điển trai này tiếp nhận túi hành lý từ tay cô, không nói một lời kéo cánh tay cô bước ra ngoài.

Cô ngoan ngoãn hợp tác một lần, đi theo hắn đến bãi đỗ xe. Trước khi lên xe Lê Ly rốt cục nhin không được hỏi: “Liễu Thiên Nhân, báo cáo thử máu của tôi có vấn đề sao?” Tháng trước kiểm tra sức khỏe, chỉ riêng máu và nước tiểu chưa có kết quả kiểm tra, tự nhiên cô liền nghĩ

đến vấn đề này.

“Bạn tôi làm bác sĩ có đưa ra đề xuất, tốt nhất em nên đi đến một bệnh viện tốt để kiểm tra kỹ lưỡng.” Hấn không quyết định giấu diếm, vì Lê Ly thông minh, loại chuyện này giấu không được bao lâu.”Thật xin lỗi, tôi giữ lại báo cáo kiểm tra sức khỏe của em.” Liễu Thiên Nhân lừa không được mình, bản thân anh vẫn còn yêu cô. Tại bộ phận nhân sự nhìn thấy báo cáo kiểm tra sức khỏe của phòng kinh doanh thị trường, hấn chủ động đề xuất chịu trách nhiệm lên lầu đưa trả, thuận tiện đem phần báo cáo của Lê Ly mang về phòng làm việc. Ý kiến ngay trên trang giấy đầu tiên khiến hấn kinh ngạc không thôi, lên Google tìm kiếm tư liệu liên quan, đều không ngoại lệ, tất cả đều có chung kết quả “Bệnh bạch cầu cấp tính”.

Lê Ly không chấp nhất việc hấn xen vào vấn đề riêng tư, ánh mắt cô khác thường nhìn hấn, cố giữ bình tĩnh.”Liễu Thiên Nhân, đưa tôi đi bệnh viện đi.”

Cô làm các kiểm tra về máu và thử tủy xương, báo cáo phải chờ đến thứ hai mới có thể nhận được. Liễu Thiên Nhân đưa cô về nhà, thay cô xách hành lý vào phòng ngủ.

Hấn đi đến phòng khách, thấy Lê Ly ngồi yên, vẻ mặt nghi ngờ. Liễu Thiên Nhân tiến lên, ngồi xuống bên cạnh cô.”Lê Ly, em nhất định sẽ không có chuyện gì.” Hấn an ủi cô yên tâm bớt buồn, không cần nghĩ ngợi lung tung.”Người tốt có báo tốt, em sẽ bình bình an an sống lâu trăm tuổi.”

“Chẳng phải ông trời không nỡ để cho người tốt ở lại nhân gian tiếp tục chịu khổ, cho nên lần này muốn tới mang tôi đi.” Cô miễn cưỡng mỉm cười, gồng mình để tươi tắn.

Hấn ôm bờ vai Lê Ly, cho cô dựa vào lồng ngực mình.”Em không thể đi, cuộc đời này tôi nợ em còn chưa kịp trả, em không thể đi.”

Hốc mắt Lê Ly rung rung, cảm động bởi sự si tình của Liễu Thiên Nhân. Tình yêu ủa hấn yêu là cay đắng, trộn lẫn vào đó có cả hận, thậm chí so với cô càng đau khổ hơn.

“Em có đồng ý nhận món nợ mà anh trả hay không?” Hấn nâng mặt cô, nghiêm túc dò hỏi. Đôi mắt như hồ sâu, là tình yêu đọng đầy qua năm

tháng, nhìn không thấy đáy.

Người đàn ông này so với mình, có hơn chứ không kém. Chuông điện thoại vang lên đánh vỡ không khí lãnh mạn, đem Lê Ly kéo về hiện thực. Là Bùi Thượng Hiên tìm cô, cô do dự một lúc, dưới ánh mắt chăm chú của Liễu Thiên Nhân không biết phải làm sao.

“Lê Ly, tớ quyết định giải quyết ngoài tòa.” Anh thông báo cho cô tiến triển ly hôn, “Sẽ nhanh chóng kết thúc quan hệ hôn nhân này.” Giọng nói anh chân thành: “Cậu phải chờ tớ.”

Cô nghe không hiểu câu cuối cùng, vô ý hỏi lại. Bùi Thượng Hiên tựa hồ là hít một hơi thật sâu, lớn tiếng nói cho cô: “Tớ đã nghĩ thật kỹ, tớ yêu cậu, Lê Ly, người tớ yêu là cậu! Luôn luôn là cậu!”

Mọi âm thanh của trời và đất bỗng ngưng im bất, trong lỗ tai cô chỉ vang vọng mỗi câu “Tớ yêu cậu”. Lê Ly cắn môi, đầu lưỡi liếm đến mùi máu ngai ngái. Thời gian mười lăm năm thật lâu, dường như một bộ phim điện ảnh, diễn đến cao trào, người xem lại không còn kiên nhẫn nữa.

“Đã muộn rồi, Bùi Thượng Hiên.” Cô thốt ra từng chữ từng câu, “Tớ, không còn sức lực lại bay trở về.” Mặc kệ anh có nghe rõ hay không, Lê Ly tắt máy.

Liễu Thiên Nhân yên lặng nghe, cầm tay cô ướt mồ hôi, lòng bàn tay của hắn cũng có mồ hôi.

“Thiên Nhân, cảm ơn anh.” Lê Ly lắc lắc đầu, một lần nữa trong vòng hai phút nói câu từ chối: “Nhưng mà, không cần đem tình yêu giao cho người không có tương lai như tôi.”

Lê Ly được chẩn đoán mắc bệnh bạch cầu lymphoblastic cấp tính, phải nhập viện tiến hành điều trị bằng hoá chất. Uống thuốc chỉ có thể làm giảm sự khuyếch tán của tế bào ung thư, để có thể trị tận gốc bệnh bạch cầu chỉ có tiến hành cấy ghép tủy. Mà để tìm được tủy phù hợp, đây là một hy vọng xa vời.

Cô tắt điện thoại di động, không cho Bùi Thượng Hiên có cơ hội tìm đến mình. Lê Ly quyết tâm từ rời khỏi cuộc sống của anh, không chút do dự. Anh nói “Yêu”, đã là món quà tốt nhất dành tặng cho cô, cô không thể cho anh trở mắt nhìn mình chết đi.

Sau lần đầu tiên hóa trị, cô không thể ăn được bất cứ thứ gì. Liễu Thiên Nhân hầm canh gà, bức cô uống hết để bổ sung dinh dưỡng cải thiện khả năng miễn dịch, Lê Ly nôn ra toàn thân hần.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.” Cô vội vàng cầm lấy khăn lông, gắng sức chà lau áo khoác của hần.

“Không sao đâu, tài nấu nướng của tôi rất tệ, em không muốn uống là bình thường.” Liễu Thiên Nhân bắt tay của cô, dịu dàng vì cô tìm lý do biện minh, không đề cập đến hai chữ “Hóa trị”. “Lần sau nên để ba ra tay thì hơn.”

Lê Ly mở to hai mắt bỗng lắc đầu, Liễu Chi Hiền đối với cô giống như con gái ruột, cô thật sự không nhẫn tâm khiến ông lại bị đá kích lần nữa. “Không cần, Thiên Nhân, có anh giúp tôi là đủ.” Cô nở nụ cười ngọt ngào, lại thấy hần chột đỏ hốc mắt xoay đầu đi.

Cô âm thầm cúi đầu, trong lòng áy náy. Hần nói nợ cô, đồng ý dồn hết kiếp này bồi thường, nhưng tính toán thật kỹ lại thấy cô nợ hần thật nhiều.

Liễu Thiên Nhân sau khi tan tầm liền đến bệnh viện chăm sóc cô, trước khi hần đến cô cẩn thận thu dọn hết tó rưng. Người đàn ông này vì cô lại dễ dàng buông bỏ danh lợi, mỗi ngày cô muốn giả vờ ra bộ dạng tích cực cho hần xem.

Nhưng suốt cả ngày, Lê Ly chỉ nhìn bầu trời đăm đăm. Nhiều lần nghe Liễu Thiên Nhân nói về Bùi Thượng Hiền nghe ngóng tin tức cô khắp nơi, cô nghĩ rằng mình đã bỏ lỡ thời gian được bên anh.

Lúc cô còn khỏe mạnh, anh không yêu cô; hiện tại cô sắp chết, cô không thể nào yêu anh nữa.

Lê Ly cho Bùi Thượng Hiền tình yêu giống như mùa chim di trú, không có ngày trở về.

Lê Ly thất thần, trong lúc lơ đãng bị Liễu Thiên Nhân nhìn thấy rõ ràng hần đau đớn đến tận xương. Người cô yêu, cuối cùng vẫn là người đàn ông kia.

Hần nhin không được muốn biết câu chuyện của bọn họ. Vướng vào những tháng năm đó, bọn họ ba người hăm tị “Tôi yêu em, em yêu cậu

ấy, cậu ấy yêu người khác” một vòng lần quần này, khó phân thắng bại.

“Nhất định muốn nói?” Lê Ly lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài phòng bệnh, thủ thỉ thì thầm. Cô nâng tay sờ sờ tóc, lại rút một dím.

Hắn gật gật đầu, đưa tay nhận lấy gói vào bao.

Cô dựa vào ngòai đầu giường, dịu dàng cười cười, ánh mắt mỗi một.”VẬY anh phải làm tốt tư tưởng chuẩn bị, đây là câu chuyện mười lăm năm rất dài.” Cô thiếu anh một vụ đánh cuộc, sau đó cả đời không thể quên được cái tên “Bùi Thượng Hiền” này.

Cô kể chuyện liên miên, nói rất lâu. Mưa bên ngoài đã ngừng, nước đọng tí tách rơi xuống, nghe lên cũng như tiếng mưa. Liễu Thiên Nhân cầm tay Lê Ly, hắn rõ ràng vì sao bản thân không nỡ buông cô ra. Người phụ nữ này sẽ dùng tình cảm cả đời để trả lại, cô khát vọng ấm áp, lại không hiểu nên khiến người khác ấm áp.

“Vì sao yêu cậu ta?” Đây là vấn đề cuối cùng.

Lê Ly tầm mắt xẹt qua hắn, ngó ra trời xanh ngoài cửa sổ, tìm kiếm đàn chim bay ngang qua bầu trời.”Bởi vì, chỉ có tôi thấy được cậu ấy tốt với tôi.”

Tình yêu, thực sự sẽ khiến cho người ta biến thành đũa ngọc hết thuốc chữa.

Liễu Thiên Nhân mang nhật kí Lê Ly giấu đi tìm Bùi Thượng Hiền, hung hăng đập anh một chút.

“Em ấy đã nói hết chuyện của hai người cho tôi, làm cho tôi chết tâm triệt để. Phụ nữ ngu ngốc như vậy tôi lần đầu tiên gặp, về sau cũng sẽ không bao giờ gặp nữa.” Hắn khinh thường liếc nhìn người đàn ông đang trong trạng thái sững sờ, quay đầu rời đi.

Bùi Thượng Hiền khoe miệng đỏ máu, hốc mắt bên trái bầm tím, như phát điên ôm mười lăm cuốn sổ nhật ký tìm kiếm thợ sửa khóa. Anh không dám tưởng tượng Lê Ly thì ra yêu anh đã mười lăm năm. Anh đã cho cô cái gì? Chỉ là một cái bánh ngọt giá rẻ một đồng, mấy ngọn nến bị gió thổi tắt phụt.

Từ nhỏ đến lớn cô mắng anh ngu ngốc, nhưng so với anh cô lại càng

ngốc hơn.

Anh khéo léo mở mười lăm chiếc chìa khóa, tâm tư thiếu nữ phơi bày trước mặt anh.

“Năm nay tôi không được thích Bùi Thượng Hiên!”

Tâm nguyện này, trải qua trọn mười lăm mùa Xuân Hạ Thu đông, trước sau cũng không thể như nguyện.

Bùi Thượng Hiên đi đến bệnh viện, xuất hiện trước giường bệnh Lê Ly. Tóc của cô rụng rất nhiều, cả ngày mang mũ che đậy. Nhìn thấy anh, cô ngẩn ra, sau đó nở nụ cười tươi tắn. Giống như qua mười mấy năm, anh có thể nhìn mưa rơi trong trái tim cô.

“Ngu ngốc, sao cậu biết đến chỗ này? Nhất định là tên gia hỏa Liễu Thiên Nhân bán đứng tớ, đúng hay không?”

Mũi anh cay cay, hốc mắt không ngừng kích thích. Không được, không thể để cô ấy chuyển hướng. Bùi Thượng Hiên hắng giọng một cái, nói: “Cậu thiếu tớ tiền đặt cược, tớ đã nghĩ ra muốn cái gì.”

Lê Ly thu hồi nụ cười tươi cười, lẳng lặng nhìn anh, chờ đợi anh nói tiếp.

“Muốn cậu sống đến một trăm tuổi bên cạnh tớ, đây cũng không phải quá lâu phải không?” Anh cúi người về phía cô, đồng thời duỗi ra ngón tay nhỏ chờ cô kéo câu đóng dấu.

Lê Ly chậm rãi giơ tay lên, duỗi ra ngón tay nhỏ cùng anh kết lại một chỗ. Trong mắt cô có nước mắt, trịnh trọng gật đầu nói “Ừ”.

Ngày tám tháng mười một năm 2005, ánh mặt trời rất tốt. Bùi Thượng Hiên và Lê Ly phơi nắng mặt trời ở trong hoa viên.

Cô mang một chiếc mũ thêu màu hồng, hài lòng thỏa mãn dưới ánh nhìn của người khác. Bùi Thượng Hiên cảm thấy rất bẽ mặt, bởi vì này mũ này là thành quả của việc anh được mẹ nhồi nhét cách đan len.

“Nói đến, lúc học năm một, hình như môn học thủ công là đan len phải không?” Anh nghĩ đến chuyện cũ, giống như phát hiện được đại lục mới, hét ầm lên.

“Đúng rồi.” Lê Ly đang đưa chân, vui vẻ run rẩy. “Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề chính là, cậu có thể đan len hay không?” Cánh tay anh thân mật vòng tay cô, “Nếu được, thay tó đan một cái áo len ‘thể tình yêu’, được không?”

Cô cắn môi cười khế: “Làm sao mà đan được?”

Bùi Thượng Hiền thất vọng thở dài, cười đùa cợt nhả nói: “Cậu còn có bảy mươi một năm để từ từ tìm hiểu, tó có thể chờ.”

“Cậu có lòng tin với tó như vậy sao?” Cô nghĩ nghĩ, quyết định không nói cho anh năm cô còn là học sinh trung học cơ sở, chính môn thủ công đã khiến cô mất đi danh hiệu đứng đầu. Cả cuộc đời này của cô chỉ có duy nhất một môn thi suýt nữa không đạt tiêu chuẩn, chính là môn thủ công.

Anh nghiêng người qua, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào làn môi cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vấn đề ở đây không phải là có lòng tin hay không. Làm vợ Bùi Thượng Hiền, thì phải đan áo len.” Giọng điệu bá đạo, nói như chuyện đó là đương nhiên, giống hệt anh chàng thiếu niên năm đó tại bờ sông Hoàng Phố cũng yêu cầu cô “Từ nay về sau phải trở nên kiên cường” vậy.

Bị từ “vợ” kia làm cho sợ hãi, Lê Ly ngẩn người. Cô còn chưa kịp hoàn hồn lại, Bùi Thượng Hiền mở ra lòng bàn tay duỗi đến trước mặt, một chiếc nhẫn kim cương thanh lịch và đơn giản nằm gọn trong bàn tay anh.

“Gả cho tó, Lê Ly.” Anh đứng dậy rời ghế, quỳ một gối, đôi mắt nóng bỏng chăm chú nhìn mặt cô. Phía đối diện có một đôi tình nhân chú ý đến hành động của anh, xì xào bàn tán chỉ về hướng này.

Ánh mặt trời chiếu lên trên người, thời tiết ấm áp luôn luôn khiến cho người ta mệt mỏi muốn ngủ. Rất nhiều năm trước kia, anh là bạn học cùng bàn, cũng dưới ánh nắng mặt trời ấm áp vậy mà ngủ gà ngủ gật. Nhiều năm trôi qua, bọn họ tạm biệt thời niên thiếu, dường như bây giờ lại quay về.

Cô lắc lắc đầu, ánh mắt lưu luyến nhìn nhẫn trong lòng bàn tay anh. “Tó không thể...” Lời còn chưa dứt, cánh tay anh vươn đến giữ cổ cô, kéo cô về phía mặt mình.

"World Cup sang năm, chúng ta cùng đánh cược được không?" Trán dựa vào nhau, anh mỉm cười thì thầm."Tớ đánh cược nước Đức, cậu vẫn ủng hộ Argentina sao?"

"Ừ." Cả đời này, cô cuối cùng cũng không thể thích nổi hai đội bóng, hay hai người.

"Nhớ rõ tiền đặt cược, Lê Ly." Bùi Thượng Hiên nhìn cô, từng chữ từng câu: "Kiếp sau, tớ muốn yêu cậu trước." Từng chữ từng câu, cô không còn cách nào từ chối. Cô dùng thời gian mười lăm năm thích anh, còn dài hơn cả nửa đời.

Cô duỗi ngón tay ra, nhìn bàn tay anh đưa nhẫn lồng vào ngón tay cô, chậm rãi mang vào. Bùi Thượng Hiên ngồi trở lại bên cạnh Lê Ly, dùng sức ôm cô. Lá rụng vàng óng rơi đầy trên đất, lại đến mùa di cư hằng năm của loài chim.

Lê Ly nhìn bầu trời, có đàn chim bay về phương Nam. Cô dùng cùi chó chọc chọc anh, ra hiệu cho anh ngược lên trời.

"Có cơ hội, chúng ta lại đi nhìn chim di trú." Cô có chút mệt mỏi, dựa vào bờ vai anh nhắm hờ đôi mắt, gần như thì thầm nỉ non.

Bầu trời không giữ lại vết tích, chim chóc cũng đã bay qua.

"Được." Bùi Thượng Hiên đồng ý hứa hẹn.

It is a promise, the promise for return.

Mười lăm năm, chim di trú mang theo hạnh phúc trở về.